

Hoàng Thu Dung

Bên Thềm Hoa Nắng Rơi

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Bên Thềm Hoa Nắng Rơi

Chương 1

Giữa lưng chừng trên cao
Là cánh điều lơ lửng
Giữa dòng đời tấp nập
Tôi lưng chừng ở đâu?
”

Hôm nay là ngày đầu tiên vào ký túc xá nhận phòng. Tôi cầm tờ giấy trên tay, lơ ngơ đi theo mấy nhỏ bạn mới quen đến nơi tiếp nhận sinh viên.

Chúng nó cũng thuộc loại sinh viên mới toanh như tôi, nghĩa là cũng ngơ ngơ như con nai rừng, gặp ai cũng nín lại hỏi, và ai bảo gì cũng làm theo, thái độ rụt rè như con thỏ.

Chiếc bàn giấy đặt ở góc phòng đông kín người. Tôi chỉ có thể nhón chân nhìn thấy ông thầy bận bịu thu hồ sơ của bọn sinh viên. Không cách gì có thể chen chân vào đấy được, tôi đành đứng nép vào góc phòng chờ đợi.

Tôi đứng dựa tường, cắn cắn ngón tay nhìn mọi người ồn ào chộn rộn trong căn phòng chật ních, cảm thấy lẻ loi vô cùng. Ở đây mọi người đều mới lạ làm tôi càng thấy sợ. Nếu chiều nay chưa nộp được hồ sơ chắc tôi chỉ biết khóc mà thôi.

Cứ đứng như thế nhìn hết người này đến người khác, chợt thấy phía góc tường đối diện, một nhóm con trai đang đứng nhìn về phía tôi với thái độ... không được nghiêm chỉnh cho lắm. Họ đang bình luận về tôi. Hơi quê quê,

tôi len lén lúi vào góc phòng, chỗ khuất tầm nhìn của họ.

Họ vẫn ngoan cố nghiêng đầu tìm kiếm tôi, hình như đang bàn tán xôn xao hơn. Rồi một tên con trai dáng cao cao, hơi ngông nghênh bỗng sửa lại cổ áo, quay lại nháy mắt với đám bạn và bất ngờ đi thẳng về phía tôi.

- Sao bé không nộp hồ sơ đi?

Tôi lí nhí:

- Dạ tại người đông quá!

Hắn bật cười:

- Trời đất, cứ đứng chờ thì biết đến chùng nào mới nộp. Đưa đây cho anh. Vừa nói hắn vừa giật xấp giấy cuộn tròn trong tay tôi. Chẳng đợi tôi phản ứng, hắn quay người đi về phía dãy bàn. Thoắt cái hắn đã len vào đám đông, mất hút.

Tôi ngơ ngẩn nhìn theo, không hiểu gì cả. Càng sợ hơn nữa khi chẳng thấy hắn đâu cả. Chờ mãi vẫn không thấy, tôi bỗng thấy sợ lạnh toát cả người, nhớ hắn lấy mất hồ sơ thì tôi biết làm gì bây giờ? Tôi có biết hắn đâu. Như thế là chẳng vào được ký túc xá, rồi có lẽ cũng không có giấy tờ vào học cũng nên. Càng nghĩ càng thấy sợ, nước mắt tự nhiên chảy ra. Tôi lặng lẽ lấy khăn lau mặt và thầm nghĩ “Có phải hôm nay là mười ba?”

Hắn bỗng bất ngờ xuất hiện, cứ như là từ dưới đất chui lên, trên tay chỉ là một mảnh giấy nhỏ xíu chẳng thấy giấy tờ của tôi đâu cả. Nước mắt tôi càng tuôn trên mặt. Bị bất ngờ, hắn nhìn tôi sững sốt:

- Sao vậy? Sao lại khóc?

Tôi thút thít:

- Hồ sơ của tôi đâu anh trả đây, tôi không đùa với anh đâu.

Hắn đứng ngẩn người, rồi chợt cười phá lên làm mấy người đứng gần đó quay lại nhìn tôi tò mò. Lạy trời cho hắn đừng cười nữa. Tôi thấy có gì đáng cười đâu nhỉ, sao hắn có vẻ “tĩnh rụi” thế, sao hắn không sợ bị người khác

nhìn chứ. Tôi cố bình tĩnh, lấy giọng nghiêm trang:

- Anh trả hồ sơ cho tôi.

Hắn nhướng mắt:

- Sao vậy, không vào ký túc xá nữa à, cô bé?

- Tôi tự nộp được, anh trả lại đây.

- Hồ sơ đâu nữa mà trả, anh mới nộp hết rồi, giấy vào phòng của cô bé đây này.

Thấy nhiều người nhìn, tôi hơi quẽ nhưng cũng chìa tay ra:

- Cảm ơn anh, vậy anh cho xin lại.

Hắn vẫn cầm mảnh giấy, nghiêng đầu nhìn tôi:

- Kiểu này mai mốt nhớ mẹ chắc khóc ngất ký túc xá hết, ở đây đắt khó thấm nước lắm đó.

Tôi làm ngơ chùi nước mắt, đưa mắt nhìn về phía đám đông. Mọi người vẫn cứ ồn ào bộn rộn.

Hắn cười cợt mở:

- Thôi nín đi, đi theo anh nhận phòng.

Tôi ngơ ngác:

- Đi đâu?

- Đi nhận phòng mới, không chịu à?

Rồi hắn quay về phía đám con trai nãy giờ vẫn đứng nhìn, ngoắt tay:

- Ê lại đây.

Như chỉ chờ có vậy, cả bọn họ ủa vào một căn nhà rộng chứa đầy vật giường, chọn một chiếc rồi kéo ào ra ngoài, mỗi người hỏi một câu làm tôi chẳng biết nghe ai, cứ lốt tót đi theo như thể họ sắp biến mất đến nơi. Tôi vẫn chưa thấy an tâm lắm.

Chúng tôi bước vào một căn phòng trống với những khung giường trơ trọi, một tên trong nhóm lên tiếng:

- Mà chọn giường cho cô bé đi Phi.

Vậy là hẳn tên Phi – tôi nghĩ thầm. Quay lại nhìn tôi, hẳn hỏi:

- Bé thích giường nào? Phòng này chưa có ai vô, tha hồ bé chọn lựa.

Tôi lúng túng:

- Giường nào cũng được, em thấy chỗ nào cũng vậy.

Hắn quyết định:

- Được rồi, vậy thì nên chọn gần cửa sổ cho sáng, với lại con gái thường hay mơ mộng và thích ăn quà vặt, cửa sổ là tiện nhất.

Tôi định bảo hẳn rằng đừng có mà nói lung tung như thế nhưng tôi kịp kiềm lại, dù sao thì cũng không nên cãi với những người tốt với mình. Và lại có cãi cũng không qua được hẳn bao giờ, nhìn mặt biết ngay hẳn là vua bẻm mép.

Đến chiều thì chiếc giường của tôi đã được trang bị đầy đủ tiện nghi. Bọn họ về phòng mang qua cho tôi nào tấm ván đóng kệ, nào giầy mắc mũng và vài thứ linh kinh khác mà tôi không hề nghĩ đến. Tôi nhìn họ bằng cặp mắt cảm động:

- Cảm ơn mấy anh nhiều lắm.

Một tên nào đó cướp lời:

- Không cần cảm ơn các anh, bé chỉ cần cảm ơn anh Phi là đủ.

Tôi chưa kịp mở miệng thì một tên khác chen vào:

- năm nay cô bé là hoa khôi của tổng hợp đấy nhé. Bé xinh ghê!

Tôi quay phắt lại nhìn hẳn. Thật có Chúa mới biết trong trường hợp này phải có thái độ như thế nào cho đỡ ngượng. Tôi bèn héch mũi lên:

- Hôm nay xinh không bằng hôm qua, và ngày mai sẽ xinh hơn nữa.

Cả đám khựng lại một tí, tròn mắt nhìn tôi rồi gật gù bật cười. Thế Phi gật gù:

- Đoán không sai mà, mới nhìn là biết ngay đây là một cô nhím. Ghê thật.

- Thế mà lúc này ở dưới kia nhìn bé hiền như con nai.

- Cô bé đáo để thật.

Bọn họ cứ đứng ngấm ngấm tôi, vẻ thích thú như vừa phát hiện một điều gì mới lạ. Tôi hơi lúng túng nhìn họ rồi giận dữ:

- Sao mấy anh cứ đứng nhìn người ta hoài thế. Làm như “người ta” không biết quê vậy. Bộ lạ lắm hả?

- Không lạ, nhưng đặc biệt.

- Cô bé này chả biết sợ là gì cả.

- Ngang ghê chưa?

- Chắc dữ lắm ta ơi.

Họ cứ mỗi người một câu bình phẩm. Không thèm nhìn đến họ nữa, tôi lẳng lặng leo lên giường bắt đầu dọn dẹp.

Một tên đứng ở đầu giường cười làm lạnh:

- Bé còn thiếu thứ gì nữa không?

Tôi ngược lên háy hấn một cái rồi ngoảnh mặt vào tường:

- Không biết.

- Bộ giận mấy anh hả?

- Không thèm giận.

Hắn làm bộ thờ dài, than thở:

- Bây giờ phục vụ cô bé mệt phờ người, giá mà được bé cười một cái thì anh đỡ mệt biết bao. Cười đi Trân!

- Không biết cười.

Hắn làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Trời ơi, cười mà không biết nữa rồi thì làm sao làm được việc lớn?

Thế Phi này giờ đứng yên, giờ bước lại:

- Thôi đừng chọc nữa mày!

Rồi hắn cúi xuống nói với tôi như một đứa trẻ:

- Trần ở đây đừng buồn nghe. Bây giờ mấy anh về. Có gì cần cứ gọi anh.
Vài ngày nữa là có bạn mới thôi. Đừng sợ.

Khi họ về rồi, tôi ngồi bó gối nhìn mấy nhỏ cùng phòng đang lui cui dọn giường. Chúng nó chả có ai giúp cả, cái gì cũng làm lấy. Tự dưng tôi thấy tội nghiệp đám bạn Thế Phi. Sao lúc này tôi lại giận họ một cách lảng nhác vậy nhỉ. Thật là vô ơn.

Thế Phi là một người rất lạ. Biết nhau đã hơn một tháng mà cứ mỗi lần gặp anh tôi lại thấy ngỡ ngàng về thái độ của anh khi gặp tôi. Đôi lúc anh đến phòng tôi, mặt lăm lè rủ tôi ra quán ăn chè, anh gọi cho hai đứa tôi hết ly này đến ly khác và cứ cầm cúi ăn như thể chỉ có ly chè làm anh bận tâm. Mấy lúc đó tôi cũng chẳng biết làm gì hơn là nhỏ nhẹ nhai từng hạt đậu mềm và ngọt. Khi thấy tôi nhìn thì anh nói ngắn ngủn:

- Ăn đi.

Nói rồi anh lại lặng lẽ múc từng muỗng đầy cho vào miệng một cách ngon lành. Mấy lúc như vậy tôi thấy mình vô duyên không chịu được, làm như ra đây chỉ để ăn thôi vậy, ít nhất cũng phải nói một chuyện gì đó chứ. Và lại tôi với anh đâu có là bạn thân đến mức ngồi suốt buổi mà chẳng cần nói gì. Có lần chịu hết nổi tôi lên tiếng:

- Anh Phi!

- Gì?

- Bộ lúc này anh rảnh lắm hả?

- Bình thường.

Chiều nay anh có vô trường không?

- Có.

- Khóa anh gần thi chưa?

- Chưa.

Nói chuyện thế thì còn nói gì được nữa. Im miệng cho xong. Tự nhiên tôi

thấy tức muốn chết được. Làm như tôi ham ăn chè lắm vậy, làm như anh bắt buộc phải dẫn tôi đến đây để trả nợ vậy.

Có lần tôi ráng kiên nhẫn gọi chuyện:

- Hôm nay sao Trân không thấy anh Dũng đi với anh vậy?

- Nó bận.

- Bộ đi chơi một mình anh buồn lắm hả?

- Đâu có.

- Anh Phi này!

- Gì?

- Anh có chuyện gì cần nói với Trân không?

- Không, chuyện gì đâu mà nói.

Tôi phát tức lên:

- Vậy anh rủ Trân ra đây chi vậy?

- Ra ăn chè.

Tôi bặm môi, đặt ly xuống bàn:

- Trân ngán chè lắm rồi, thôi về anh Phi.

Thế Phi im lặng trả tiền, rồi đứng dậy đi bên tôi, cũng chẳng hé miệng được một câu. Anh đưa tôi về phòng rồi tỉnh bơ:

- Anh về nghe.

Tôi “dạ” một tiếng ngắn gọn, không thêm tiễn chân anh. Người đâu mà vô duyên dễ sợ.

Vài hôm sau Thế Phi lại đến phòng. Thấy anh, tôi hấp tấp:

- Hôm nay Trân bận lắm, không đi ăn chè được.

Anh nhún vai:

- Tại sao phải đi ăn chè kia chứ. Bộ không còn gì để làm hết sao mà phải chui vào chỗ đó. Trân thay đồ đi.

- Chi vậy?

- Đi chơi.

Tôi đứng yên, phân vân. Nhưng Thế Phi không để cho tôi có thời gian suy nghĩ:

- Nhanh đi Trân, sao bắt anh chờ lâu vậy?

- Thế thì anh...

- Không nói nhiều, vô thay đồ đi. Sao con gái hay bắt người ta phải năn nỉ và chờ đợi thế nhỉ. Anh muốn em phải khác thói nữ nhi thường tình. Nhanh lên cô bé.

Tôi ngoan ngoãn vào phòng thay đồ. Khi tôi trở ra, Thế Phi đang thọc tay vào túi quần đi lại trên hành lang, miệng huýt sáo một điệu nhạc không lời. Anh gần như nắm tay tôi kéo đi, cứ như là một con bão đang đuổi theo sau đến nơi vậy.

Thế mà ra đường anh cứ đạp xe thong thả như đi dạo với người yêu. Cuối cùng anh dừng lại trước ngôi nhà lộng lẫy, bên trong vẳng ra tiếng cười nói la hét. Tôi chưa kịp hiểu gì thì anh tự nhiên đến mở cổng:

- Vào đây cô bé.

Tôi mở to mắt:

- Anh đi đâu vậy?

- Vô đây chơi, nhà bạn anh mà. Tối nay tụi nó tổ chức sinh nhật.

Tôi nhìn chiếc xe cọc cạch của anh dựng cạnh những chiếc xe hào nhoáng bóng lộn, sự ngăn cách thật là một trời một vực. Tự nhiên tôi ngại ngùng:

- Hay là mình về đi anh Phi, em thấy ở đây không hợp với mình, với lại... tại sao anh không chuẩn bị quà?

Thế Phi chỉ cười, nụ cười khó hiểu. Anh phẩy tay như chuyện đó chỉ là vật vãnh, rồi anh nắm tay tôi:

- Vào đây, mình tới trễ rồi đó.

Tôi rụt rè đi theo Thế Phi. Anh tự nhiên đẩy cửa bước vào. Trong phòng

tiếng cười nói vẫn không ngớt, vài cái đầu ngoái lại, rồi reo lên:

- Ê, Vũ đại ca đến kìa, sao đến trễ vậy đại ca?

- Tưởng đại ca xù tụi này luôn rồi chứ.

Họ chợt nhìn thấy tôi, rồi tò mò đưa mắt sang Thế Phi. Một cô gái ăn mặc thật kinh dị đang dán mắt chằm chằm vào tôi, lướt từ đầu đến chân như đánh giá vẻ ngoài của tôi. Tôi thấy mình thật quê mùa và ngớ nghếch giữa đám con gái. Tự nhiên tôi có cảm tưởng mình lạc vào động của bầy yêu nữ. Tôi bối rối đứng lên chờ thái độ của họ.

- Bò mới hả Phi?

- Đại ca có người mới rồi nhì.

Thế Phi trừng mắt:

- Đừng có nói bậy. Bạn tao đó. Học cùng trường đó, không được ăn nói lung tung nghe chưa.

Tôi chờ Thế Phi giới thiệu họ, nhưng anh chẳng nói gì. Anh dẫn tôi đến ngồi ở góc phòng và mang bánh đến cho tôi:

- Trân ăn đi, cứ thoải mái, đừng sợ. Ở đây vui lắm.

Một tên con trai ngồi gần đó quay lại, đưa tới một ly rượu kèm theo một nụ cười “cầu tài” hết sức khó ưa:

- Đại ca cho phép em mời cô bạn mới nghe...

Thế Phi gạt tay hất ra:

- Thôi mày, Nghi Trân không biết uống rượu.

- Giời! Lúc này đại ca sao khó tính quá.

Giọng một cô gái chanh chua:

- Người đẹp thế kia mà, lại còn học cùng trường nữa, anh Phi không giữ sao được.

Tôi quay lại tìm kiếm, nhưng Thế Phi khoát tay:

- Trân đừng để ý, cứ ngồi đây chơi cho vui.

Không cách gì tôi vui cho nổi. Quả thật tôi không thể nào quen được “không khí” phóng túng ở đây, nó khác với những buổi tụ họp bạn bè của tôi ở trường. Làm sao Thế Phi lại quen với những người bạn này nhỉ? Và tôi cũng không hiểu sao họ lại xem trọng anh đến thế. Anh thoải mái vì anh đã quá quen với môi trường này, trong khi tôi thì không thể nào hòa hợp được. Cứ thấy mình lạc lõng làm sao.

Tôi nắm tay anh:

- Về trường đi anh Phi. Trăn không thích ở đây.
- Sao vậy, ở đây vui lắm, lát nữa anh dạy em nhảy, thích không?

Tôi lắc đầu:

- Thôi em không thích.
- Thì thôi về vậy.

Thấy chúng tôi đứng đây, một vài người nhao nhao:

- Về hả đại ca, sao sớm vậy?
- Lát nữa có tiết mục mới, vui lắm đại ca.

Nhưng Thế Phi vẫn nắm tay tôi bước ra cửa:

- Thôi, tao về. Hôm khác gặp lại. Bye!

Lại giọng cô gái lúc nãy mát mẻ:

- Người đẹp muốn về mà, anh Phi ở lại làm chi.

Thế Phi như không để ý đến cô gái, mở cửa bước ra ngoài. Trong kia họ đang chuẩn bị mở dancing, tiếng nhạc dồn dập thật cuốn hút. Tôi nhìn vào mặt Thế Phi:

- Anh có muốn trở vào không, để em tự về một mình được mà.

Anh quay lại nheo mắt:

- Làm chi! Trăn không thích thì thôi. Đi chơi với Trăn không thích hơn à?

Chúng tôi đã ra đến ngoài đường. Anh dẫn xe đi bộ bên tôi. Cũng như mọi lần, tôi bắt đầu muốn được “giải đáp thắc mắc”:

- Mấy người lúc này học trường nào vậy anh Phi?
- Chẳng trường nào cả.
- Vậy chứ người ta làm gì?
- Làm báo, toàn là nhà báo cả.
- Trời ơi, vậy hả? Từ đó tới giờ em chưa tiếp xúc với nhà báo lần nào hết. Mà sao em thấy mấy người đó kỳ sao ấy.

Hình như Thế Phi cố nén cười, tôi thấy anh cúi đầu xuống thật nhanh làm một động tác giả:

- Kỳ là sao?
- Thì... là không được... bình thường chứ sao?

Bấy giờ Thế Phi không “làm tỉnh” được nữa. Lần đầu tiên anh cười thành tiếng trước mặt tôi:

- Trời ơi! Sao bé Trân ngây thơ quá vậy. Anh muốn nói tụi nó toàn là dân ăn bám cha mẹ, đó, hiểu chưa cô nai?

Tôi vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn lắm nên không để ý:

- Vậy hả?
- Mà em cũng đừng tưởng mấy người đó là bạn anh, cả em cũng vậy. Bọn nó không là đối tượng để kết bạn đâu.

Tôi kêu lên:

- Anh này lạ thật. Đến nhà người ta chơi mà không xem người ta là bạn, thế thì là gì?

- Là nơi để giải trí.

- Vậy hôm nay anh dẫn em đến đó giải trí đó hả?

Anh gạt đầu:

- Ủ, môi trường sinh viên chật hẹp lắm nhỏ. Em nên đi chơi nhiều cho biết.

Và- trời đất ơi- anh quay sang búng nhẹ lên mũi tôi:

- Kéo em khờ quá, chỉ giỏi búng với anh.

Tôi giương mắt nhìn Thế Phi, chẳng biết gì mà trả lời. Hôm nay anh làm tôi ngạc nhiên muốn chết được. Tôi không hiểu nổi vì sao anh có được mấy người bạn “kỳ dị” đến như vậy. Và họ lại có vẻ sợ anh nữa chứ, như vậy nhất định là anh phải chơi thân với họ lâu rồi, nếu không chẳng có ai tự nhiên như thế bao giờ. Vậy mà còn bảo không xem người đó là bạn, vậy chứ là cái gì nhỉ? Mấy con rối à?

Thôi, mai mốt tôi sẽ hạn chế không chơi với Thế Phi nữa. Anh khó hiểu quá. Từ lúc quen anh đến giờ anh chỉ toàn gieo cho tôi đủ thứ thắc và tức mình. Quen một người mà không hiểu được người đó thì dứt khoát cho rồi. Mai mốt Thế Phi có qua rủ tôi đến đó tôi sẽ không đi nữa đâu. Nhất định là như vậy.

Tôi buông quyển sách xuống, giơ tay nhìn đồng hồ. Gần bốn giờ. Vậy là tôi đã thức suốt cả đêm rồi.

Tôi nhắm mắt lại nhưng không tài nào ngủ được, đầu tôi lơ mơ mới những hình ảnh nặng nề trong sách. Dostoevski đúng là một nhà văn ... điên điên. Đọc truyện của ông tôi như rơi vào một ma trận tâm lý phức tạp. Thật là nhức đầu chết đi được.

Tôi ngồi dậy, mở rương tìm thuốc an thần. Tôi đã quen với những giấc ngủ vay mượn thế này rồi.

Ngoài kia trời bắt đầu sáng. Tôi lơ mơ ngủ thiếp đi. Hình như có ai đang lay tôi :

- Trân à, Trân, ngủ hả ?

Tôi lười biếng mở mắt, nhỏ Vân Hà vẫn không ngừng lắc tay tôi :

- Mi ngủ hả Trân ? Trân ơi, ngủ hả, hả ?

Tôi ngồi bật dậy :

- Gì vậy, có chuyện gì vậy ?

Giọng con nhỏ tỉnh bơ :

- Đâu có gì đâu, ta muốn biết mi đang làm gì vậy mà. Thôi ngủ tiếp đi.
Rồi nó bơ cái mặt, đi tha thẩn lại cửa sổ nhìn trời mây. Tôi với tay ôm chiếc gối ngồi nhìn nó chằm chằm, muốn hét lên một tiếng cho đỡ tức, thậm chí còn muốn nhảy xuống giường “sút” cho nó một cái.

Nhỏ này hay như vậy lắm, không hiểu sao nó thích đùa với tôi thế, không phải riêng tôi mà cả phòng này đều là nạn nhân của nó. Không hiểu sao trời lại cho một nhóc yêu quái rơi ngay vào phòng làm bọn tôi khốn khổ đến thế này.

Tôi ngóc đầu nhìn qua mấy giường khác. Phía bên kia nhỏ Đoan Khánh cũng đang làm bằm trong miệng và liếc theo Vân Hà. Chắc nó cũng đang tức lắm. Nó vùng vằng :

- Trưa mi không ngủ thì để người khác ngủ. Bộ mi không còn gì để Làm hết sao.

Vân Hà quay lại, cười vô tội :

- Bộ ta gọi làm mi không ngủ Được hả ? Xin lỗi nghe.

- Vô duyên.

Hình như chúng nó cãi nhau thì phải. Tôi buồn ngủ Quá lăn ra ngủ Tiếp.

Một lát sau lại nghe tiếng nhỏ Hà :

- Trân ơi dậy đi, có anh Phi qua kia.

Tôi không thèm trả Lời, nằm quay mặt vào tường. Vân Hà níu tay tôi :

- Không tin hả, tôi nói thật chứ bộ.

Thấy tôi vẫn nằm im, nó la toáng lên :

- Anh Phi ơi, con Trân nó không muốn gặp anh nè. Nó nói thích ngủ Hơn, nó bảo nói chuyện với anh chán lắm.

Ngoài cửa, tiếng Thế Phi vọng vào :

- Trân đang làm gì vậy Hà ?

- Nó đang ngủ ...

Tôi lật đật, lấy cây thước để Trên nắp rương chắn ngang miệng nó, rồi tuột xuống giường, ló đầu ra cửa.

- Anh Phi chờ trân một tí.

Tôi quay vào, lấy khăn lau mặt và chải lại tóc. Không quên ném cho nhỏ Hà một cái nhìn đe dọa. Nó hất mặt lên thách thức :

- Lát nữa ta sẽ xử Mi - Hãy đợi đấy.

Tôi đã ra đến cửa, hấp háy đôi mắt nhìn Thế Phi, anh nhìn tôi :

- Trân ngủ hả ?

- Dạ.

- Đi ăn chè với anh đi.

Lại ăn chè nữa, tôi sợ chè của anh quá rồi, bây giờ ngủ thích hơn. Định mở miệng từ chối thì Thế Phi nói như ra lệnh :

- Trân vào thay đồ đi, anh chờ.

Tôi quay đầu như một cái máy. Ý định từ chối bay đâu mất tiêu. Không hiểu sao tôi hay máy móc làm theo những lời ra lệnh và luôn ồng ẹo từ chối khi được năn nỉ. Tôi ghét cái tật đó quá chừng. Nhưng có thánh mới giúp tôi bỏ Được nó. Đi ăn mà chẳng vui vẻ gì thà ở nhà cãi nhau với nhỏ Hà còn sướng hơn.

Thế Phi không đưa tôi vào quán chè của bà hột vẹt như mọi khi mà chui vào quán cà phê ... không một bóng người. Anh nhìn quanh quất trong quán, tôi cũng ngó nghiêng tìm kiếm. Trời ơi, quán gì mà không có một bóng nào cả, mọi người chết hết rồi sao ấy.

Chờ mãi mới thấy bà chủ quán đi ra, tôi thở phào nhẹ nhõm, thì thầm :

- Vậy mà em tưởng người ta chết hết rồi chứ.

Anh bật cười, rồi nói nhỏ :

- Đừng có nói lớn, coi chừng bà Nghe.

Tôi nhăn mũi :

- Kệ Bà ấy, em cóc sợ.

Và chúng tôi lại ngồi im. Chất thuốc chưa tan làm tôi ngầy ngật cả người.

Tôi tựa người vào thành ghế, giả mà ngủ Được ở đây thì thích thật. Tôi khoanh tay trước ngực, lim dim.

Thế Phi nói vu vơ :

- Nhìn kìa Trăn, trời nắng đẹp quá.

Tôi cố mở mắt nhìn ra ngoài đường, rồi nhìn Thế Phi một cái, không hiểu anh có bình thường không. Nắng buổi trưa gắt gần chết. Người ta hay tả Vẻ Đẹp của nắng, nhưng chưa bao giờ thấy ai tả nắng trưa đẹp cả. Thế Phi hình như không được bình thường, hình như hơi giống ... Dotsoiepski.

Tôi định trêu anh nhưng Thế Phi lại lên tiếng :

- Hôm qua các cô đi chơi có vui không ?

- Sao lại không, đi chơi mà !

Tôi gật đầu. Đi chơi mà không thích thì thích cái gì nữa bây giờ. Tôi chợt nhớ đến hôm đi sinh nhật, vội nói :

- Nhưng mà Trăn không có thích như kiểu mấy “nhà báo” của anh đâu.

Thế Phi vẫn không để Ý, giọng anh trách móc :

- Mỗi lần vui với bạn, hình như ít khi Trăn nhớ tới anh lắm.

- Đâu có, đâu có ...

- Trong khi mỗi lần đi chơi đâu anh cũng muốn có Trăn.

Tôi lơ mơ nhìn Thế Phi, hình như hôm nay anh khác mọi ngày. Anh có vẻ lãng mạn và mềm yếu sao ấy.

Tôi cúi đầu xuống thấp, tay che miệng ngáp một cái. Buồn ngủ quá đi mất.

Thế Phi cứ đăm đăm nhìn ra đường, lông mày cau lại, anh nói mà không nhìn tôi :

- Hôm qua anh muốn nói với em một chuyện, thế mà không nói được, lạ Thật.

- Vậy hả ?
- Trân có quan tâm đến điều ấy không ?
- À ... ừ ... quan tâm chứ.
- Thật không ?

Thế Phi quay phắt lại nhìn tôi, thấy vẻ mặt đờ đẫn của tôi anh cười khẽ :

- Anh đoán ngay mà, Trân đâu có xem điều đó là quan trọng.
- Có, có chứ.

Anh vặn lại :

- Thế em đoán đó là điều gì ? Nói đi.

Tôi ngớ người :

- A, đó là một điều rất quan trọng.
- Nói cụ thể Xem.
- Nó quan trọng ghê lắm.
- Vậy là Trân hiểu rồi chứ ?

Tôi nói bừa :

- Hiểu rồi.

Thế Phi cười nhẹ nhõm :

- Vậy là cái điều khó khăn nhất đã được nói ra, anh vui lắm. em biết không, không hiểu sao trước mặt em anh không nói được điều gì hết.
- Sao kỳ vậy ?
- Anh cũng không biết nữa.

Mặt Thế Phi lạ quá, có một vẻ gì đó sung sướng gần như hơi ngờ nghệch, nó khác xa vẻ tự tin bình thường ở anh. Hôm nay anh làm sao ấy, ăn nói lung tung, cử chỉ thì nhấp nhồm như bị gấn lò xo. Tôi lơ ngơ nhìn anh. Thế Phi mân mê những ngón tay tôi, tôi muốn rút lại nhưng không dám. Anh nhìn vào mắt tôi :

- Em có hạnh phúc không Trân ?

Tôi không nén được một cái ngáp, thú nhận :

- Anh Phi ơi em khó chịu quá, nãy giờ em buồn ngủ dễ sợ.

Thế Phi chột ngồi thẳng người lên, nét mặt đột ngột thay đổi, đôi môi mím lại, mắt nhìn đăm đăm ra đường. Anh bóp chặt chiếc ly trên tay, mắt tôi không thể rời khỏi chiếc ly ấy được, coi chừng bể Mát.

Thế Phi gằng giọng :

- Em kiêu hãnh quá vậy, muốn nhạo báng anh phải không. Em có thái độ Như vậy để trả lời tình cảm của anh đó hả. Thật là quá quắt. Chưa có ai dám coi thường tôi đến như vậy. Đi về.

Anh dẫn xấp tiền trên bàn rồi đi nhanh ra cửa. Tôi lót tót đi theo anh, không hiểu nổi cơn giận bất thường ấy. Tôi muốn hỏi, nhưng cơn buồn ngủ cứ làm đầu óc tôi mù đi và chỉ biết lặng lẽ đi phía sau anh.

Thế Phi chia tay tôi ở đầu dãy phòng, anh nói cụt ngủn:

- Chào.

Và anh bỏ Đi. Tôi chậm chạp về phòng, nằm lăn ra giường. Không biết tôi lại ngủ từ lúc nào.

Tiếng hét của nhỏ Hà làm tôi giật mình. Ngoài sân banh thật âm ỉ, vậy là đã chiều rồi. Tôi nằm im, nghĩ ngợi lan man. Rồi tôi nhớ Thế Phi, nhớ buổi trưa kỳ cục vừa diễn ra. Sao tôi lại có khi rơi vào tình cảnh ngớ ngẩn như thế nhỉ. Thế Phi đúng là điên điên. Chẳng có ai chọn buổi trưa nắng gắt để lôi người khác vào quán nói chuyện tình cảm bao giờ.

Một tuần rồi mà Thế Phi không đến phòng tôi chơi. Sao vậy nhỉ ? Chẳng lẽ anh giận vì chuyện buổi trưa hôm đó, mà lại giận lâu đến vậy. Tôi nhớ là mình đâu có làm gì cho anh giận đâu.

Mấy ngày anh không đến, tự nhiên tôi thấy cũng hơi buồn. Nó cứ trống trống thế nào.

Hôm nay xảy ra một chuyện làm tôi xấu hổ muốn chết được. Buổi chiều,

nhỏ Lan An mời sinh nhật. Giá mà Thế Phi không giận tôi sẽ rủ anh cùng đi. Lúc trưa tôi đến lớp anh, nhưng đến chân cầu thang thấy anh đang nói chuyện với nhỏ Trang bên triết, thấy tôi anh cũng không tỏ vẻ gì là muốn gọi. Tôi tức muốn khóc được, và quay trở Về lớp. Được rồi, anh xử sự như thế thì tôi cũng cóc cần. Việc gì tôi phải năn nỉ Kia chứ trong khi tôi là con gái ?

Chiều thứ bảy trong phòng vắng hoe, bọn nó đưa về quê, đưa đi chơi hết cả, chỉ Còn mình tôi với nhỏ Hà. Tôi lục hộp đồ trang điểm rồi tự làm lấy. Hôm nay tôi nổi hứng diện thật đẹp, vẽ cả mắt xanh cho nó có vẻ Mơ màng và tô hàng mi bằng chì đen thật đậm. Nhìn vào gương tôi thấy mình xinh xắn lạ, nhất là đôi mắt sinh động.

Tôi cột tóc thật cao bằng chiếc kẹp xanh hợp với màu áo để Khoe xâu chuỗi bằng hạt đá lấp lánh. Lát nữa bọn nó sẽ cực kỳ ngạc nhiên vì thấy tôi lộng lẫy cho mà xem. Lâu lâu tôi muốn “làm nổi” một tí, thật là thích khi làm cho người ta ngạc nhiên về mình.

Tôi đi lại giường Vân Hà, nhún chân :

- Mi thấy ta có đẹp không hở Hà lùn ?

Nó mở lớn mắt suýt xoa :

- Trời ơi, sao hôm nay mi diện lộng lẫy thế !

Tôi nghiêng đầu, cười điệu :

- Tại ta nổi hứng.

Đôi mắt nó lướt lên đầu tôi, rồi dừng lại đấy. Tôi thấy một tia ngạc nhiên và nghịch ngợm lóe trong mắt nó, nhưng không để Ý. Tôi xoay người ra sau cho nó nhìn cây kẹp đẹp :

- Kẹp của ta có đẹp không ?

Nó cười cười :

- Thế mi để Tóc như vậy đi à ?

- Tất nhiên, cột tóc lên cho gọn.

Nó bặm môi như cố nín cười, rồi gật gù :

- Ư đẹp lắm rồi, không chừng nổi hơn cả Lan Anh nữa. Bảo đảm là mọi người sẽ ngạc nhiên về mi.

Nó nhìn đồng hồ :

- Thôi nhanh đi, nếu mi không muốn “làm nổi” thì đừng có đến trễ - Sáu giờ rồi kìa.

- Ủ hế, thôi ta đi nghe.

Ra đến cửa tôi không quên thò đầu vào phòng nói với lại :

- Ở một mình đừng có buồn, lát nữa ta sẽ mang kẹo về cho mi.

Nó cười cười về Bí hiểm :

- Thôi đi đi. Chúc vui vẻ.

Tôi nhảy chân sáo ra hành lang, hát khế bài hát mừng sinh nhật. Cảm giác mình đẹp làm tôi thích chí vô cùng.

Tôi dẫn xe ra cổng, gặp một tên con trai đi ngược chiều. Hắn hơi liếc về phía tôi, rồi quay lại nhìn hắn lê trên đầu tôi, đôi mắt không giấu vẻ ngạc nhiên.

Tôi càng thấy phấn khởi hơn. Rõ ràng là tôi xinh quá đấy.

Dọc đường thỉnh thoảng có mấy người ngoái lại nhìn, họ như muốn nói điều gì đó rồi lại thôi. Tôi càng thêm hứng chí. Từ đó giờ chưa khi nào tôi được nhiều người nhìn như hôm nay cả. Thế thì dứt khoát tôi xinh hơn rồi không thể. Nào giải thích cách nào khác hơn được.

Khi tôi đến nhà Lan Anh thì bạn bè đã đến đông đủ. Nó ra cửa đón tôi :

- Sao mi tới trễ vậy ?

Đôi mắt nó chột mở lớn nhìn tôi rồi lại cười tươi ngay :

- Mi chơi mô đen mới đó hả Trân ?

Tôi nhún chân chào nó, nhí nhảnh:

- Mi thấy ta thế nào ?

- Xinh lắm, không chừng mi trang điểm kiểu này buổi sinh nhật ta càng đáng nhớ.

Nó dẫn tôi vào nhà, vài cái đầu quay lại nhìn tôi, cười khó hiểu. Nhỏ Lan Anh nháy mắt với bọn nó, thế là mọi người nhìn lảng chỗ khác. Sao thế nhỉ ? Lúc mở quà, tôi đang lúi húi phụ Nhỏ Quỳnh cắt bánh. Lan Anh cứ một mực kéo tôi đến chụp hình với nó, rồi cả bọn bắt tôi phải chụp riêng một mình.

Tôi phản đối :

- Thôi, thôi. Sinh nhật của Lan Anh chứ có phải của mình đâu.

Bọn nó như không nghe, cứ nháy mắt với Trí Dũng. Anh chàng bắt kể Tôi có đồng ý hay không, bấm liên tục ba, bốn kiểu, nét mặt đặc ý :

- Mình bảo đảm là Trân sẽ có những kiểu hình độc đáo nhất nước.

Nguyễn Hưng xen vào :

- Nhất định Trân phải cho mình một kiểu làm kỷ niệm mới được.

- Máy bạn làm gì quan tâm đến mình nữa thế, bộ mình lạ Lắm hả ?

Cả bọn nhìn tôi cười thú vị :

- Đâu có gì lạ. Tối nay Trân dễ thương lắm. Thiệt đó. Nhưng tội mình sẽ không quên được cái độc đáo của Trân tối nay. Nhìn Trân ... nói chung là hết sức ngộ nghĩnh.

Lại một tràng cười rộ lên. Họ nói gì lạ quá, tôi định hỏi cho ra lẽ nhưng vui quá tôi lại quên ngay.

Công nhận chưa bao giờ tôi dự một tối sinh nhật vui đến thế. Chúng tôi uống rượu nho và ăn bánh kem thỏa thích, cười hét ầm ĩ đến khi mệt ngất ngư.

Khi tôi về thì đã hơn chín giờ. Gặp Thế Phi đứng ở cổng ký túc xá. Nhớ lại thái độ Của anh lúc trưa tôi lại thấy tức lên, đi thẳng một mạch không thèm nhìn đến anh. Thế Phi bước nhanh đến giằng lấy xe tôi dắt vào, rồi lôi tôi vào góc cầu thang :

- Em làm cái trò gì vậy Trân ?

Anh giờ tay gỡ cái gì đó trên tóc tôi rồi đưa ra trước mặt. Tôi nhìn xuống tay anh. Trời ơi ! Ông cuốn tóc.

Mắt tôi tròn xoe nhìn Thế Phi, rồi nhìn xuống tay anh, không biết nên khóc hay nên cười. Thế Phi cười chế giễu :

- Để cái này đến dự sinh nhật, em định chơi khác người hả Trân ?

Tôi xấu hổ muốn chui vào một xó xỉnh nào đó để Không ai nhìn thấy tôi nữa. Nhớ lại ánh mắt của tụi nó cứ nhìn nhìn và cười một cách khó hiểu, tôi thấy mình lố bịch kỳ lạ Và cúi gằm mặt xuống đất. Thế Phi nâng mặt tôi lên :

- Em làm sao vậy, hay là em không muốn anh gỡ cái này xuống ? Thôi để anh cài lại cho. Anh không biết là em thích model. Đừng giận nha.

Anh lại cười giòn giã, thích thú chưa bao giờ thấy trò gì ngộ nghĩnh hơn. Tôi bặm môi nhìn anh, rồi dùng dùng bỏ Lên phòng. Thế Phi giữ tay tôi lại :

- Giận anh hả Trân ?

- Mặc tôi.

Tôi xô Thế Phi rồi đóng cửa nghe cái rầm :

- Anh về đi, mai một đừng có tìm tôi nữa nhé. Tôi ghét nhất mấy người hay trêu chọc người khác, anh biết không ?

Thế Phi hạ Giọng :

- Em đừng có la lớn, anh đâu có muốn chọc em. Chỉ đùa một tí mà.

- Tôi không thích đùa, đùa không đúng lúc tôi ghét lắm.

- Thôi anh xin lỗi mà, ra đây anh nói chuyện này cho nghe.

- Không thích nghe.

- Anh năn nỉ.

- Không thích nghe năn nỉ, anh về đi, tôi đi ngủ đây.

Ngoài kia im lặng thật lâu, rồi có tiếng chân đi trên hành lang, tôi mở cửa thò đầu ra nhìn Thế Phi về thật rồi.

Mặc kệ Anh. Tôi quay vào phòng, nhỏ Hà đang ngồi trên giường nhìn xuống, lại còn cười toe toét :

- Sinh nhật vui không Trân ?

Tôi lăm li nhìn nó, rồi lẳng lặng leo lên giường kéo màn cái rẹt. Vân Hà ở dưới ló đầu nhìn tôi :

- Sao mặt mi ỉu xiu vậy Trân, sinh nhật vui không ?

- ...

- Mi giận ta hử Trân ? Giận gì vậy ?

- Không thêm giận. im đi.

Nó cứ đứng lải nhải phân trần điều gì đó, tôi nằm quay mặt vào tường không thèm nghe. Tức muốn đâm cho nó một cái. Rõ ràng lúc chiều nó thấy tôi quên gỡ ống quần tóc trên đầu nhưng nó không thèm nói để tôi bị trêu ghẹo chơi. BẠN BÈ GÌ MÀ THÂM HIỂM. ĐỒ LÙN !

Chưa bao giờ tôi tức nhỏ Vân Hà đến vậy. Càng quên càng thấy tức. Nhỏ này chơi tôi nhiều cú quên lắm rồi. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ không thèm nhìn mặt nó nữa. Cắt đứt luôn. Mai một nó làm quen đừng hòng tôi cười với nó nữa.

Rồi còn nhỏ Lan Anh và đám bạn sinh nhật nữa, tất cả đều muốn đem tôi ra làm trò cười. Càng nhớ càng tức muốn chết được. Cả một đám đều đáng ghét như nhau. Đồ thâm hiểm, đồ độc ác, đồ ... gì nữa nhỉ, tôi cố tìm từ điển đạt cho đỡ tức mà tìm không được. Tức quá đi mất.

Tôi tưởng tượng đến sáng mai vào lớp, mọi người sẽ nhìn tôi ... Chao ôi, tôi muốn biến mất khỏi trái đất này.

Ngày hôm sau vào lớp, tôi lăm lăm đi thẳng đến chỗ của mình, không thèm nhìn đến ai cả, tụi nó đang xúm xít một đám ở dãy cửa sổ, cười hét âm ỉ có lẽ đang kể Lại buổi sinh nhật hôm tối. Tôi chống cằm chiều đôi mắt cú vọ nhìn bọn nó, làm gì bọn nó không đem chuyện của tôi ra cười cợt. Giá mà

tôi có thể bóp mũi từng đứa cho đỡ tức.

Thấy tôi nhìn, đám đông dần dần giãn ra. Nhỏ Lan Anh đi lại chỗ tôi :

- Sao mặt buồn hiu vậy Trân. Ta đây chơi cho vui.

Mặt tôi lạnh lùng :

- Không thích.

- Nãy giờ tụi nó bàn tán buổi tối qua vui lắm. Ê, mi biết hôm qua tụi nó tức cười mi muốn chết không ?

À, lại còn dám nói ra nữa à. Thế thì tôi sẽ nói cho mà biết. Tôi nở một tròng :

- Biết rồi, biết rồi. Ta biết hôm qua mi cố tình đem ta ra làm trò cười để buổi sinh nhật mi có trò mới lạ. Nếu biết mi như vậy ta chẳng thèm đến đó đâu, và không thèm nhìn đến ai trong lớp. Tức mình không chịu nổi.

Buổi tối Thế Phi đến phòng, tôi mở cửa đứng dựa vào tường nhìn anh, im lặng. Thế Phi nhìn bộ mặt hình sự của tôi, anh phì cười, nhưng cố kiềm lại :

- Anh nghe mấy bạn lớp em nói hôm nay vô lớp em không nói chuyện với ai hết, tụi nó nhờ anh năn nỉ Em giùm. Chuyện có chút xiu mà em giận lâu vậy Trân.

Gì ? Chuyện như vậy mà có chút xiu hả ? Chọc cho tôi xấu hổ cả đêm ngủ không được mà còn bảo có chút xiu à ? Cả anh cũng đứng về phía bọn nó đấy. Đáng lẽ Thế Phi phải hiểu tôi quê đến mức nào và phải an ủi tôi mới phải, đằng này ... Sao tự nhiên tất cả đều đáng giận như nhau cả, tôi biết chơi với ai bây giờ. Tôi phẩy tay :

- Anh về đi, đừng có nhắc chuyện đó với tôi nữa, tôi ghét anh lắm. Anh có về không ?

Thế Phi nhỏ giọng :

- Thì thôi, anh sẽ không nhắc đến bạn em nữa. Anh cũng thấy là tụi nó bất lịch sự, đùa như vậy là quá đáng lắm. Em chịu chưa?

Tôi nhìn Thế Phi, nét mặt anh thật là nghiêm chỉnh. Tôi hơi nguôi nguôi:

- Anh đến đây chi vậy?
- Tới thăm em. Một tuần không gặp bộ không nhớ anh hả?
- Hoàn toàn không.

Thế Phi có vẻ giận, nhưng anh kiềm lại:

- Bây giờ em vào mang cây đàn ra đây, mình lên sân thượng ngồi chơi.

Tôi đang do dự thì anh nói như ra lệnh:

- Em nhanh đi, anh chờ.

Chẳng nghĩ ngợi gì, tôi chạy ào vào phòng lấy đàn rồi đi theo Thế Phi.

Chúng tôi ngồi ở góc sân. Tối nay trăng sáng trắng cả bầu trời, ánh sáng chảy tràn trên nền sân thượng thật thích. Thế Phi gác cây đàn qua một bên, ngồi yên nhìn tôi. Tôi hơi ngượng:

- Anh nhìn gì vậy?

Anh không trả lời và hơi chồm người tới vén những sợi tóc trên trán tôi:

- Em biết không, khi em hiền dịu nhìn dễ thương lạ lùng, nhất là như bây giờ. Chưa bao giờ em dễ thương như hôm nay cả.

Tôi hơi ngượng ngùng. Tối nay trăng như nên thơ, huyền diệu hơn. Tôi bỗng thấy mình hiền như con mèo. Tôi ngồi bó gối nhìn Thế Phi, anh cũng hiền như con thỏ. Ý nghĩ Thế Phi giống như con thỏ sao tức cười quá. Tôi bật cười rúc rích.

Anh cũng mỉm cười với tôi. Thế Phi không hiểu tôi cười gì đâu. Nếu biết bị so sánh như con thỏ anh sẽ nổi tự ái nam nhi cho mà xem, lúc đó thế nào cũng có chiến tranh.

Thế Phi cầm tay tôi lên vuốt nhẹ:

- Bây giờ chịu khó nghe anh nói một chút nhé.

Tôi dè dặt:

- Gì đây, lại nhắc chuyện hôm đi sinh nhật của em nữa phải không?
- Đúng, anh muốn nhắc chuyện đó, nhưng không phải để chọc em giận.

Khoan nào, đừng có xù lông như con nhím thế, anh muốn hỏi em câu này thôi. Làm gì hôm qua em giận anh dữ thế, em phản ứng làm anh bất ngờ hết sức.

- Ai bảo anh chọc quê em.

- Quê gì, có gì đâu mà quê.

Tôi xụ mặt:

- Anh thử tưởng tượng xem, hôm qua em nổi hứng lên diện thật chiến, thế mà lại để đầu tóc như vậy đi lung tung ra đường, anh thấy có lỗi bịch không chứ. Đã vậy mọi người còn đem chuyện lỗi bịch đó ra chọc em, còn bắt em chụp cả một lô hình nữa. Thế có đáng giận không chứ.

- Nhưng anh vô tội mà.

Tôi nhăn mặt:

- Anh mà vô tội hả. Vô số tội thì có. Anh là người đầu tiên cố tình châm chọc em, anh muốn biến em thành trò cười, anh muốn...

- Thôi, thôi... Tóm lại là anh có lỗi với em. Anh xin lỗi, chịu chưa?

Thế Phi gật gù:

- Tính em hay hờn giận quá nhỉ mà lại giận dai, anh hiểu rồi.

Tôi nhìn anh, không hiểu có gì mà anh cười mãi thế.

Tôi vùi vỉnh:

- Anh đàn cho em nghe đi, và hát nữa. Bây giờ em thích nghe hát hơn là nhắc chuyện hôm qua.

Thế Phi cầm cây đàn lên:

- Em thích nghe bài gì?

Tôi suy nghĩ:

- “Nỗi buồn hoa phượng” đi. Em thích bài đó từ hồi nhỏ lận kìa.

Thế Phi dạo và nói nhạc, rồiร้อง lên:

- “Mỗi năm đến hè thì tôi nghỉ hè...”

Tôi giãy nảy:

- Không phải, không phải hát như vậy.
- Chứ hát sao hả em?
- “Mỗi năm đến hè lòng man mác buồn” mới đúng. Anh hát sai rồi.
- Vậy hả, vậy thì đến hè lòng phải man mác buồn à – Anh nheo mắt nhìn tôi cười trêu chọc.

Tôi nhìn anh gườm gườm, rồi thò tay nhéo anh một cái:

- Anh cố tình chọc em phải không, em muốn hát nghiêm chỉnh, thế mà anh...

Tôi cắn Thế Phi một cái thật mạnh, anh trăn người chịu đựng, tôi lại nhéo thêm một cái:

- Bây giờ anh có chịu hát đàn hoàng không?
- Dạ chịu.
- Tốt, hát đi.
- Vừa khóc vừa hát được không em?

Tôi giậm chân:

- Anh đùa hoài phải không?
- Dạ, anh không dám. Nhưng đau quá anh hát không nổi.
- Không nổi cũng phải ráng.
- ...
- Có nghe không?
- Dạ nghe.
- Tốt.
- Bây giờ anh hát một bài thật lâm ly được không em?
- Bài gì?
- “Bài ca người ăn xin”.

Tôi rên rỉ:

- Trời ơi! Đêm trăng đẹp thế này mà anh làm hỏng của em. Anh ngồi đó mà

rên đi, em không thềm nghe đâu.

Tôi đứng dậy, giậm chân đùng đùng đi xuống.

Thế Phi kéo tay tôi lại:

- Thôi đừng giận, đừng giận. Bây giờ anh hứa sẽ rất nghiêm chỉnh với em.

Bảo đảm.

- Không tin, anh là vua đùa dai.

- Còn em là hoàng hậu giận dai.

Tôi trừng mắt:

- Gì, nói gì?

Thế Phi giả vờ sợ hãi:

- À, anh vừa nói em là hoàng hậu của lòng anh.

Tôi chưa kịp phản ứng thì anh hát nhỏ:

- “Có một người con gái

Đẹp như một bài thơ

Cho tim tôi xao xuyến

Cho lòng tôi ngẩn ngơ

Nàng như con chim nhỏ?

Nhảy nhót giữa hồn tôi

Yêu em có biết

Con chim nhỏ xinh ời”

Tôi chống cằm lắng nghe:

- Bài này lạ quá, em chưa nghe lần nào cả. Nhạc mới hả anh Phi?

- Ủ, nhạc mới.

- Hay quá nhỉ.

Thế Phi nhìn tôi hơi lạ:

- Em có thích không?

- Thích lắm.

Hình như anh định nói gì đó, tôi lắc tay anh:

- Anh hát bài nào về mẹ đi. Không, để em hát, anh đàn đi. Không hiểu sao bây giờ em thích hát vậy nữa.

Không để Thế Phi kịp dạo đàn, tôi hát khe khẽ:

- “Mẹ tôi tóc xanh nhuộm bạc tháng ngày

Mẹ tôi đau buồn nặng trĩu đôi vai...”

Thế Phi nhìn tôi chăm chú nhưng không nói gì. Anh im lặng gảy đàn, hình như anh bị xúc động.

Tôi tựa đầu vào tường. Chưa bao giờ tôi xúc động như hôm nay. Trong một không gian bao la, dưới ánh sáng dịu dàng của trăng tôi nhớ mẹ tôi quá và tôi hát với tất cả nỗi xuyên xao chột ập đến trong tôi.

- “Chiều nay thấp hương tưởng niệm trước mộ.

Nhìn khói đau lòng nhớ năm xưa...”

Giọng tôi bị nghẹn lại, rồi nước mắt ngân ngấn. Điệu nhạc buồn làm tôi liên tưởng đến một nghĩa trang, một đóa con đầu quần khăn tang đứng trước mộ trong một chiều hiu hắt bóng tà dương. Mỗi lần hát về mẹ lòng tôi lại nao nao xúc động kỳ lạ, một cảm giác tủi thân xâm chiếm, tôi gục mặt trong nắm tay khóc nức nở. Thế Phi nhìn tôi kinh ngạc:

- Sao vậy Trân?

Tôi lắc đầu không trả lời, cổ nghẹn cứng. Giọng anh thảng thốt:

- Sao em khóc vậy, nói đi, anh có làm gì em không?

Tôi lắc đầu. Anh có vẻ khổ sở:

- Nói đi mà Trân, em làm sao vậy?

Tôi ráng nín nhưng không được và lại càng mũi lòng khóc dữ hơn. Thế Phi ngồi thừ ra nhìn tôi, rồi nhẹ nhàng rút khăn tay lau nước mắt trên mặt tôi.

Không biết thời gian qua bao lâu, tôi nguôi dần. Tôi hít mũi:

- Không có gì đâu, anh đừng có nhìn em như vậy.

- Nhưng em làm sao vậy?

Tôi ráng mỉm cười, trấn an anh:

- Em bình thường mà, không có gì đâu.

Mặt Thế Phi đỡ ra, anh lắc đầu:

- Hết khóc rồi lại cười. Trời ơi, anh không hiểu gì cả. Em giải thích đi.

- Giải thích gì kia?

- Tại sao tự nhiên em khóc?

Tôi lúng túng. Thật khó mà giải thích được với anh những chuyện vớ vẩn như vậy.

Thế Phi vẫn nài nỉ:

- Nói anh nghe đi Trân, sao em khóc vậy, anh có làm gì em buồn không?

- Không.

- Vậy thì tại sao?

Tôi lúng túng:

- Em cũng không biết nói sao nữa. Tại vì... bản nhạc buồn quá, em tưởng tượng là... Mà thôi, em cũng không biết nói sao nữa.

Thế Phi nhìn sững tôi:

- Em khóc vì bài hát à?

Tôi liếm môi:

- Dạ, tại vì bài hát buồn quá làm em xúc động, nhưng bây giờ hết rồi. Em vô duyên quá phải không? Em cũng không biết sao nữa.

Thế Phi ngồi yên lặng lẽ nhìn tôi rồi lẩm bẫm:

- Đến bây giờ anh mới hiểu em còn những cái khác nữa, anh không ngờ em quá...

Anh ngừng lại, như không diễn tả nổi sự bất ngờ và chỉ im lặng ngắm tôi, rồi đột nhiên anh nắm chặt tay tôi. Tôi chưa kịp phải ứng thì đã thấy mình nằm gọn trong vòng tay Thế Phi, cảm thấy đôi môi anh mơn man trên mặt. Tôi

nín thở, đầu óc chơi vơi.

Rồi Thế Phi buông tôi ra, anh cúi nhìn xuống tôi:

- Em có hiểu điều đó là gì không?

Tôi nhìn anh, đầu óc chậm chạp nhận thức hết mọi chuyện, thật như là cơn mơ. Điều đó có nghĩa là chúng tôi đã thừa nhận mình yêu nhau.

Tôi nhìn Thế Phi, từ đôi mắt, gương mặt cho đến giọng nói của anh đều có vẻ say đắm lạ lùng. Tình cảm đắm đuối trong anh như truyền sang tôi, nhen lên trong tôi một nỗi xúc động dịu dàng. Chưa bao giờ tôi thấy gần anh hơn lúc này, bất giác tôi vùi đầu vào ngực anh, Thế Phi cúi xuống và tôi lại hiến thân cho anh cái hôn đầu tiên của tình yêu đầu đời. Cái hôn đẹp như một bài thơ riêng tặng cho những đôi lứa yêu nhau.

Bỗng nhiên tôi nghe tiếng nhạc từ dưới đường văng lại, nhẹ như làn khói mỏng:

“Ta yêu nhau có vàng trắng làm chứng...”

Tối nay tôi lạc vào những vùng cảm xúc mê mông chất ngất. Có lẽ rồi ấn tượng của đêm nay sẽ đi vào tiềm thức và tôi sẽ mang theo đến cả cuộc đời. Một tiếng gầm lớn làm tôi giật mình thức dậy. Tôi giờ tay cố nhìn đồng hồ - ba giờ sáng rồi – ông ấy lại kiếm chuyện gây gổ với mẹ đấy.

Những trận cãi vã thế này đã trở thành điệp khúc kinh hoàng đối với tôi, đầu độc tuổi thơ tôi chìm vào những ý nghĩ oán hận và tước mất tuổi hồn nhiên mà mẹ đã cho tôi. Tôi úp mặt vào gối, bất giác nước mắt trào ra.

Tiếng ông ấy vang lên hằn học:

- Tại sao nó cứ về đây hoài vậy chứ, đi học gì mà tháng nào cũng về, nếu bà không đưa tiền thì nó về làm gì. Tôi biết bà vẫn đưa tiền cho nó mà.

Giọng mẹ nhỏ nhẹ, nhưng âm thanh vẫn rung lên sự tức giận cố đè nén:

- So với tiền nó đi học một tháng, tiền ông phung phí vào rượu và đi chơi còn gấp mấy lần, sao ông không chịu thấy chuyện đó. Và thực ra ông đã lo

gì cho nhà này? Vậy thì đừng kiếm chuyện với tôi nữa.

- Con bà thì bà lo, bắt tôi lo nữa à? Con gái lớn gả quách đi cho rồi, không thihi đi ván vé số hay làm gì đó phụ gia đình, lớn già đầu còn ăn bám cha mẹ.

Tôi cần môi đến rướm máu. Ba muốn ám chỉ tôi đấy, vì tôi xin mẹ cho đi học. Vâng, tôi đã ăn bám mẹ. Thế còn bà, một người đàn ông khỏe mạnh từng trải đời mà lại sống dựa vào một người phụ nữ yếu đuối, giữa tôi và ông ai sống nhục hơn ai?

Đã bao lần tôi gào thét trong lòng như thế, nhưng vẫn chỉ là những ý nghĩ phản kháng trong tâm nín mà thôi. Tôi có thể làm gì khác hơn bây giờ?

Nãy giờ mẹ tôi vẫn im lặng, giọng ba tôi lần tới đặc thẳng:

- Con bà hàng tháng vẫn ngửa tay xin tiền sao bà không nói. Hôm nay nó về đó, noi với nó đi, bà dám không? Phải rồi, bà không dám dám đâu, bởi vì nó sẽ động tới thằng chồng yêu quý của bà... ha... ha... Bà yêu quý nó quá sao cũng bị nó bỏ vậy. Đàn bà hung dữ như bà bị đàn ông bỏ là đáng đời. Tôi là thằng cao thượng nên mới chịu sống với con người bỏ đi như bà.

Mẹ không nói gì, chỉ khóc. Tiếng khóc uất ức đau đớn, thù hận và bất lực, nhẫn nhịn. Tôi biết ba cố tình đem chuyện ấy ra để làm đau mẹ. Đó là sự hả hê khoan khoái của ba.

Và mẹ có thể nói gì hơn khi ba đem tôi ra làm lá chắn? Mẹ phải im lặng để bảo vệ tôi. Trời ơi! Sao tôi căm thù người đàn ông hèn hạ đó thế, lấy nỗi đau của người khác làm sự khoái trá. Ông ta còn tình người không?

Ở phòng bên kia, giọng ba vẫn vang vang:

- Con bà lớn rồi, phải có trách nhiệm với gia đình này chứ. Tại sao không bắt nó đi làm kiếm tiền. Đồ đàn bà ngu!

- Ông có thể nói nhỏ cho mọi người ngủ được không?

Ba quát lên:

- Bà sợ nói nghe hả? Tôi nói lớn cho nó nghe đó. Con bà thì bà sợ bà đốt nhang lạy nó đi.

Tôi ngồi dậy cố bịt tai lại. Tôi khóc tức tưởi, ngực đau thắt, cố nén cho tiếng khóc đừng bật ra. Một bàn tay sờ soạng trên mặt tôi, rồi giọng Bảo Loan thì thầm:

- Đừng khóc nữa chị Trân, đừng thèm nghe gì hết.

Tôi lắc đầu, nước mắt rùng rùng tuôn trên mặt. Bảo Loan nói như cắn tức:

- Em ghét ông lắm, ông không cao thượng.

- Dù sao thì đó cũng là ba của Loan mà.

- Nhưng ông hành hạ mẹ, làm khổ mẹ. Em ghét mấy người đàn ông làm khổ vợ con lắm.

Tôi im lặng. Giá mà có thể trút cạn với Bảo Loan cơn phẫn nộ đau đớn của tôi. Nỗi buồn khổ này tôi cất giữ cho riêng mình, thỉnh thoảng không chịu nổi tôi bùng lên, trách móc với mẹ, nhưng cuối cùng đời có thay đổi gì được. Cuối cùng người đau khổ nhất vẫn là mẹ. Nếu biết thương mẹ thì tôi không được nói gì cả.

Bảo Loan vuốt nhẹ tay tôi:

- Chắc chị thương ba chị lắm há chị Trân? Ba chị với mẹ mình chị thương ai hơn?

Tôi nín khóc, lặng lẽ lau nước mắt:

- Chị phải thương mẹ hơn chứ, cũng như Loan thương mẹ hơn vậy.

- Tại vì em thấy ba ác quá nên em ghét, nhưng ba chị thì chắc không ác đâu phải không chị?

- Chị không biết, nhưng chắc chắn ba chị phải là người cao thượng, chị tin vậy.

- Ba chị với ba em thì ai hay hơn hả chị Trân?

- Chị không biết – Tôi lặp lại – Nhưng chị tin ba chị là người cao thượng.

- Có khi nào chị ước gặp ba chị không? Có khi nào chiêm bao thấy ba không?

- Có chứ! Chị không biết mặt ba, nhưng chị nghĩ ba chị là người hiền lành và thương chị lắm.

- Thương sao ông ấy bỏ chị? Thế chị có biết ba chị đi đâu không?

- Chị không biết.

- Sao kỳ vậy? Sao không khi nào em nghe mẹ kể về ba chị hết vậy?

- Chị cũng không biết nữa. Thôi, Loan ngủ đi, trời chưa sáng đâu.

Bảo Loan ngồi im một tí rồi ngả người xuống giường. Chỉ một lát sau nó ngủ ngon lành.

Tôi bước nhẹ xuống giường, lặng lẽ xếp tập vở, quần áo vào giỏ. Tôi không muốn bật đèn. Ở trong nhà này tôi thích làm việc thầm lặng hơn.

Gần năm giờ sáng rồi, tôi thay đồ và nhón chân đi ra ngoài. Mẹ cũng vừa ra khỏi phòng:

- Con định đi đâu vậy?

Tôi nói nhỏ:

- Dạ con đi lên trường.

- Sao hôm qua nói với mẹ là ở nhà học thi?

Tôi nói dối:

- Tại con bỏ quên tài liệu trên trường rồi.

- Vậy thì lên lấy rồi về.

- Thôi mẹ Oi, mất công quá. Vội lại học chung với bạn con để hỏi bài hơn.

Ở đây con không biết hỏi ai hết.

Mẹ đứng im, có lẽ mẹ hiểu và thấy như vậy tốt hơn, dù khi tôi đi rồi mẹ sẽ buồn nhớ tôi không ít.

- Chờ mẹ một chút.

Và mẹ quay vào phòng. Tôi cản lại:

- Thôi mẹ Oi, con còn tiền.

- Tiền gì mà còn. Tháng trước mẹ gửi ít quá con xài không đủ thì làm sao còn được.

Mẹ đi nhanh vào phòng, tôi nghe tiếng mở tủ thật nhanh. Khi mẹ đi ra ngoài, ba đã đứng tựa cửa:

- Đấy, bà lại cho tiền nó chứ gì. Trong khi hôm qua tôi hỏi bà bảo hết tiền.

Mẹ quay phắt về phía ba:

- Ông im đi cho tôi nhờ.

- Tôi không im. Có bao nhiêu tiền ba cứ dồn cho con gái bà hết, bà bỏ đói nhà này phải không?

Mẹ tôi run bần bật:

- Ông tầm thường vừa vừa thôi. Ông thấy có khi nào tôi để gia đình này thiếu hụt chưa? Còn ông, đàn ông gì cả đời chỉ biết sống bám vào vợ, tôi chịu hết nổi rồi.

Tôi cắn răng:

- Con không lấy tiền đâu. Con còn nhiều lắm mà – Và tôi chạy vào phòng lấy giỏ - Thừa mẹ con đi.

Tôi đi nhanh ra cửa, mẹ cũng không đuổi theo. Tôi thoáng thấy mắt mẹ ngân ngấn nước mắt. Bất giác nước mắt tôi chảy ràn rụa.

Bến xe còn vắng người, hơi sương thật lạnh. Ánh đèn hiu hắt tỏa sáng xuống đường. Tôi lầm lũi đi tìm một chiếc xe, nước mắt làm tôi mờ mịt. Tôi leo lên một chiếc xe còn trống người, gục xuống thành ghế thẫn thức.

- Trân, Trân à.

Có tiếng đập vào thành xe. Tôi ngẩng lên, mẹ tôi đứng ở dưới hành lang đang ngược nhìn tôi.

- Con mua gì ăn chưa? Mang theo bánh mì ăn đi con.

Tôi thò tay ra ngoài cầm lấy ổ bánh:

- Sao mẹ ra đây chi vậy, còn khuya mà.

Mẹ không trả lời, tôi cũng không nói gì nữa. Rồi giọng mẹ buồn rầu:

- Chừng nào con về nữa?

- Con chưa biết.

Mẹ bước hẳn lên xe, ngồi xuống cạnh tôi:

- Con mang tiền theo mà xài.

- Không, con không lấy đâu, con còn tiền mà mẹ.

- Đừng cãi mẹ, đừng nói gì nữa hết. Con có muốn mẹ yên bụng về con không, hay muốn mẹ lo lắng?

Tôi im lặng cất tiền vào giỏ “Mẹ Oi! Mẹ biết không, đây là lần cuối cùng con xin tiền mẹ. Mai mốt con sẽ không bao giờ để ông ấy bắt nạt mẹ vì con nua. Con cũng không biết sẽ sống bằng gì, nhưng chắc chắn một điều con không bao giờ dựa vào mẹ nữa. Con tự tước mất của mình quyền được mẹ che chở, bảo vệ vì mẹ đó.”

Sao bây giờ tôi muốn khóc mãi. Tôi ngẩng mặt, cố lấy giọng bình thường:

- Mẹ về chuẩn bị đi bán đi, còn con sẽ tranh thủ ngủ, mẹ đừng lo. Bây giờ con buồn ngủ lắm.

Khi mẹ xuống xe rồi, tôi lại khóc. Nhìn theo dáng mẹ lùi thui giữa bóng tối, tim tôi nhói lên nỗi buồn khổ kỳ lạ. Lấy người đàn ông kia làm đời mẹ luôn chìm trong bóng tối con biết làm sao để cứu mẹ bây giờ.

Bên Thềm Hoa Nắng Rơi

Chương 2

Tôi ôm chiếc gối nằm nhìn ra cửa sổ. Trời đã về chiều, những đám mây xám lặng lờ bay trên bầu trời. Giờ này ở nhà chắc mẹ đang nấu cơm, không biết, ông ta có gây gổ với mẹ chuyện gì nữa không. Từ hôm đi đến bây giờ ông ta có chịu để mẹ yên không?

Tôi nhìn đăm đăm một đám mây, buồn tê tái:

- Trân ơi, dậy ăn cơm, đến giờ rồi.

- Ta chưa muốn ăn.

Vân Hà leo lên giường, ngồi bó gối nhìn tôi đầy vẻ quan tâm:

- Sao mấy hôm nay mi buồn quá vậy? Từ lúc biết mi đến giờ chưa khi nào ta thấy mi buồn hết. Mi có chuyện gì vậy Trân?

- Không có gì đâu.

- Hay là mi với anh Phi giận nhau?

- Không có

- Vậy thì cái gì? Từ hôm mi về nhà lên ta thấy mi buồn lắm, tính mi có như vậy đâu.

- Tại ta bị nhức đầu.

Vân Hà nhìn tôi đăm đăm:

- Không phải, chắc chắn là không phải.

Tôi im lặng. Vân Hà rụt rè cầm tay tôi:

- Thấy mi buồn tự nhiên ta cũng buồn theo. Mi có tin là ta rất thương mi không Trân?

Tôi quay lại nhìn nó. Nó có vẻ ngượng vì cách bày tỏ tình cảm đối với tôi.

Tôi cảm động, trong mười đứa phòng này tôi hay bực Vân Hà nhất, nhưng cũng không hiểu từ đâu tôi mến và gần gũi nó nhất.

Tôi ngồi dậy, hất mớ tóc ra phía sau:

- Trời chiều nay buồn quá há Hà?

Vân Hà khẽ đọc:

“Cảnh buồn cảnh cũng đeo sầu.

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.”

Đúng không Trân?

- Đúng

- Vậy thì mi buồn gì vậy?

- Chuyện gia đình.

Và tôi kể hết với nó những gì đã xảy ra với tôi, kể cả nỗi bất hạnh của mẹ con tôi. Vân Hà mở to mắt thốt lên:

- Thật là khó tưởng tượng. Vậy mà lâu nay ta cứ nghĩ gia đình mi khá giả, được gia đình cưng chiều, nhìn mi hồn nhiên vui tính thế kia.. thật là kỳ lạ, Trân ạ!

Tôi im lặng. Vân Hà cắn môi:

- Ta nghĩ những người sống nội tâm thường che giấu nỗi buồn của mình bằng bề ngoài vui vẻ, vô tư. Thì ra mi tạo lớp vỏ như vậy để sống hả Trân?

Tôi lắc đầu:

- Ta không tạo gì hết, ta luôn sống thực với bản chất của mình.

- Nhưng đâu là bản chất thật của mi?

- Ta không biết.

- Thậ là lạ. Lẽ nào trong mi tồn tại hai tính cách trái ngược nhau như vậy?

- Bây giờ thì ta phải kiếm việc làm. Thực tình ta cũng không biết phải làm gì nữa – Tôi thở dài.

- Mi có dám làm nhà hàng không Trân?

Tôi nhìn sững nhỏ Vân Hà:

- Cái gì, làm nhà hàng hả? Làm sao mi nghĩ nổi ra chuyện đó, ai dạy mi vậy?

Vân Hà điềm tĩnh:

- Tự ta đi tìm, tất nhiên là có người hướng dẫn.

Tôi mở lớn mắt nhìn nó, kinh ngạc:

- Vậy ra mi đã vào chỗ kinh khủng đó rồi à?

- Không lâu lắm, nhưng cũng đủ để ta hiểu về họ.

- Mi làm bao lâu rồi?

- Hơn một tuần.

- Vậy là chỉ mới đây thôi?

- Ừ.

Tôi lặng thinh. Thật là một khám phá kinh ngạc. Nhỏ Hà loắt choắt hay chọc phá bạn bè lại có một cuộc đời riêng phức tạp đến thế sao? Tôi thần thờ:

- Ta không làm việc đó được đâu, ta không dám.

Vân Hà buồn rầu:

- Ta cũng không xúi giục mi, vì chuyện đó cũng không mấy tốt đẹp gì.

- Sao mi không làm gì khác mà lại làm gnhề đó hở Hà?

- Làm gì bây giờ, ta không đủ kiên nhẫn dạy kèm mấy đứa con nít lóc chóc, cũng không khéo tay hay có sức khỏe tìm việc gì phù hợp với con gái. Ta đành lợi dụng cái phụ nữ của mình nếu muốn có tiền đi học.

Tôi lặng yên nhìn nó. Vân Hà ngược nhìn trần nhà:

- Mi biết đó, chỉ có làm ở nhà hàng là mau kiếm tiền nhất. Ta cần làm một thời gian để dành tiền học hết bốn năm. Sau đó sẽ xin đi làm như bao người trí thức lương thiện có gì xấu không hở Trân?

Tôi bâng khuâng:

- Chỉ sợ càng ngày mình càng lao theo đồng tiền, lúc đó mất hết Hà à.

Vân Hà thở dài:

- Chuyện đó sau hãy hay. Ta cũng đã đấu tranh với mình dữ lắm mới quyết định.

Nó bỗng đột ngột đổi giọng sốt sắng:

- Còn chuyện chùa mi thì rất dễ, mi có chịu dạy kèm tư gia không?

- Chịu chứ.

- Vậy để ta giới thiệu chỗ này cho mi.

- Làm sao mi biết mà giới thiệu?

Vân Hà lim dim mắt:

- chuyện đó đâu có lớn, mi cứ tin vào tài xoay sở của ta đi.

Tôi nhìn Vân Hà, bỗng nhiên tôi nghĩ về mấy nhỏ khác trong phòng, bọn nó cũng sống hồn nhiên vui vẻ, nhưng đằng sau bề mặt đó là cuộc đời ra sao?

Tôi đứng trước cổng một biệt thự lớn. Tiếp tôi là một cô gái hãy còn nhỏ, có vẻ là một người giúp việc. Cô bé đưa tôi vào phòng khách ngồi chờ.

Tôi quan sát khắp phòng. Đúng là một gia đình giàu có quá mức, cách bài trí lộng lẫy theo kiến trúc phương Tây. Tôi nhìn về phía chiếc dương cầm ở góc phòng, rồi bất giác đứng dậy đến ngồi vào bàn.

Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy lại chiếc đàn dương cầm. Thưở nhỏ mẹ cũng mua cho tôi một chiếc và đích thân dạy tôi đàn. Khi tôi bắt đầu lớn mẹ nhờ hẳn một cô giáo đến dạy... Bây giờ thì những cái đó xa xôi rồi, xa thật rồi khi thôi phải gọi người đàn ông xa lạ ấy bằng ba.

Tôi mở nắp đàn, những kỷ niệm ngày xưa ùa về choáng ngợp hồn tôi, và tôi quên tất cả, thoát ly thực tại quanh mình để đắm chìm trong tiếng nhạc du dương.

Rồi tôi ngồi im, còn vầng vát những ý nghĩ lan man. Chợt một giọng nói vang lên phía sau :

- Cô cũng biết đàn nữa à, cô đàn hay lắm.

Tôi quay lại, người đàn bà ngồi ở salon đang nhìn tôi với một nụ cười xã giao.

Tôi đứng dậy, bà ta vẫy tôi :

- Cô lại đây ngồi để tôi nói chuyện.

- Dạ, chị Là ...

- Tôi là mẹ của bé Vy, cô là Nghi Trân phải không, giống trong hình lắm.

Nhìn hình tôi thấy cô có vẻ hiền hậu, tuy chưa gặp nhưng tôi thấy mến cô và nghĩ là cô có thể dạy con tôi được.

- Dạ.

- Cô thường đi học buổi nào.

- Dạ, buổi chiều.

- Tốt quá, vậy thì cô dạy buổi sáng nhé.

- Da.

Bà chợt quay vào trong, gọi lớn :

- Mi Mi, Mi Mi !

- Da.

Tiếng dạ của trẻ con vang lên, rồi từ nhà sau một cô bé chạy ra, thì ra cô bé này là Mi Mi, thế mà tôi cứ tưởng ...

Tôi nhìn cô bé, một mái tóc búp bê, một khuôn mặt bầu bĩnh và đôi mắt to tròn, cô bé phúng phính trong chiếc áo đầm cũng xoe tròn giống mấy con búp bê rồi ở Nga cũng hay hay. Tôi nhìn con bé mỉm cười.

Bé Vy (hay gọi là Mi Mi) cũng nhìn tôi, thấy tôi cười nó cũng cười nhe cả mấy chiếc răng sún, rồi nghiêng đầu làm điệu với tôi. Con bé này đáo để lắm, kèm một đứa trẻ như thế này không đơn giản đâu - Tôi nghĩ.

Người đàn bà nói với Mi Mi :

- Cô này sẽ dạy tiếng Anh cho con đó, mai một sáng phải ở nhà học với cô chứ không đi chơi nữa nghe không ?

Mi Mi chợt cau mặt vùng vằng :

- Con không thích đi học, mẹ nói cô giáo về đi, đã nói là không thích mà cứ bắt học hoài.

Tôi sững người nhìn cô bé. Có lẽ mẹ nó đã quen với tính nết ngang bướng và kém lễ độ của nó, bà ta cười :

- Không thích cũng phải học, mày mà cãi tao là mày ăn đòn đó.

Ôi trời, cả bà ta cũng nói năng với con như thế, thảo nào ...

Tôi chưa từng thấy mẹ con nào nói chuyện như vậy bao giờ. Người đàn bà quay lại tôi :

- Vậy nhé, ngày mai tám giờ cô đến dạy nó học, nó không chịu cứ đánh thẳng tay cho nó sợ.

- Vâng, thưa chị em về.

Tôi đứng dậy ra về, buồn nản và mệt mỏi vô cùng. Dạy kèm cho một đứa trẻ như vậy rồi sẽ ra sao ? Cứ lo đối phó với nó thì học gì được kia chứ, và nếu nó không học được thì mẹ nó sẽ bảo tôi không biết dạy.

Nhưng thôi, thà chấp nhận mọi cái đó còn hơn xin tiền mẹ.

Đúng tám giờ hôm sau tôi lại đến, gặp mẹ của Mi Mi ở phòng khách, hình như bà chuẩn bị đi đâu đó, bà ta kéo tay tôi :

- Cô vào đây.

Tôi đi theo bà vào phòng bé Mi Mi, căn phòng nhỏ thật sang trọng. Cô bé đang nằm duỗi người ngáp dài, rồi lăn qua ôm chiếc gối kết ren xinh xắn.

Mẹ cô bé đến ngồi cạnh giường.

- Mi Mi, dậy học nè con, dậy đi !

Cô bé hét toáng lên :

- Đã nói là không học mà.

- Để tao quát cho vài roi xem mày thích học không ?

Vừa nói bà ta vừa đứng dậy gỡ cây chổi lông gà treo tường, tôi hoảng hồn :

- Đừng đánh, đừng đánh, chị Để em dỗ Mi Mi cho.

- Ủ, cô kêu nó dậy dùm tôi nhé, tôi gấp đi lắm.

Rồi bà đi nhanh ra ngoài. Tôi thở dài ngồi xuống giường, ngọt ngào :

- Bé Mi dậy đi chơi với cô không ?

Cô bé ngẩng đầu lên, hỏi tỉnh táo :

- Đi đâu ?

- Đi chơi, Mi Mi thích đi đâu cô sẽ đưa đến đó.

- Vậy là khỏi học phải không cô ?

Tôi lắc đầu :

- Sáng nay thì chưa học, cô sẽ dẫn em đi chơi thôi.

- Cô nói thật không, cô đừng nói láo nghe.

- Ủ - Tôi nhìn cô bé ngán ngẫm.

Cô bé ngồi bật dậy nhảy xuống giường rồi chạy ra cửa hét lớn :

- Đói bụng rồi.

Một lúc sau, tôi thấy cô gái hôm qua mang lên phòng đĩa hột gà, bánh mì, vài chiếc bánh tây và một ly sữa.

Mi Mi lấy chiếc bánh tây nhúng vào ly sữa, bột bánh tan nhanh. Tôi ngạc nhiên nhìn nó bẻ Tất cả chỗ bánh còn lại cho vào ly, rồi lấy muỗng múc ăn.

Tôi lên tiếng :

- Sao em ăn gì kỳ vậy ? Phải ăn bánh mì với hột gà trước rồi mới được ăn bánh tây uống sữa.

Cô bé cong mồm lên :

- Em thích ăn thế này hơn.

Tôi khẽ lắc đầu ngồi yên. Mi Mi ăn hết ly sữa, liếm muỗng :

- Đem hộp sữa lên đây.

Con bé đổ sữa vào hột gà chiên rồi nhón một miếng cho vào miệng. Hôm nay tôi mới phát hiện rằng trẻ Con có thể ăn hột gà với sữa. Không biết rồi tôi sẽ còn chứng kiến Mi Mi ăn những thứ kỳ cục gì nữa đây.

Cả một tuần tôi chỉ dẫn cô bé đi chơi rong ruổi mà thôi.

Hôm nay tôi đến sớm hơn, Mi Mi vẫn chưa rời khỏi giường, tôi dịu dàng :

- Bé Mi dậy đi, cô đến rồi nè.

Con bé còn buồn ngủ lắm, nhưng vẫn mở mắt :

- Hôm nay cô dẫn em đi nữa hả cô.

Tôi không hứa hẹn gì cả, chỉ bảo :

- Bây giờ em xuống nhà rửa mặt, rồi ăn sáng cô sẽ chờ em.

Cô bé phụng phịu :

- Bảo chị Lành mang vào đây em mới ăn.

Tôi cương quyết :

- Không nên như vậy. Sáng em phải đánh răng rồi mới được ăn.
- Em không thích đánh răng. Từ đó tới giờ không đánh răng em vẫn ăn được mà cô.

Tôi kiên nhẫn :

- Nhưng vì em không đánh răng nên răng em mới bị nhức đấy. Hôm kia răng em đau em khóc suốt ngày, nhớ không ?

Cô bé bướng bỉnh :

- Nhưng bây giờ em hết đau rồi.

Tôi nghiêm mặt đến ngồi bên bàn :

- Thôi được, em không muốn rửa mặt cũng được nhưng chắc hôm nay cô không dám dẫn em đi chơi, vì cô thấy bạn bè em ai cũng sạch sẽ dễ thương chỉ có mình em là không dễ thương như bạn.

Rồi tôi mở sách ra đọc, không nhìn đến nó nữa. Bé Mi Mi đứng tần ngần sau lưng tôi, rồi lững thững đi xuống nhà dưới.

Khá lâu cô bé trở Lên, nó rụt rè đến đứng bên tôi :

- Cô ơi, em đánh răng rồi, em ăn sáng rồi.

Tôi mỉm cười :

- Đâu lại đây cho cô xem. Ừ, hôm nay cô mới thấy mặt Mi Mi sạch sẽ và đẹp hơn mặt bạn Ngân. Nếu Mi Mi chịu nghe lời cô, em sẽ dễ thương hơn bạn Ngân nhiều. Em thích dễ thương hơn bạn Ngân không ?

- Dạ Thích.

Tôi ngồi im, nhìn đắm đắm ra cửa sổ. Bé Mi níu tay tôi :

- Cô ơi, sao cô buồn quá vậy cô ?
- Hình như hôm trước bạn Ngân được phát thưởng phải không Mi Mi ?
- Dạ.
- Vậy em có muốn được lãnh thưởng không ?

Cô bé có vẻ mắc cỡ :

- Dạ Không.
- Nếu em chịu học thì chắc chắn em sẽ lãnh thưởng, nhiều hơn bạn Ngân nữa.
- Không được đâu, mẹ bảo em học dở và ngu.
- Không có đâu, em thông minh lắm. Bây giờ thử đếm theo cô mấy số này nghe.

Con bé nhìn tôi, căng thẳng, tôi đếm số bằng tiếng Anh rồi bảo nó lặp lại. Nó đếm một cách khó khăn, tôi vẫn tươi cười :

- Không ngờ em giỏi đến vậy, em hay quá Mi ạ. Cô chưa thấy đứa bé nào thông minh như em hết.
- Thật hả cô ?

Mi Mi có vẻ hớn hờ, sung sướng kỳ lạ. Có lẽ đây là lần đầu tiên con bé được

khen vì từ trước tới giờ nó chỉ nghe mẹ nó mắng thôi.

Thế là mỗi sáng tôi có thể bảo Mi Mi ngồi vào bàn học. Tôi không ngớt miệng khen nó giỏi và sau mỗi lời khen của tôi bé Mi lại học hăng hơn.

Thực ra thì con bé rất dễ bảo và ngoan ngoãn. Không hiểu sao đến mẹ nó thì nó lại đâm ra ngang ngạnh và bướng bỉnh. Hầu như ngày nào nó cũng bị đòn, còn bà thì miệng cứ oang oác như con gà. Đôi lúc tôi phải ngồi chờ bà ấy mắng xong mới dạy. Những lúc ấy tôi rất khó chịu và bức bối.

Sáng nay cho Mi Mi làm bài tập, tôi rảnh rồi ngồi chơi. Cô gái giúp việc quanh quẩn dọn dẹp trong phòng và lân la đến bên tôi :

- Em công nhận chị hay thật. Bé Mi mà chịu học thì mẹ nó đỡ vướng víu với nó lắm. Trước chị có mấy người đến nhận dạy nhưng nghỉ hết rồi.

- Sao vậy ?

- Tại bé Mi cứng đầu quá người ta không dạy được.

- Vậy hả ?

Cô bé nhìn tôi tầm tắc :

- Chị đẹp ghê hé, mà hiền nữa. Lúc trước có mấy người đến xin dạy, cũng là sinh viên như chị nhưng em thấy không ai đẹp bằng chị.

- Vậy hả ?

- Mẹ bé Mi cũng đẹp há chị Trân ?

- Ừ.

Cô ta hạ giọng :

- Nhưng bà ấy dữ lắm. Chị có thấy bà ấy dữ không ?

- Ờ ... Ờ ... chị Cũng không biết.

Cô ta để cây chổi một bên, ngồi xuống cạnh tôi :

- Tại thấy chị hiền em mới dám nói, chứ bà dữ lắm, ở bên chồng không được mới đem con về đây đó. Trước mặt chị bà Không nói gì, chứ chị mà làm gì con bà ấy hả, bà chửi toáng lên liền.

- Vậy à ?

- Ừ, dữ lắm.

Cô ta ghé sát tai tôi :

- Bà này buồn ... buồn gì nhỉ ? Em không biết bà buồn cái gì, nhưng nhiều tiền lắm. Mỗi lần người ta đưa tiền bà ấy hả, trời ơi, cả bao luôn mà toàn là giấy lớn không hà.

Tôi bắt đầu thấy tò mò :

- Vậy mẹ bé Mi không phải là chủ nhà hả ?

- Không, bà là con gái ông bà chủ.

- Thế sao tôi chưa gặp ông bà ấy lần nào ?

- Có đó chứ, tại chị không ở thường xuyên nên không thấy đó.

Hình như cô bé rất thích nhiều chuyện, cô ta nhích lại gần tôi, hăm hở :

- Nhà này kỳ lắm. Mạnh ai nấy sống, ít ai nói tới ai lắm, mà hề gặp mặt nhau

là gậy. Mẹ bé Mi hay cãi cộ với cậu Út lắm. Mỗi lần cãi nhau là không vừa đâu, um sùm luôn.

- Cậu Út là ai ?

- Ồ, cậu ấy còn đi học, nhưng mà không chịu ở nhà, ít về nhà lắm, chừng nào xin tiền bà chủ mới về.

- Vậy hả ?

Mi Mi chột lên tiếng :

- Cô ơ, em xong rồi nè.

Tôi đứng dậy, Lành dẫn dò :

- Chuyện em kể chị đừng nói với ai nghe. Chị mà kể là bà chủ mắng em nhiều chuyện đấy. Thực tình em cũng không ưa mấy người nhiều chuyện đâu, chuyện của ai thì mặc người ta, nói tới nói lui tọc mạch chẳng hay gì. Thế nhé, chị đừng nói với ai nhé.

Tôi phì cười :

- Đừng lo, chị không nói gì với ai đâu.

Cô bé có vẻ yên tâm, lại lo quét dọn, chắc là tính hay tò mò chuyện người khác lắm đây, nhưng những điều nghe được cũng gây cho tôi ấn tượng về gia đình này.

Mấy hôm nay nhà Mi Mi thật đông người, đặc biệt là thêm một bầy con nít không biết chui từ đâu ra, chúng nó đùa giỡn, cãi cộ ầm ĩ trong nhà. Đôi lúc tôi phải dắt Mi Mi ra vườn học để tránh chúng nó.

Sáng nay tôi đến thì Mi Mi đã ngồi vào bàn học, bên cạnh là bé Thy. Chúng nó chụm đầu cùng vẽ cái gì đó thật say sưa. Tôi ngồi ở góc phòng mở sách ra đọc chờ chúng nó.

Bỗng bé Thy hét lên một tiếng. Tôi ngẩng lên. Mặt nó lem luốc những lần ngang dọc, có lẽ Mi Mi đã quệt lên đó, tôi chưa kịp chạy đến thì bé Thy đã mở nắp mực, vẩy mạnh một cái. “Phụt!” Mấy giọt mực bắn lên, mặt bé Mi lấm tẩm màu xanh. Nó đưa tay quệt ngang làm mấy vệt mực lem đầy cả mặt. Thế là hai đứa bé xô vào nhau, cào cấu, la hét điếc cả tai.

Tôi chạy đến giằng chúng nó ra, ngay lúc đó có một giọng quát lên:

- Mấy đứa nhãi này, cái gì mà ồn quá vậy?

Cánh cửa bị đẩy mạnh, tôi quay lại rồi đứng sững nhìn về phía cửa, người ấy là Thế Phi.

Thế Phi cũng ngạc nhiên nhìn tôi:

- Em đó hả, em làm gì ở đây vậy, sao em biết nhà anh?

- Đây là nhà của anh à?

Thế Phi gật đầu:

- Sao em biết anh ở đây mà tìm?

- Em không đi tìm anh, em đến đây để...

Anh quay qua hai đứa bé:

- Hai đứa ra ngoài chơi đi.
 Bé Mi chạy đến níu áo tôi:
 - Cô ơi, chừng nào học hả cô?
 Thế Phi nướng mắt nhìn tôi:
 - Gì, con bé này mà chịu học à? Em dạy nó học à?
 Nó nép vào tôi, trả lời anh:
 - Cô dạy con học Anh văn.
 - Em dạy nó học được hả Trân? Thật là ngạc nhiên.
 Rồi anh xua chúng nó như xua đàn muỗi:
 - Đi, đi ra ngoài chơi, hôm nay nghỉ học một buổi cũng được.
 Bé Mi phụng phịu với tôi, rồi hai đứa ríu ríu đi ra. Sao chúng sợ Thế Phi thế.
 Anh ngồi ngả người xuống ghế, nhíu mày nhìn tôi:
 - Em dạy thế này bao lâu rồi Trân?
 - Gần hai tháng.
 - Ai giới thiệu em vào đây vậy?
 - Vân Hà. Thật ra nó cũng không biết đây là nhà anh.
 Thế Phi nhún vai:
 - Anh không ở nhà thường, bạn bè anh cũng ít ai biết.
 Anh nhìn tôi chăm chú:
 - Mấy đứa này là con mấy bà chị anh đó. Đứa nào cũng khó dạy, nghịch ngợm không chịu được. Em làm thế nào mà dạy chúng nó được?
 - Em có cách của em.
 Giọng anh thật quan tâm:
 - Bà chị của anh trả em mỗi tháng bao nhiêu?
 Tôi né tránh:
 - Cũng không đến nổi tệ.
 - Em khó khăn đến độ phải dạy thêm sao Trân? Sao em không nói với anh?
 - Tại vì em không muốn anh... Nhưng đi dạy kèm thế này có gì là xấu đâu anh?
 Thế Phi lắc đầu:
 - Anh đâu có nói đi dạy là xấu, nhưng anh không ngờ em sống khó khăn như vậy. Anh cứ nghĩ gia đình em rất khá, cha mẹ cưng chiều em lắm.
 - ...
 - Bây giờ em phải nói thật với anh, nhà em gửi tiền em không đủ sống phải không?
 - Đâu có, đủ chứ.
 - Nếu vậy tại sao em phải đi dạy thêm, anh biết, em cố chịu đựng tội nhỏ này tức là em không còn cách nào khác để kiếm tiền, đúng không?
 Tôi xoắn tay:
 - Anh hỏi em như người ta hỏi cung vậy.

- Cứ cho là như vậy, làm sao anh thờ ơ với chuyện này được, em là người yêu của anh mà.

- ...

- Nhà em làm gì vậy Trân?

- Mẹ em bán vải, em đã kể với anh rồi.

Thế Phi có vẻ suy nghĩ:

- Có nghĩa là không đến nỗi khó khăn, vậy thì tại sao em phải thiếu hụt? Em không kể với anh được à?

- Hôm nào em sẽ kể.

- Không, em phải nói ngay bây giờ, anh không có kiên nhẫn chờ. Nói hết với anh về gia đình em. Cuộc sống của em...

- Em bình thường mà, anh biết rồi đó.

- Bây giờ anh mới biết anh không hiểu gì về em hết, thật là... sáng nay gặp em ở đây anh bị đảo lộn hết mọi thứ. Anh giận em ghê lắm.

Tôi nhỏ nhẹ:

- Em có làm gì đâu.

Thế Phi khoát tay:

- Em không xem anh là người yêu và lúc nào cũng đặt anh bên lề cuộc sống của em. Nếu thật sự xem anh là người thân thì em không giấu anh những việc làm của em.

Tôi nhìn vào mặt Thế Phi:

- Thế anh có xem em là người thân không? Anh có cho em biết sự thật về anh không? Gia đình anh ở đây, thế mà anh vẫn sống ở ký túc xá mà cũng chưa bao giờ kể với em tại sao.

- Anh khác em, trước sau gì anh cũng sẽ nói, bởi vì anh không thích nhắc đến gia đình phức tạp của anh.

Giọng anh dứt khoát:

- Bắt đầu ngày mai em phải nghỉ dạy ngay. Không cần giải thích gì hết.

- Sao vậy anh Phi?

- Anh không muốn em làm mấy chuyện này, em cần gì anh sẽ giúp.

Tôi im lặng. Giá mà được sống nhõn nhõn trong sự bảo bọc của Thế Phi, nhẹ nhàng và sung sướng biết bao. Mất đi điểm tựa ở mẹ tôi đã có những ngày sống trong tâm trạng chơi vơi, được sống trong vòng tay che chở của anh là đã tìm được bóng râm cho cuộc sống. Ôi tôi thèm được như vậy lắm anh biết không?

Đến bây giờ tôi mới nhận thức trọn vẹn rằng những ngày qua tôi đã hụt hẫng, sợ hãi với ý thức tự mình phải vật lộn với cuộc sống.

Làm sao Thế Phi biết được rằng có những lúc ngồi giữa giảng đường, đầu óc tôi chỉ trĩu nặng nghĩ đến những khoản tiền phải có cho một tháng. Khi tôi miệt mài trong những lo toan là những lúc tâm hồn tôi chìm đắm trong nỗi

cô đơn nghiệt ngã. Nỗi cô đơn ám ảnh cả từng giấc ngủ chơ vơ, tôi đã chạy trốn cảm giác đó mà nào có được.

- Em nghĩ gì vậy Trân?

Tôi chưa kịp trả lời thì ngoài sân có tiếng Mi Mi khóc thét lên, rồi giọng một phụ nữ giận dữ:

- Tại sao mày không học mà ra đây, tao đã cấm mày chơi với đám quỷ nhỏ này mà, chơi rồi đánh lộn mà cứ chơi hoài. Cô Trân đâu?

Bé Mi meo máo:

- Cô ở trong phòng.

- Dạy học gì mà cô ở trong nhà, trò ở ngoài sân, dạy học kiểu gì vậy?

Tôi cắn môi ngồi yên. Thế Phi cũng cau mặt khó chịu. Anh đi ra cửa, tôi nghe tiếng anh bực dọc:

- Hễ mỗi lần về nhà là nghe tiếng chị la mắng. Chị nói chuyện bình thường được không? Em cho nó ra ngoài chơi đó.

- Nhưng giờ này là giờ nó học.

- Học thì nghỉ một lát cũng được. Bộ chị nghĩ có người dạy kèm là bắt người ta phải dạy suốt cõ đủ giờ của chị à?

- Vậy bỏ tiền ra mướn người dạy làm gì? Nếu dạy kiểu đó thà cho nó đốt để khỏi mất tiền.

- Chị nói năng hồ đồ quá.

Mẹ bé Mi vẫn léo nhéo:

- Con nhỏ đang giờ học, mày bắt nó ra ngoài để nói chuyện với cô giáo phải không? Bộ tao bỏ tiền ra mướn người về cho mày nói chuyện hả?

Thế Phi nổi nóng:

- Cấm chị dùng những từ “bỏ tiền mướn người” nhé. Nghi Trân là người yêu của em. Bắt đầu từ ngày mai chị tìm người khác dạy bé Mi Mi. Em không cho cô ấy dạy nữa đâu.

- Bộ mày hết người yêu sao mà đi lựa con nhỏ dạy mướn vậy?

Tôi ngồi lặng người, tim nhói lên những nhịp đập hỗn loạn. Ngoài kia Thế Phi nạt ngang:

- Chị không được hạ thấp người khác nghe chưa.

Mẹ bé Mi cười khan:

- Thấy mày ngu quá tao lo giùm vậy thôi. Coi chừng bị nó xỏ mũi để moi tiền đó. Tụi sinh viên bây giờ ghê lắm.

- Chị có im đi không?

- Im thì im, nhà này mày có quyền mà, ai dám ...ng tới mày.

- Ngày mai chị tìm người khác dạy kèm đi. Nghi Trân nghỉ lập tức chứ không đợi đến cuối tháng đâu.

- Nghỉ thì nghỉ, tao sợ gì. Gì chứ chịu bỏ tiền ra thì ới người đến dạy ấy chứ.

- Chị cứ khư khư quan niệm như vậy đi rồi con chị đốt. Học hành gì ở

trường thì bị mắng vốn, về nhà tìm người dạy kèm cũng không ai dám nhận. Chị nghĩ chỉ cần có tiền là mua được lòng tự trọng của người ta à?

- Tao nghĩ gì mặc tao, không can hệ gì đến ai hết.

Bà ấy mát mẻ:

- Nói ...ng đến người yêu là sẵn sàng bênh vực để gây gỗ với chị em trong nhà. Người ta bảo khôn nhà đại chợ đâu có sai.

Thế Phi quát lên:

- Chị biết điều thì im đi, nói chuyện với một người thiếu hiểu biết như chị hoài công lắm. Chính bản thân chị không ra gì thì làm sao dạy con được. Bé Mi lớn lên mà giống tính chị thì không ai chịu nổi đâu.

Ngay lúc đó, tôi nghe tiếng chân từ nhà sau đi lên, rồi một giọng nói bực bội, mệt mỏi:

- Chuyện gì nữa đó, chị em gì mà đến gần nhau là cãi cọ um sùm. Nhà này loại hết rồi.

- Mẹ xem, bé Mi đang học thì nó đuổi ra ngoài để nói chuyện với cô giáo, bảo con đừng nói sao được.

- Nhưng cách nói của chị không ai chịu nổi cả, chị thấy nhà có ai nói năng hồ đồ thế không? Chị đâu còn trẻ nữa.

- Chứ không phải mày bênh con bồ mày hả?

- Chị im đi.

Tôi nhắm mắt, không muốn nghe gì nữa hết. Cảm giác bị xúc phạm làm tôi quay quắt. Chẳng lẽ bây giờ ngồi mãi ở đây để nghe họ cãi nhau và không biết rồi sẽ còn bị mĩa mai điều gì. Tôi đứng dậy gom sách vở vào giỏ rồi lặng lẽ đi ra.

Thấy tôi, mọi người chột im lặng. Tôi nhìn thoáng mẹ của Thế Phi. Đó là một người đàn bà lớn tuổi, đầy đà và hơi sắc sảo với mái tóc uốn quăn. Tôi nhận ra ngay mẹ bé Mi rất giống bà ấy.

Tôi gật đầu:

- Thừa bác con về.

Thế Phi lên tiếng:

- Em nói với chị Mỹ luôn đi, bắt đầu ngày mai em sẽ không đến nữa.

- Em chưa quyết định, thôi em về, chào.

Tôi đi nhanh ra cửa. Thế Phi chạy theo tôi:

- Để anh đưa em về.

Tôi nghe loáng thoáng tiếng chị Mỹ:

- Bồ thằng Phi đó mẹ, tới bây giờ nó mới chịu nói đó, con nhỏ này chắc cũng ghê gớm lắm.

Thế Phi đi cạnh tôi, chúng tôi cứ im lặng bên nhau. Rồi anh lên tiếng:

- Em nghĩ gì vậy Trân?

Tôi lắc đầu không nói. Anh thở dài:

- Em đừng quan tâm những gì chị ấy nói. Anh chỉ mong em quên những gì xảy ra lúc này, không ai cố ý xúc phạm em đâu.

- ...

- Nghe lời anh, đừng bao giờ em đến nhà anh nữa nghe.

- Đừng nói nữa anh Phi, em như đầu lăm, bây giờ thần kinh em căng thẳng lắm.

Thế Phi im lặng đi bên tôi. Tôi nghĩ về chuyện vừa xảy ra, rùng mình. Gia đình Thế Phi là vậy đó, ai cũng hung dữ cả, dữ từ người lớn đến con nít. Thế mà bây giờ tôi mới biết.

Liệu anh có giống như họ không?

Một tuần trôi qua tôi không đến dạy Mi Mi. Thỉnh thoảng tôi thấy nhớ cô bé và có cảm giác đánh mất một thứ gì đó, giống như nỗi buồn đánh mất con búp bê khi tôi còn bé.

Thật bất ngờ, trưa nay Lành dẫn Mi Mi đến tìm tôi.

Tôi đứng ở cửa, ngạc nhiên nhìn cô bé Lành giải thích:

- Mi Mi nó nhớ chị, nó bắt em dắt đến đây. Trời ơi, em hỏi thăm gần chết mới kiếm được đó.

Tôi mở rộng cửa:

- Làm vô đây chơi.

- Không, bây giờ em đi ra ngoài kia mua đồ, để Mi Mi ở đây đi, lát nữa em trở lại dắt nó về.

Tôi bồng Mi Mi lên giường mình, nó nói liú lo:

- Em nhớ cô lắm. Trưa nay em nhớ cô quá. Cô không đến nhà là em buồn lắm, tối ngày em ngồi trong bàn học rồi nhớ cô, có bữa em khóc nữa.

Tôi mân mê tóc con bé:

- Em đi thế này mẹ có mắng không?

Nó nhỏ giọng:

- Mẹ không biết, trưa nay mẹ không có nhà em trốn đi đó.

Và nó giở áo đầm lên, lôi ra một túi nilon đưa tôi, mặt nó có vẻ sung sướng:

- Em cho cô nè.

Tôi lấy từng thứ trong túi ra, một cây son thật đẹp, một lọ nước hoa đã vỡ, vài cây kẹp sắc sỡ và hộp vẽ mắt cũng đã vỡ phân nửa. Tôi ngạc nhiên:

- Ở đâu em có cái này vậy?

Nó cười hớn hờ:

- Em lấy của mẹ, không có mẹ Ở nhà em lén lấy.

Tôi mở lớn mắt:

- Em không sợ mẹ mắng sao?

- Mẹ không biết đâu, tại vì em giấu kín lắm. Lúc này em nhét vào áo chị

Lành còn không biết nữa đó.

Thật là dở khóc dở cười, Mi Mi trẻ con quá làm tôi khó xử. Tôi chưa biết nói

gì thì nó nhìn vào mặt tôi náo nức:

- Cô ơi, cô có thích ăn kẹo không, hôm nào em đem kẹo đến cho cô nha.

Tôi nghiêng mặt nhìn con bé:

- Nhưng kẹo ở đâu em có?

Nó liền thoáng:

- Em lấy trong tủ. Em đợi lúc ở nhà ngủ hết rồi chạy xuống tủ lấy, em nhét vào áo thể này này. – Nó giở áo đầm lên – Lúc này em cũng làm vậy đó.

- ...

- Nhà em có nhiều kẹo lắm, hôm qua người ta cho đi em một hộp kẹo thiệt lớn như vậy nè – nó dang tay ra so sánh, rồi đếm từng ngón một – có kẹo cam, kẹo nho, kẹo gì màu xanh nữa, em chỉ thích ăn kẹo bon bon thôi. Cô ơi, cô có thích kẹo bon bon không?

- À... ừ... cô chưa biết.

Nó ngả vào lòng tôi nũng nịu:

- Kẹo mà cô không thích ăn hả, vậy cô có thích sôcôla không?

- ...

Nó ngẩng mặt nhìn tôi:

- Vậy lần sau em đem sôcôla đến cho cô nha.

- Ở đâu em có vậy?

- Ở trong tủ ấy. Trong tủ có nhiều lắm, lần sau em cũng nhét vô áo đem cho cô.

- ...

- Hôm qua mẹ mới mua cho em con búp bê đẹp lắm, đẹp hơn mấy con trước nữa cô, có cả một tủ đồ chơi cho nó nữa. Mỗi ngày em thay cho nó một bộ đồ, em hay cho nó ngồi xe lửa của bé Thy nữa, em cho nó...

Tôi ngồi im nhìn bé Mi Mi, con bé vẫn huyền thuyên khoe với tôi đủ thứ. Nếu bé Mi Mi cứ đến đây hoài chắc tôi sẽ gặp nhiều phiền toái nữa. Không bao giờ tôi quên được những câu nói chua ngoa của mẹ cô bé. Nhưng bảo Mi Mi đừng đến thì tôi không nỡ. Và thật tình tôi cũng thấy nhớ con bé. Tôi thở dài. Thật khó xử!

Khi Lành trở lại đón Mi Mi, tôi kéo cô bé ra hành lang:

- Lành nè, mang cái gói này về cất lại chỗ cũ cho bà chủ giùm chị, và mai mốt đừng để bé Mi lấy cái gì hết nhé.

- Gì vậy chị?

- Mấy thứ này bé Mi lén lấy của mẹ nó mang đến cho chị đó.

Lành ngơ ngẩn:

- Ủa, lấy hồi nào sao em không biết, lúc này em có thấy nó cái gì đâu.

Nhưng mà... nó cho chị thì chị cứ lấy đi, nó thích chị lắm đó.

- Không được, chị không làm vậy được, mai mốt nhớ đừng cho bé Mi lấy cái gì hết nhé.

Mi Mi chợt đi đến, níu tay tôi thì thảo:

- Cô ơi, lần sau em đem sôcôla cho cô nha.

- Mi Mi này, nếu em mang kẹo hay thứ gì đến nữa là cô buồn lắm đó, tại vì cô không có chỗ để, hiểu không?

Mặt con bé buồn thiu:

- Nhưng Mi Mi thích cho cô kẹo.

Tôi cười:

- Ăn kẹo hoài cô bị nhức răng, bộ Mi Mi muốn cô bị đau răng hả ?

- Dạ đâu có, em đâu có muốn.

- Thôi, bây giờ Mi Mi về đi, nhớ đừng có cãi mẹ để bị đòn nghe.

Con bé đứng yên suy nghĩ điều gì đó, rồi hớn hờ :

- Vậy thì mai một em mang búp bê đến cho cô chơi, thôi em về nha cô.

Tôi đứng yên nhìn Lành dắt Mi Mi đi hút ở hành lang, trong chiếc áo đầm xòe tròn nhìn dáng cô bé dễ thương lạ lùng.

Sáng nay chủ nhật, Thế Phi đến gõ cửa phòng tôi thật sớm. Tôi mở cửa và đứng yên nhìn anh. Hôm nay anh không giống một Thế Phi mà tôi quen nhìn thấy. Chiếc quần Jean bạc bạc và chiếc sơ mi sòn cũ được thay bằng bộ đồ sang trọng, có một tí ngang tàng trong cách ăn mặc ấy. Anh nghiêng đầu nhìn tôi, lại cái giọng ra lệnh :

- Thay đồ nhanh lên nào, hôm nay tụi mình sẽ đi biển chơi.

Tôi hỏi một câu hết sức ngớ ngẩn :

- Chi vậy anh ?

Anh nheo mắt :

- Để anh nhấn chìm em xuống biển. Hỏi thế mà cũng hỏi đây.

Tôi so vai tỉnh bơ :

- Nếu vậy em không dám đi đâu, nếu có chết thì xin chết trên bờ, chết dưới nước lạnh lắm.

Thế Phi bật cười, bẹo má tôi một cái, rồi hát khế :

“Tại sao anh muốn giết người anh yêu

Người yêu anh có lỗi làm chi đâu ...”

- Em nghe không, để em sống cho anh yêu chứ, làm chết em thì anh biết thương ai.

Tôi nhăn mũi :

- Xí, làm ra vẻ tử Tế, chắc trên đời này con gái tròn hết rồi. Anh mà “hiền”.

- Đâu, ai đâu, chỉ cho anh một cô đi.

Tôi bĩu môi :

- Ra đường đấy, thiếu gì người qua lại tha hồ cho anh chọn.

Thế Phi cúi xuống, gõ nhẹ lên mũi tôi :

- Hôm nay em học ở đâu cách nói chua ngoa thế.

Tôi vênh mặt lên :

- Tự em nghĩ ra không được à ?

- Bóp mũi chết bây giờ.

Tôi giữ tay Thế Phi, cắn anh một cái thật đau :

- Sáng nay anh đến đây để đe dọa. em đó hả ?

- Thì sao ?

- Đi về !

- Không về nếu chưa bắt được em.

- ...

- Bây giờ có thay đồ đi chơi với anh không ?

- Không đi, không thay đồ luôn.

- Hay là để anh thay cho em vậy.

Tôi la oai oái và thụt lùi sát tường. Thế Phi lừ lừ đi theo.

- Đi không ?

- Đi thì đi chứ, làm gì dữ vậy ? Anh là người độc tài, phát xít.

Thế Phi chỉ cười, và hất mặt về phía cửa. Tôi lờm anh rồi chạy vào thay đồ.

Hôm nay tôi cũng diện thật chiến, nhưng thắt bím chứ không dám cột tóc cao lên nữa, tôi sợ kiều tóc hôm sinh nhật Lan Anh lắm rồi.

Tôi đứng ở cửa, nhún chân chào Thế Phi, anh đứng yên ngắm nghía tôi, thán phục.

Tôi nghiêng đầu :

- Thế này có xinh không ?

- Xinh, xinh vô cùng.

Tôi cười hớn hở, rồi nhảy nhót chạy ra cửa, Thế Phi cũng chạy theo tôi.

Chúng tôi đang chạy ra cổng. Nhìn chiếc xe kèn cang của Thế Phi, tôi hoảng sợ :

- Anh chạy xe này à ?

- Ừ, sao vậy em ?

- Nhưng xe này ... em sợ Lắm. Từ nhỏ đến giờ em chưa đi xe này bao giờ.

- Không sao đâu cô bé. Không lẽ anh không biết bảo vệ em à. Không có gì đâu đừng sợ.

Tôi ráng dần nỗi sợ, ngồi phía sau Thế Phi nhưng vẫn phập phồng không yên. Ra đến xa lộ anh quay lại nhìn tôi.

- Em có thích không, còn sợ Không cung ?

Tôi không biết mình đã thấy an tâm từ lúc nào, và tin tưởng tuyệt đối vào anh. Tôi nép đầu lên vai anh :

- Hết rồi, đi với anh em không sợ gì hết.

- Thật chứ ?

- Thật.

Anh hơi ngả đầu ra sau :

- Anh muốn tuần nào cũng đưa em ra biển, sống mãi ở thành phố ngọt ngào

quá, em có thích đi chơi thể này không Trân ?

- Em thích.

Ngay lúc đó, hai chiếc xe phóng ào qua chúng tôi, một tên la to :

- Ê, đua không ?

Thế Phi im lặng, tên ngồi phía sau quay lại khiêu khích :

- Không dám đua hả ?

Tôi nhìn vào kính chiếu hậu, mặt Thế Phi nghiêm lại, anh cười nhếch miệng, bảo tôi :

- Em ôm anh chặt nghe, đừng sợ.

Rồi anh phóng vọt lên, chiếc xe lao như bay. Gió thổi ào ào vào mặt làm tôi không kịp thở. Ngang qua hai chiếc xe lúc này. Thế Phi chạy ép sát rồi lượn một cái chặn ngay đầu xe, tên kia bẻ ngoặt tay lái, thắng kít lại. Tôi nhắm kín mắt không dám nhìn cảnh tượng trước mặt nữa. Thế Phi vẫn làm lì phóng xe như điên. Không chịu nổi tôi la lên :

- Anh chạy chậm lại đi, em năn nỉ mà, trời ơi em sợ muốn chết.

- ...

Tôi ghì áo anh :

- Anh nghe không, em sợ lắm mà.

Thế Phi chạy chậm lại, anh quay đầu nhìn tôi :

- Không sao đâu em, để anh trị mấy thằng nhóc láo xược này một trận.

- Nhưng em chịu không nổi.

- Em đừng lo, anh là một trong những người hay về nhất trong mấy cuộc đua này mà.

- Gì, anh mà cũng đua xe à - Tôi sững sốt.

- Ừ.

- Đua với ai ?

- Với bạn anh, tụi anh có băng riêng mà.

Có chuyện đó nữa sao, tôi thấy bàng hoàng :

- Sao em thấy ... anh Duy với anh Dũng hiền lắm mà, mấy anh đó làm gì có xe mà đua.

Thế Phi nhún vai, ra vẻ Triết lý :

- Không phải tụi nó đâu, nhóm bạn ở trường anh chơi theo kiểu khác. Còn tụi kia anh chơi theo kiểu khác. Phải tùy theo người mà ứng xử chứ em.

- Tụi kia là ai vậy ?

- Toàn là mấy tụi “nhà báo” hôm bữa đó. Tụi nó là dân công tử, chẳng biết làm gì ngoài việc chơi bời và xài tiền. Chơi vậy chứ anh khi dễ tụi nó lắm.

- Sao em không hiểu nổi, thì ra anh ...

Tôi thở Dài :

- Càng ngày em càng thấy anh không đơn giản. Khi mới quen em nghĩ anh chỉ đi học và có cuộc sống bình thường như mấy bạn khác, rồi em phát hiện

rằng anh giàu quá, đến mức em không tưởng tượng nổi.

- Vì vậy em thấy ngăn cách với anh phải không ?

- Em không biết, nhưng bây giờ ... em có cảm giác anh còn một cuộc sống riêng bừa bãi, phóng túng và sôi nổi, cuộc sống ấy không có em trong đó, đúng không anh ?

Thế Phi quay lại nhìn tôi, nhưng vẫn im lặng. Chúng tôi cứ im lặng như thế trên suốt đoạn đường dài. Tự nhiên tôi thấy anh xa lạ và khó hiểu vô cùng. Rồi anh dựng xe ở bờ biển thật vắng người, anh ngồi trên một phiến đá chông chênh và kéo tôi vào lòng :

- Nói anh nghe đi, này giờ em nghĩ gì vậy ?

Tôi lắc đầu, Thế Phi hôn tôi một cách khao khát, say đắm. Tôi nhìn vào đôi mắt đầy yêu thương của anh, một nỗi xúc động ứa vào lòng. Tôi nhào vào lòng anh, ôm cổ anh, môi chúng tôi không rời nổi nhau bởi tình yêu chất ngất.

Tôi cảm nhận bàn tay luồn trong tóc tôi, vuốt ve một cách cuồng nhiệt lên cổ tôi. Anh thì thầm :

- Anh yêu em lắm, yêu nhất trên đời này, tin anh không Trần ?

- Em tin.

- Nhưng anh biết sau này em không còn hòa mình với anh nữa, lúc nào em cũng có một chút dè dặt, điều đó làm anh buồn lắm em biết không ?

- Tại anh đó, vì em thấy anh không chỉ sống trong môi trường sinh viên bình thường như em, mà anh còn có cuộc đời riêng dữ dội hơn, em thấy xa lạ với phần đời đó của anh.

- Nhưng dù anh có cách sống nào đi nữa thì em vẫn là người duy nhất anh yêu thương và muốn bảo bọc cho em.

Một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi, tôi nhìn vào mắt Thế Phi :

- Anh Phi này, ngoài em ra, không, nghĩa là trước khi gặp em, anh có mối tình nào nữa không ?

Về mặt điềm tĩnh :

- Có vài ba người.

Tìm tôi nói lên một cảm giác giận hờn kỳ lạ, tôi cắn môi quay đi.

Thế Phi xiết chặt tay tôi :

- Nhưng đối với những người đó thì không thể gọi là yêu được, chỉ là sự ham muốn thoáng qua thôi. Chỉ có em mới cho anh biết thế nào là tình yêu, và anh tôn thờ tình yêu đó em biết không ?

- Những người đó là ai vậy anh ?

- Không là ai hết, chỉ là mấy cô bạn chơi chung băng, họ cho anh hết mình nên cuối cùng anh không tìm thấy một điều gì đó sâu sắc mà anh muốn tìm, vậy là anh chán.

Tôi lẩm bẩm :

- Anh sống phóng túng đến vậy sao ?
 - Em giận anh lắm phải không ?
 - Em không có gì giận, đó là tự do của anh mà.
 - Nhưng bây giờ anh đã đặt nó vào tay em rồi, em không thấy vậy sao ?
 - Em sợ Không giữ nổi những gì đã đặt ở em, một ngày nào đó ...
- Thế Phi chặn môi lên môi tôi, bờ môi thật đa tình dữ dội. Hôm nay anh không yêu tôi một cách dịu dàng như khi chúng tôi ở trường, mà có vẻ gì đó đam mê, cuồng nhiệt. Anh làm tôi chóng chóng trong cách tỏ tình vũ bão và tôi chỉ biết thả trôi mình theo những khát vọng yêu thương.
- Tôi yêu một sinh viên có tâm hồn cao thượng, trí thức và yêu luôn gã con trai công tử với tính cách ngang ngược phóng túng, bạt mạng trong cuộc sống. Tâm hồn tôi đủ phong phú để đón nhận mọi nét cá tính của anh, dù đối với anh tôi chỉ là con bé khờ dại non nớt.
- Bé Thụy Anh ngồi bên chiếc dương cầm, bàn tay mảnh mai của nó chập vật bấm từng phím đàn, nét mặt cau lại chăm chú nhìn vào từng nốt nhạc, tôi đứng dậy sửa lại dáng ngồi cho nó :
- Em phải thẳng lưng lên, đừng có rụt vai như thế không hay.
- Cô bé ngừng đàn, ngược lên nhìn tôi, đôi mắt to đen và nụ cười rụt rè thật đáng yêu :
- Em đàn thế này có được không cô ?
 - Có khá hơn rồi đó, nhưng em đừng cứng ngón tay như vậy và phải tập bấm đàn cho thoải mái hơn, bây giờ em tập lại đi.
 - Dạ.
- Thụy Anh lại chăm chú vào những nốt nhạc, tôi ngồi yên nhìn cô bé. Bỗng thấy nhớ bé Mi Mi. So với Mi Mi, Thụy Anh hiền lành nhút nhát và ngoan hơn rất nhiều. Dạy đàn cho cô bé tôi đỡ vất vả hơn dạy ngoại ngữ cho bé Mi Mi. Tôi mến cô bé bằng tình cảm đầm thắm chứ không sôi nổi như bé Mi Mi.
- Tôi kèm bé Anh đến sáu giờ, khi tôi ra về, trời đã bắt đầu nhá nhem, những ngọn đèn đường cũng được cháy sáng. Tôi đạp xe nhanh về ký túc xá.
- Tôi gặp Thế Phi đứng ở đầu cầu thang. Có lẽ anh đợi tôi từ lâu. Anh hỏi cụt ngủn :
- Đi đâu về vậy ?
 - Em ... em đi chơi.
 - Đi chơi gì mà cứ đều đặn một tuần ba buổi thế. Nói đi , em đi đâu ?
- Tôi lúng túng cúi mặt đứng im. Thế Phi nâng mặt tôi lên :
- Nhìn anh nè.
- Tôi miễn cưỡng ngược lên, mặt Thế Phi có vẻ giận, đôi lông mày cau lại. Tự nhiên tôi thấy sợ anh. Bình thường, tôi rất sợ những lúc anh nổi giận.
- Bây giờ nói thật đi, lúc này em đi đâu ?

Tôi liếm môi :

- Em đi dạy thêm, dạy đàn.

- Đàn gì ?

- Dương cầm.

Thế Phi nhướn mắt :

- Gì, em cũng dạy đàn dương cầm được à ? Em đa năng quá nhỉ !

Tôi đứng im, anh chợt kéo mạnh tay tôi.

Thế Phi lôi tôi về phía cuối hành lang, ở đây tối mờ mờ và không một bóng người, anh dẫn tôi đứng sát tường, gần giọng :

- Tại sao em làm chuyện đó, tại sao đi dạy mà không nói với anh ?

- ...

- Trả lời anh đi.

- Em ... anh muốn nói gì bây giờ ?

- Em dạy thế này bao lâu rồi ?

Tôi rụt rè :

- Gần hai tháng.

- Ai giới thiệu cho em vậy ?

- Em tự đi tìm.

- Hay lắm.

Tôi im lặng, không biết phải giải thích thế nào bây giờ. Tôi hiểu Thế Phi rất tự ái, nhưng không ngờ anh giận dữ như vậy. Có chuyện gì vậy nhỉ ?

- Anh theo dõi em hơn một tuần nay rồi và anh đoán không sai mà.

Thế Phi chợt quát lên :

- Em coi thường anh quá lắm.

- Đừng là lớn anh Phi, người ta nghe được bây giờ.

Anh như không quan tâm đến những gì tôi nói, vẫn giận dữ :

- Có khi nào anh giấu em chuyện gì không ? Còn em thì sao, em muốn làm gì thì làm bất kể. Đến anh, em xem anh như anh không liên quan gì đến em, anh là con số không đối với em phải không, nói đi.

- Anh Phi, chẳng lẽ em không thể có cuộc sống riêng của em sao, chẳng lẽ anh muốn quản lý em tất cả sao, trong khi em có đòi hỏi anh chuyện đó đâu.

- Em không đòi hỏi, mà anh tự nguyện như vậy. Và anh muốn em cũng phải như vậy.

Tôi vùng vằng :

- Anh độc tài lắm.

- Cái gì ? Anh độc tài à ? Em là người đầu tiên nói với anh như vậy. Anh muốn đây là lần cuối cùng em nói tiếng đó, nghe chưa, và không được có ý nghĩ như vậy nữa.

- ...

- Nếu em giấu được chuyện này thì em sẽ còn tiếp tục giấu giếm anh chuyện

gì nữa. Anh không chấp nhận được yêu mà còn giấu giếm nhau, còn có cuộc sống riêng tư, em nghe chưa ?

Tôi mở lớn mắt nhìn Thế Phi. Trời ơi, anh độc tài kinh khủng.

Tôi bậm môi :

- Và em cũng không chấp nhận anh xem em như con búp bê, để Anh muốn làm gì thì làm, chẳng lẽ em không có quyền tự do của em sao ?

- Em còn muốn quyền tự do nào nữa. Em không thấy là anh đã tự nguyện tước bỏ hết ý thích của mình vì em sao, và anh muốn em cũng vậy. Anh không muốn em làm gì mà không có sự tham gia của anh, em phải hiểu điều đó.

- Nhưng em có làm gì đâu, em đi dạy thì có gì xấu chứ. Và em cũng không chịu nổi cách nói độc đoán ra lệnh của anh. Này nhé, anh có thể dùng tiền để sai khiến mấy cô người yêu cũ của anh, nhưng với em thì không đâu - Tôi tức tối gào lên nho nhỏ.

- Im đi !

Thật là không ngờ, lần đầu tiên Thế Phi nạt tôi như vậy. Tôi đã quen nghe anh năn nỉ, dịu dàng, thế mà ... Tôi phát tức lên :

- Đừng có nạt tôi. Thế còn người yêu trước kia của anh, anh có nạt không, và anh cũng không có quyền xen vào đời tư của tôi bất cứ chuyện gì cả. Tôi thích làm gì thì mặc tôi, không liên hệ gì đến anh.

Thế Phi nhìn tôi, đôi mắt như tóe lửa. Anh chợt quay phắt đi. Tôi tự ái nói với theo :

- Anh về luôn đi, mai một đừng đến đây nữa, tôi không thèm tiếp anh đâu.

Anh quay lại, đi đến trước mặt tôi, tay thọc vào túi, dáng điệu thật ngang ngược. Chúng tôi cứ im lặng quắc mắt nhìn nhau, rồi Thế Phi cười gằn :

- Khỏi cần đuổi. Tôi sẽ không đến tìm cô nữa đâu, đừng lo. Thế Phi này chưa bao giờ hạ mình với con gái đâu nhé. Chào !

Và anh bỏ đi thật, tôi đứng dựa vào tường nhìn dáng anh mất hút ở cửa. Tức run cả người. Vừa tức vừa tự Ái. Giá mà anh ở lại và năn nỉ, tôi sẽ giải thích và sẽ xin lỗi anh dù tôi biết tôi chẳng có lỗi gì cả. Tôi ghét nhất lúc đang cãi nhau lại bỏ Đi. Được rồi, vậy thì “xù” luôn, cắt đứt luôn, không việc gì tôi phải quan tâm đến một người khó ưa như vậy.

Tôi dậm chân bình bịch trên hành lang, vậy mà cũng không đỡ tức. Tự Nhiên nước mắt ứa ra, rồi chảy ròng ròng trên mặt. Tôi đứng khóc một mình thật lâu rồi bỏ Về phòng. Tôi nhảy ào lên giường, lôi kỳ hết mấy món quà anh tặng tôi nhét vào túi ni-lông. Ngày mai sẽ nhờ nhỏ Vân Hà đem trả anh. Cũng chưa hết tức, tôi cố hình dung trong đầu thái độ Thích hợp khi gặp anh trong sân trường. Tôi sẽ hất mặt nhìn lên cây me, để Thế Phi hiểu rằng thà tôi mỗi cổ nhìn trời còn hơn nhìn khuôn mặt đáng ghét của anh.

Hôm nay nhận được bưu phiếu của mẹ. Số tiền mẹ gửi quá ít ỏi so với khoản

tiền tôi cần có. Đã mấy tháng tôi không về nhà mà mẹ chỉ cho bao nhiêu đó tiền, tôi hiểu mẹ gặp chuyện gì đó khó khăn lắm. Chuyện gì đã xảy ra với mẹ vậy ? Lòng tôi ray rứt không yên.

Thật tủi thân và buồn ghê gớm.

Mấy ngày hôm nay tâm trạng tôi không lúc nào yên ổn, cứ bồn chồn, buồn bã và lo sợ. Bây giờ tôi chẳng còn gì để an ủi cả, không biết ở nhà lúc này mẹ ra sao. Nghĩ đến “ba”, lòng tôi trào lên nổi tức tối uất người. Sao lại có một con người như vậy nhỉ?

Được nghỉ giờ thầy Tạm, tôi rủ Vân Hà ra quán nước trước cửa trường. Tôi khựng lại khi thấy Thế Phi ngồi với mấy người bạn ở ngay bàn đầu. Anh Dũng huých tay Thế Phi:

- Nghi Trần kia Phi.

- Thấy rồi.

- Sao không kêu Nghi Trần lại, thằng này hôm nay kỳ vậy?

Rồi anh kêu to:

- Trần, Trần! Lại đây ngồi với tụi anh nè.

- Dạ, thôi em bận lắm.

Anh ấy cười như đã hiểu chuyện, rồi nháy mắt với nhỏ Hà:

- Trần không thích thì Vân Hà đến đây ngồi chung cho vui.

Nhỏ Hà kéo tôi bằng băng đi đến bàn của họ, ấn tôi ngồi đối diện với Thế Phi. Tôi miễn cưỡng ngồi xuống, mặt lầm lì.

Anh Duy nhìn Vân Hà:

- Lâu ghê không gặp hai cô.

Vân Hà liến thoắng:

- Em cũng vậy, lâu lắm rồi mới... gặp mấy anh hoài.

Mọi người bật cười vui vẻ, trừ tôi và Thế Phi. Mặ anh tỏ vẻ bất cần mọi thứ xung quanh. Thái độ thấy ghét. Xì! Người gì mà khó ưa.

Anh Dũng nhìn tôi cười cười:

- Sao hôm nay Trần thùy mị và ít nói quá vậy. Trần giận mấy anh hả?

- Dạ đâu có gì.

- Hay là giận người hàng xóm?

- Em chả quan tâm đến láng giềng nhiều.

- Hôm nọ Vân Hà cho anh xem tấm thiệp nhạc có hình con thỏ trắng đẹp ghê vậy Trần.

Đó là tấm thiệp Thế Phi tặng tôi đây. Anh Dũng biết tôi trả lại Thế Phi nên muốn trêu tôi chứ gì. Anh này vô duyên.

- Trần thích thiệp có con thỏ lắm phải không?

Tôi nhăn mũi:

- Lúc trước thì thích, nhưng bây giờ thì hết rồi.

Anh Duy nói băng quơ:

- Lạ thật nhỉ, cùng một con thỏ mà lúc thích lúc không, khó hiểu quá.

Rồi anh ấy ngâm:

“Khi thương thì thỏ cũng thương

Ghét nhau đến thỏ cũng không thềm nhìn.”

Tôi kêu lên:

- Anh này vô duyên quá chừng, không thềm nói chuyện với anh đâu.

- Ờ.. anh có nói gì đâu mà vô duyên. Tại anh muốn Trân đừng ghét ấy con thỏ kéo theo chủ nó buồn tội nghiệp đó mà.

Vân Hà xen vào:

- Em đã nói với anh nhỏ này trẻ con lắm mà anh không tin.

Anh Duy và anh Dũng cười rộ lên:

- Trời ơi tin chứ sao không tin. Lần đầu tiên gặp Trân là đã biết rồi. Vừa trẻ con vừa hay giận ai mà chịu nổi.

Rồi anh quay qua Thế Phi:

- Đúng không Phi?

Thế Phi chỉ cười nhếch miệng, không trả lời. Bởi vì anh xem thường tôi đấy, người đâu mà thấy ghét.

Tự ái kinh khủng, tôi kéo tay Vân Hà đứng dậy:

- Mấy anh ngồi chơi nghe, tụi em về.

- Chưa hết giờ mà Trân, ngồi đây chơi chút nữa đi.

- Thôi, em về trước.

Tôi kéo Vân Hà đi một mạch. Nó kêu lên:

- Mà làm gì vậy? Ít nhất cũng để tao thở với chứ. Đi đâu mà dữ vậy?

Thấy tôi im lặng nó hỏi nhỏ:

- Bộ mi với anh Phi định xù nhau luôn hử, cãi nhau có chút xíu mà giận lâu thế?

- Mi mà nhắc đến tên anh Phi là ta bóp mũi.

Vân Hà vẫn lắc nhai:

- Lúc này thấy mặt anh Phi làm làm lì lì tao cũng ớn. Ông này dữ thật, hôm ta đưa trả đồ giùm mi ông ấy nhìn ta như muốn ăn tươi nuốt sống. Chắc ông ấy tức ghê lắm.

- ...

- Hòa đi Trân, mi có muốn hòa không, viết thư đi ta chuyển cho.

Tôi quay phắt lại nhìn nó:

- Gì? Mi nói gì thế? Ta mà viết thư làm hòa hả? Ta làm hòa trước ông ấy à, mi muốn như vậy hả? Ta ngắt mũi mi chết bây giờ.

- Làm gì mà xù lông lên như con nhím thế, thấy ghê.

- ...

- Hai người dữ như gấu, bởi vậy cứ cắn xé nhau tới bến, rốt cuộc hai bên đều lăn ra chết.

- Mi còn lép nhép cái miệng nữa là ta bẻ răng. Có im đi không?
- Lẽ ra mi không nên trả đồ như vậy, trẻ con lắm. Lửa đã cháy mà mi còn đồ đầu thêm, anh Phi tức là phải.

- ...

- Nhưng sao anh ấy giận lâu thế. Anh bản lĩnh thật, yêu thì yêu chứ không khuất phục, thật là...

Tôi loay hoay lôi chiếc khăn tay trong giỏ ra, nhét vào miệng Vân Hà rồi ngoe nguẩy bỏ đi. Đã giận Thế Phi rồi còn gặp nó nữa, bực mình gì đâu đây! Một tiếng kèn chói tai ngoài đường làm tôi giật mình mở mắt. Tôi nhìn đồng hồ - gần bốn giờ rồi – thôi chết, đến nhà Thụy Anh trễ mất.

Tôi vội vàng thay đồ, với lấy chiếc giỏ rồi chạy bay ra hành lang, tôi dựng đầu Thế Phi ở cổng. Anh ngồi dựa trên xe như chờ tôi đã lâu. Tôi định làm lơ bỏ đi thì anh chặn lại, nói cụt ngắn:

- Lên xe đi, anh có chuyện muốn nói.

Tôi phản đối:

- Em phải đi dạy. Trễ giờ rồi. Hôm nay..

Thế Phi không trả lời, chỉ lừ mắt nhìn tôi. Tự nhiên tôi cũng thấy sợ, lẳng lặng ngồi lên xe.

Giờ này xe cộ thật đông, thế mà Thế Phi cứ phóng xe như bay, luôn lách đến chóng mặt. Tôi sợ điếng người, nhưng vẫn im lặng. Anh quay lại nói lớn:

- Nếu sợ thì ôm anh đi.

- Không.

Anh gật gù:

- Cũng được. Thử xem em búống đến đâu.

Và anh nhún ga, chiếc xe vọt mạnh tới. Tôi bặm môi giữ chặt lấy yên xe, trân người chịu đựng.

Thế Phi chạy vào công viên, chọn một nơi hoàn toàn vắng lặng. Tôi ngồi phịch xuống thảm cỏ, tim đập như trống đánh. Thế Phi dựng xe đến bên tôi, anh nhẹ nắm tay tôi, áp mặt lên khuôn mặt tôi, cười khế:

- Tay em lạnh ngắt thế này. Sợ lắm phải không?

Tôi quay đầu đi:

- Kệ tôi.

- Em thật là búống bình.

Anh nhìn tôi đăm đăm rồi bất ngờ choàng người tôi ôm siết, ngấu nghiến hôn lên khắp mặt tôi.

- Cả tuần nay không gặp anh nhớ em muốn điên lên được.

Tôi im lặng chống đối... một giây, một phút hay bao nhiêu phút đi qua, cuối cùng tôi cũng chịu thua anh, bị cuốn theo dòng thác mê đắm của anh, tôi luôn tay trong tóc anh, thì thầm:

- Nhớ em mà hôm nọ gặp trong quán lại không thèm nhìn em.

Thế Phi ngẩng đầu lên nhìn tôi:

- Tại sao hôm ấy đuổi anh về hử? Lại còn trả đồ cho anh nữa, muốn chọc tức anh phải không?

- Không phải, tại vì yêu anh.

- Thật không? Vậy thì chứng minh với anh đi.

Tôi ngược lên, hôn anh thật lâu rồi nép vào ngực anh.

Thế Phi lim dim mắt, khuôn mặt như ngây ngất sung sướng. Chúng tôi ngồi im bên nhau, ngắm nhìn bầu trời cao vợi vợi. Tôi để mặc Thế Phi mân mê ngón tay mình, cảm thấy hạnh phúc tuyệt vời khi được ở bên anh.

Thế Phi chợt đứng dậy, đỡ tôi lên:

- Đi em.

- Đi đâu kia?

- Bây giờ anh đưa em đến nhà cô học trò của em, nói với họ là em sẽ nghỉ dạy.

Tôi lắc đầu phản đối:

- Không, em không làm vậy đâu.

Anh nhíu mày:

- Tại sao?

- Em không muốn nghỉ dạy.

- Tại sao không muốn? Anh đã nói với em mấy lần rồi, và có bao giờ anh để em thiếu thốn không?

- Nhưng em không thể nhận tiền của anh hoài được.

- Em xem anh là gì của em vậy?

- Em biết, nhưng em còn lòng tự trọng của em nữa chứ. Nếu có lúc quần bách em sẽ dựa vào anh, nhưng qua lúc đó rồi em phải biết đứng vững và tự lo cho mình. Em không thể dựa vào anh mãi như vậy. Bởi vì anh vẫn còn sống nhờ gia đình kia mà.

- Em nói hết chưa?

- Còn nữa, em còn...

- Anh không muốn nghe nữa. Em nói gì cũng chạm vào tự ái của anh cả. Rồi rằng là em không tin vào khả năng của anh. Em nghe này, vài tháng nữa thi tốt nghiệp, ra trường rồi, anh sẽ tìm được việc làm và sẽ lo cho em suốt thời gian em học. Em không phải làm gì hết. Đợi đến khi em ra trường mình sẽ làm đám cưới. Lúc đó em muốn làm gì cũng được.

- Nhưng em...

Thế Phi ngắt lời tôi:

- Anh muốn khi em bước ra xã hội, em phải làm một việc gì đó tương xứng với học vấn của em và phải được người ta coi trọng, anh không muốn em đến dạy kèm như một kẻ xin xỏ.

Tôi im lặng nhìn Thế Phi. Anh bỗng ôm chặt tôi, đôi mắt tối thẫm, giọng

anh thật yếu đuối:

- Hôm ấy cãi nhau, em chỉ nghĩ anh độc đoán mà không hiểu được cái khổ tâm của anh, làm sao anh có thể yên ổn khi thấy em chịu đựng mấy đứa bé thiếu giáo dục ấy. Nhìn gia đình anh, anh biết, khi người ta bỏ tiền thuê mình dạy kèm thì họ đòi hỏi mình chiều chuộng tính khí ngông nghênh của con em họ. Tính em rất dễ tự ái, tại sao em phải chịu đựng điều đó chứ? Tôi cúi đầu nhìn xuống những cọng cỏ dưới chân, xúc động rung rung vì tình yêu sâu sắc anh dành cho tôi. Tôi muốn ngoan ngoãn như một con mèo được vuốt ve âu yếm. Nhưng trong tôi tiếng nói của lý trí lại mạnh hơn.

Tôi ngã vào lòng anh, nhỏ nhẹ:

- Em hiểu hết tình cảm anh dành cho em. Nhưng nếu yêu em anh hãy yêu luôn sự tự do và cá tính độc lập của em, đừng bắt em phải làm theo những gì em không muốn. Sống như vậy em không vui gì đâu.

Thế Phi im lặng nhìn tôi thật lâu. Nhìn như quan sát, tìm tòi khám phá một tính cách nào đó trong tôi. Rồi anh thở nhẹ:

- Từ trước đến nay anh vẫn nghĩ nếu anh có vợ, thì người vợ phải thật ngoan, phải biết phục tùng theo mọi sở thích của anh. Còn em thì ngược lại, em thích sống độc lập theo ý muốn của mình. Anh sẽ chẳng bao giờ điều khiển được em cả... Em như vậy sao anh thấy vẫn yêu em và khao khát có em hơn bất cứ người con gái nào.

Tôi choàng tay ôm cổ Thế Phi, thì thầm:

- Em cũng vậy, em yêu anh nhất. Nếu mất anh em khổ lắm.

Chúng tôi không nói gì nữa. Anh vòng tay ôm siết người tôi, lắng nghe cái im vắng xung quanh. Ngoài kia dòng đời huyên náo, còn nơi đây, giữa màu xanh của cây cỏ, màu trắng của mây bay, đất trời của tôi thật thanh bình, thú vị. Bởi vì chỉ có tôi, Thế Phi, và thế giới của tình yêu.

Vừa bước vào thêm, tôi nghe tiếng đàn từ phòng khách vọng ra, tiếng đàn hòa với giọng hát trầm ấm tạo thành vùng âm thanh êm dịu. Tôi đứng yên một lát rồi đẩy cửa bước vào.

Một thanh niên đang ngồi ở góc phòng, đầu hơi cúi xuống như đang say sưa với âm nhạc. Nghe tiếng động, người ấy ngẩng lên, rồi gác cây đàn đứng dậy, giọng từ tốn:

- Em là cô giáo dạy đàn cho bé Anh phải không?

- Dạ.

- Thụy Anh theo mẹ nó đi chợ, chắc sẽ về ngay, phiền em chờ một chút.

- Dạ.

Tôi đến ngồi trước chiếc dương cầm, người thanh niên nọ mang đến một sấp báo, đặt trước mặt tôi:

- Em ngồi chơi nhé.

- Dạ, không dám phiền anh ạ.

Anh ấy lẳng lặng dọn dẹp rồi đi ra. Tôi mở nắp đàn, bấm vài phím rồi say sưa đàn một mình.

Khi ngược lên, tôi thoáng thấy bóng anh đứng tựa cây hoa sứ, như lắng nghe tiếng đàn của tôi. Khuôn mặt anh thật trầm ngâm.

Tôi lại cúi xuống với những nốt nhạc.

Bé Thụy Anh về từ lúc nào. Khi tôi ngừng đàn, nó đến bên tôi:

- Cô đàn hay ghê. Em thích mấy lúc cô thế này, nhìn cô hiền lắm.

- Em đi chơi về hả? Vui không? Bây giờ ngồi vào học nhé.

- Dạ.

Bé Thụy Anh ngồi xuống ghế, nhưng không để tâm đến chuyện học, nó thỏ thẻ:

- Cô ơi, nhà em có chú Nam về nè, mai một chú Nam sẽ đưa em đi chơi nữa.

- Vậy à?

Cô bé thơ ngây:

- Cô có thích đi chơi không, mai một em sẽ nói chú Nam dẫn cô đi nữa.

Tôi bật cười:

- Cô là người lớn, cô tự đi chơi một mình cũng được.

- Vậy hả, nhưng cô có thích đi chơi với chú Nam em không, đi với chú a thích lắm, đòi ăn gì cũng cho hết.

- Không, cô không thích ăn gì hết.

Thụy Anh khoe:

- Chú Nam em cũng biết đàn như cô vậy đó, đàn này là của chú ấy.

- Vậy à?

Tôi bắt đầu tò mò:

- Chú em là nhạc sĩ à?

Con bé lắc đầu:

- Không phải, chú là bác sĩ, lúc trước chú đi làm ở đâu đấy, bây giờ mới về.

- Vậy hả?

- Chú Nam về là mai một cô Linh cũng đến chơi nữa. Cô Linh hay cho em kẹo lắm, em thích cô ấy lắm.

- Em nói cô Linh là ai?

- Là... người à, em nhớ rồi, mẹ bảo cô Linh là vợ sắp cưới của chú Nam, mai một nhà em sẽ có đám cưới nữa.

- Vậy hả? Thôi bây giờ em tập trung học đi.

Cô bé vùi vính:

- Cô ơi, chiều nay cô cho em nghỉ sớm nghe cô.

- Chi vậy?

- Để em đi chơi với chú Nam.

- Được rồi, nhưng bây giờ em phải học cái đã. Bây giờ em đàn lại bài hôm qua đi.

- Dạ.

Thụy Anh lại chăm chú vào bài. Tôi ngồi lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Chú Nam của Thụy Anh vẫn đứng trầm mặc vờ vờ trời mây, có vẻ mơ mộng. Nhìn anh, tôi nghĩ ngay đến mẫu người sống lãng mạn, xa vời và lúc nào cũng bay bổng trên mây.

Tôi nhìn đồng hồ, gần sáu giờ rồi. Hôm nay thứ bảy. Thế Phi sẽ đến đón tôi và chúng tôi sẽ đi chơi đến tối. Tôi chờ nôn nao cả người. Thật chẳng còn đầu óc nào mà dạy nữa.

Cả tôi cũng rất thích đi chơi, hưởng hồ gì là Thụy Anh. Chỉ có điều là tôi bắt buộc dạy cho hết giờ thôi.

Cô bé chợt ngừng đàn, ẹo người một cái:

- Cô ơi, cô cho em nghỉ bây giờ nghe cô?

Tôi gật đầu lập tức, em bé mừng rỡ cười hơn hờ rồi chạy bay vào nhà gọi mẹ, còn tôi thì nôn nóng đi nhanh ra cổng. Thế Phi chắc là chờ tôi nãy giờ. Anh dựng xe đứng bên kia đường, dáng điệu bồn chồn. Tôi chạy đến với anh, cười tươi tắn. Thế Phi nghiêng đầu nhìn tôi, nheo mắt:

- Chào cô giáo.

- Không dám, chào ông. Sao hôm nay ông hiền thế? Em muốn nhận không ra đó.

Và tôi nhìn uống chiếc cub khiêm tốn dựng cạnh anh, nhớ lại tương tá thật ngẫu với chiếc xe công kênh lần trước, tôi lại le lưỡi. Thế Phi nhún vai cười:

- Lúc này anh tu rồi, đi với em anh phải hiền như con thỏ em mới không sợ.

Tôi héch mui lên:

- Em mà sợ Ông ấy hả? Còn lâu mới sợ.

- Thật không?

- Sao lại không?

Tôi ngồi lên phía sau Thế Phi, cắn vai anh:

- Anh mà phóng xe nhanh nữa là em sẽ nhéo anh một ngàn cái.

- ...

Thế Phi không trả lời, anh cười mím rồi nhún ga. Tôi ngồi phía sau anh, ngấm nhìn hàng cây bên đường, rồi nhìn xe cộ tấp nập qua lại. Thỉnh thoảng Thế Phi quay lại nhìn tôi cười cười. Tôi không hiểu anh cười gì nhưng cũng cười lại với anh.

Hình như xe nào cũng qua mặt chúng tôi cả, kể cả những xe chậm nhất. Tôi phát hiện Thế Phi chạy chậm rì. Hình như anh muốn chọc tức tôi thì phải.

Tôi giẫy nảy:

- Cái anh Phi này!

- Gì vậy em?

- Anh làm gì vậy?

- Đưa em đi chơi.

- Không phải, không phải. Anh muốn chọc em phải không?

- Chọc gì hả em?

- Anh chạy chậm như rùa vậy đó sao?

- Vậy hả?

- Không biết, nhưng anh phải nhanh hơn một chút.

Thế Phi làm ra vẻ sợ sệt:

- Anh không dám chạy nhanh.

- Sao vậy?

Anh tỉnh bơ:

- Anh sợ em bị mệt.

Tôi ngơ ngẩn:

- Sao lại mệt?

- Nhéo một ngàn cái mệt lắm chứ em.

Tôi đâm lưng anh thùm thụp, miệng rên:

- Trời ơi là trời, số em vô phước gặp phải một ông người yêu như anh. Khổ thân quá mà.

- Đừng đau khổ vậy em.

Tôi bặm môi nhéo Thế Phi một cái thật đau:

- Bây giờ anh có muốn em đếm số một ngày không?

- Thôi, thôi, anh chịu. Muôn ngày lần xin lỗi em, mai mốt anh không dám nữa.

Anh cười hạnh phúc rồi vọt xe nhanh hơn. Tôi nép đầu vào vai anh cười rúc rích:

- Anh biết không, chiều nay em với bé Thụy Anh ai cũng nôn đi chơi hết, bây giờ nghĩ lại thấy tức cười quá.

- Và em cho cô bé nghỉ sớm?

- Đâu có, tại nó đòi đẩy chứ.

- Thật không đẩy?

- Thật mà, em có tinh thần trách nhiệm lắm chứ bộ.

Tôi lại cười khúc khích:

- Buồn cười lắm, nó hỏi em có thích đi chơi với chú Nam của nó không. Đi chơi với chú Nam nó đòi ăn gì cũng được, con bé ngây thơ dễ sợ.

- Chú Nam là ai thế?

- Anh ấy là chú của Thụy Anh, hình như lúc trước anh ấy đi làm ở đâu đó, bây giờ mới chuyển về thành phố.

- Vậy à?

- Mà anh đó nhìn lạ lắm anh, có vẻ nghệ sĩ.

- Chắc anh ta là ca sĩ.

- Không phải, là bác sĩ. Bác sĩ mà có vẻ thư sinh lãng mạn lắm kìa.

- Vậy hả?

Thế Phi không nói gì nữa. Tôi cũng im lặng nhìn đường phố. Chú Nam của bé Thụy Anh đã bay ra khỏi đầu tôi từ lúc nào. Tôi nép sát vào Thế Phi, đi chơi với anh thật là tuyệt vời.

Bên Thềm Hoa Nắng Rơi

Chương 3

Tôi và Thụy Anh ngồi bên cửa sổ, ngoài kia trời mưa vùn vủ, cây hoa sứ đứng yên run rẩy dưới làn nước, những cánh hoa trắng muốt rụng lả tả dưới sân. Tôi chống cằm nhìn ra ngoài, quên cả bé Thụy Anh bên cạnh.

Cô bé ngồi yên được một lát, rồi níu tay tôi :

- Cô đàn cho em nghe đi.

Tôi đứng dậy bước về phía cây đàn, chợt bắt gặp một ánh mắt suy tư đang nhìn tôi ở góc phòng khuất cửa sổ. Huy Nam ngồi tựa bên bàn viết, trước mặt là quyển sách đang mở, dáng điệu trầm ngâm. Thấy tia nhìn của tôi, anh khẽ chớp mắt nhưng không hề quay đi. Tôi cảm thấy lúng túng, và nhận ra rằng anh có đôi mắt rất đẹp. Đôi mắt của những người sống nội tâm, đa cảm. Tôi ngồi vào đàn, hất mớ tóc ra phía sau, những ngón tay tôi lướt nhẹ Trên phím, âm thanh của bài nhạc như hoà với tiếng mưa rơi. Căn phòng trở nên ấm cúng và như chơi với theo tiếng nhạc.

Không hiểu sao lòng tôi cứ gờn gợn một cảm giác kỳ lạ, cảm giác như bị ai nhìn ngắm, không sao tập trung vào bản nhạc. Được, tôi ngước lên. Vẫn là tia mắt của Huy Nam nhìn tôi. Khuôn mặt anh có vẻ mơ mộng lãng mạn. Tôi mất tự nhiên, khẽ chớp mắt cúi vội xuống phím đàn, nhưng không tập trung được nữa.

Tôi nhìn ra ngoài trời, ngoài kia mưa còn rơi lác các những hạt nước bay nhẹ trong không gian. Không hiểu sao tôi đứng dậy ra về.

Ngang qua chỗ Huy Nam, tôi hơi gật đầu. Anh cũng khẽ chào tôi, khuôn mặt im lìm.

Trên đường về tôi cứ nghĩ đến Huy Nam, nghĩ đến tia nhìn thâm lặng của anh chiều nay. Không, không phải chỉ có chiều nay, mà từ lâu rồi, từ lúc nào tôi không nhớ, nhưng đã nhiều lần tôi bắt gặp tia mắt kín đáo của anh nhìn mỗi lúc tôi đàn. Không thể gọi đó là tình cảm, người ta không thể cùng một lúc rung cảm trước hai người con gái, bởi vì anh sắp cưới vợ kia mà.

Tự nhiên tôi thấy xấu hổ với cái ý nghĩ Huy Nam thích mình. Rõ là con gái, cứ thấy người con trai nào đó nhìn mình là nghĩ người ấy đã phải lòng mình rồi, vô duyên quá chừng. Nếu ai mà biết ý nghĩ của tôi chắc sẽ cười vô mũi tôi mất.

Tôi chạy xe thật chậm ngắm nhìn đường phố, Huy Nam và những cử chỉ quan tâm của anh đã biến khỏi đầu tôi. Thật ra những cái nhìn như vậy là thường đó chứ, có gì đâu mà phải bận tâm vậy nhỉ ?

Những lần sau đến dạy, tôi không gặp Huy Nam nữa. Thỉnh thoảng có chạm mặt nhau ở cổng và cả hai vẫn chỉ chào nhau một cách xã giao mà thôi. Nhưng chiều nay ... mọi việc diễn ra thật quá đột ngột, nhanh chóng, đến nỗi tôi cứ tưởng như cơn mơ.

Chiều nay đến nhà Thụy Anh thì cơn mưa cũng chợt ập đến, tôi chạy vội vào nhà. Không có Thụy Anh đón tôi như mọi ngày, chỉ có Huy Nam. Anh đang ngồi bên dương cầm đàn một bản nhạc gì đó tôi không quen, thấy tôi, anh ngước lên. Trong một cái nhìn của Huy Nam, tôi như đọc thấy một tia vui mừng, chỉ có khuôn mặt vẫn bình thản.

Anh lên tiếng phá tan sự im lặng :

- Chiều nay bé Anh theo mẹ đi chơi, con bé nhờ tôi xin cô cho nghỉ một buổi.

- Dạ ..

Tôi đứng im, lúng túng không biết nên về hay ở. Ngoài kia mưa gió vẫn vũ làm bầu trời tối đi. Một luồng gió thổi ập vào phòng, tôi rùng mình vì lạnh. Huy Nam nhìn tôi rồi đứng dậy đi vào trong nhà. Anh mang ra cho tôi một chiếc áo khoác.

- Cô mặc đi, trời thế này dễ bị cảm lắm.

Anh đứng trước mặt tôi, lặng thinh một lát rồi nói nhỏ :

- Và lại, thể chất cô rất yếu, cô phải biết bảo vệ Mình.

Thật khó mà từ chối một cử chỉ Bình thường như vậy. Tôi đón chiếc áo trên tay anh khoác lên người :

- Cảm ơn anh Nam.

Huy Nam không trả lời, anh lướt tay trên phím đàn một chuỗi âm thanh vang lên. Anh quay lại nhìn tôi :

- Trời còn mưa cô chưa về được đâu. Anh chỉ tay về phía cây đàn - Cô ngồi xuống đây đàn lại bản nhạc chiều hôm ấy đi Nghi Trân.

- Dạ Bản nhạc nào anh Nam.

- Bản “I have a dream” mà cô đàn hôm trước ấy. Không hiểu sao tôi rất thích nghe cô đàn bản nhạc ấy. Được không Nghi Trân ?

- Dạ.

Và tôi đàn, Huy Nam đứng tựa đàn, khoang tay nhìn mông lung ra ngoài.

Ngoài trời vẫn mưa, tiếng đàn của tôi như lan ra làm lay động căn phòng yên lặng.

Rồi tôi ngồi im lặng. Tôi bỗng thấy sợ Hãi. Trong phòng vắng vẻ quá, gọi cảm quá, tiếng mưa rơi càng tạo thêm không khí thân mật giữa hai chúng tôi. Tôi liếc nhìn Huy Nam, anh hơi cắn môi và đôi mắt như chìm trong cảm xúc mê mẩn. Tôi chớp mắt :

- Trân xin phép về.

Giọng anh lạc đi, nhẹ tênh như hơi thở :

- Dừng về Trân.

Tìm tôi nhói lên một nỗi sợ Kỳ lạ. Tôi đứng bật dậy, nhưng Huy Nam đã giữ tôi lại. Tôi rụt phắt tay, Huy Nam như hồi hận vì cử chỉ của mình, anh nói nhỏ :

- Xin lỗi Trân.

Tôi vói tay lấy chiếc giỏ trên bàn :

- Chào anh.

Tôi đi nhanh ra ngoài, những giọt mưa lạnh buốt rơi trên mặt. Tôi hấp tấp mở cổng, trong phòng tiếng đàn của Huy Nam vang lên như oà vỡ một nỗi niềm bức xúc âm thanh hoà với mưa gió như gào thét một nỗi thất vọng làm lỗi.

Chiều nay Thế Phi đón tôi ở cổng trường, anh đứng dưới gốc cây bên kia đường và không hề gọi tôi, chỉ mỉm cười chờ đợi, nhưng dù không gọi tôi vẫn nhận ra anh. Tôi chạy băng qua đường đứng trước mặt anh. Mới một tuần không gặp mà nhìn anh gầy đi, tôi dịu dàng :

- Sao anh hốc hác quá vậy , bộ anh học suốt đêm luôn hả ?

- Không phải tại học, mà tại nhớ em.

- Nịnh.

- Thật mà, nhớ chịu không nổi nên chiều nay phải tìm em cho bằng được, anh chịu thua rồi.

- Lỡ lần này thôi nhé, bắt đầu từ tuần sau phải thực hiện đúng qui định nha.

Thế Phi ỉu xiu :

- Anh hứa ... năm mươi phần trăm.

- Không được, phải hứa chắc chắn, thi xong rồi anh muốn gặp lúc nào cũng được.

- Em khó quá !

- Em lo cho anh chứ bộ.

Tôi ngồi lên xe, cắn vai anh :

- Em cũng thấy nhớ anh vậy, vậy mà em kiếm được đó sao ?

Anh nhìn tôi tha thiết :

- Có nhiều như anh không?

- Nhiều lắm, lúc nào cũng nhớ.

Chúng tôi vào một quán cà phê thật vắng khách, trong góc phòng khuất sau chậu kiểng. Thế Phi thương yêu, âu yếm tôi thật đắm đuối, như gom nỗi nhớ của cả một tuần vào những cái hôn bất tận. Tôi mê mê nghe anh thì thầm bên tai.

- Em có biết em là động lực cho anh học không, anh phải có một bằng tốt nghiệp xuất sắc để tặng em, vì nó là giấy thông hành để anh có việc làm tốt nhất, anh sẽ lo cho em đi học bằng chính đồng tiền của mình, em chịu không ?

Tôi không trả lời, chỉ nép vào lòng anh, cảm thấy mình được che chở.

- Khi anh có việc làm rồi, em không được đi dạy nữa nghe không ? Thấy em cực nọc anh không chịu nổi.

Tôi im lặng. Có lẽ lần này tôi sẽ không dạy kèm nữa. Tôi muốn tránh mặt anh Nam, không phải tôi tội nghiệp anh mà chỉ muốn tránh phiền phức cho mình. Đến một ngày nào đó chị Thùy Linh biết được, ba mẹ bé Thụy Anh biết được ... lúc ấy tôi sẽ ra sao ?

Nhưng không dạy ở đó, tôi thật chẳng biết tìm đâu. Ở thành phố có quá nhiều sinh viên tìm việc làm này, tôi không dám nghĩ điều may mắn sẽ đến với mình lần thứ ba.

Tôi không hay mình đã thờ Dài.

Thế Phi nghiêng đầu nhìn tôi :

- Em làm sao vậy ? Sao em buồn vậy ?

- Em có buồn gì đâu.

- Nãy giờ anh thấy ... hình như em bận suy nghĩ gì đó. Có gì vậy, nói anh nghe đi, hôm nay em khác thường quá.

Tôi chối quanh, nhưng cả buổi Thế Phi cứ gặng hỏi mãi, hình như anh rất nhạy cảm với sự thay đổi ở tôi và chẳng chịu bỏ qua, nếu không tìm hiểu thật kỹ lưỡng. Nhưng làm sao tôi dám nói với anh chuyện Huy Nam đây.

Tôi nói dối :

- Hôm nay em giận Vân Hà, từ sáng giờ em không nói chuyện với nó.

- Tại sao ?

- Chuyện con gái thôi. Anh đừng có bắt em nói.

Tôi phải nói mãi Thế Phi mới chịu im. Và anh lại say sưa nói về tương lai, về viễn ảnh huy hoàng khi anh ra trường, chúng tôi sẽ đám cưới và sẽ có một ngôi nhà thật đẹp, anh sẽ có được tôi lẫn công danh của anh. Tôi ngồi bên nghe anh nói, sung sướng tràn ngập vì hạnh phúc của mình. Có lẽ đây là thời gian hạnh phúc nhất từ lúc chúng tôi yêu nhau.

Ngoài đường màn đêm buông xuống dần. Trời càng khuya càng lạnh. Thế Phi đưa tôi về đến tận cửa phòng. Chúng tôi cứ đứng yên trong bóng tối mờ mờ quyến luyến chia tay nhau.

Cửa phòng tôi chợt mở, một bóng người đi ra. Thế Phi buông tôi :

- Anh về nghe.

Tôi gật đầu rồi quay lưng đi về phòng, gặp Mỹ Hoa trên hành lang.

- Ê Trần, lúc nãy có người tới tìm Trần đó.

- Ai vậy ?

- Người này lạ lắm, anh ấy ở chỗ mi dạy ấy, tên gì ta quên rồi.

- Đến lâu chưa ?

- Lâu rồi, anh ấy đi khoảng nửa tiếng thì Trần về đó.

- Vậy hả ?

Mỹ Hoa đi ra cửa, tôi định về phòng thì một giọng nói vang lên :

- Trần.

Tôi quay lại, Thế Phi đứng đó từ lúc nào, anh bước tới.

- Huy Nam tới tìm em chi vậy ?

Bị bắt ngờ, tôi lúng túng nhìn anh :

- Anh chưa về hả?

- Chưa, anh hỏi lại nè, Huy Nam tìm em làm gì ? Không biết hay không muốn nói với anh.

- Em không biết thật.

Thế Phi làm bầm :

- Em dạy kèm cho bé Thụy Anh không việc gì liên quan đến anh ta, vậy thì làm sao anh to biết chỗ ở của em và tới tìm em làm gì.

Tôi vô tình lặp lại :

- Em không biết.

Anh nổi nóng :

- Không biết thật hay là muốn giấu anh. Anh suy nghĩ mãi cũng không tìm được một lý do hợp lý để giải thích chuyện này. Nếu không phải là chuyện mình bạch ít nhất là cũng về phía anh ta.

Tôi chẳng biết nói gì. Đành đứng im. Thế Phi lay vai tôi :

- Em nói đi chứ, đứng im lặng như vậy. Anh có cảm giác tâm trạng buồn chiều nay của em có liên quan đến anh ta, và anh tin mình không hồ đồ. Em giải thích đi.

Tôi nhìn Thế Phi, khổ sở vì không biết phải nói gì, không cách nào tôi dám nói với anh những gì xảy ra buổi chiều mưa tuần trước. Thế Phi sẽ nổi điên lên, tôi đã biết tính anh rồi.

Lúc này anh đang thi tốt nghiệp, tôi chẳng muốn để anh suy nghĩ vợ vắn, thế mà anh cứ ... tự nhiên tôi thấy giận :

- Em đã nói với anh là em không biết gì hết, thế mà anh, anh làm em tức dễ sợ.

- Em tức hả ? Thế tại sao em không biết anh cũng đang tức, anh không phải là thằng ngốc mà không biết suy nghĩ chuyện này.

- ...

- Em nói không biết gì hết à ? Vậy thì trả lời đi, tại sao em lúng túng khi lúc nãy thấy anh nghe chuyện.

- Tại vì em bắt ngờ khi thấy anh đứng đó, em tưởng anh về rồi.

Thế Phi buông thõng :

- Thôi được, em không muốn nói thì thôi, tùy em. Chào.

Và anh bỏ đi, tôi quỳnh quáng muốn giữ anh lại, nhưng không hiểu sao tôi cứ đứng im rồi lững thững đi về phòng, lòng bứt rứt lạ Lùng.

Chiều hôm sau Huy Nam lại đến tìm tôi, tôi mời anh ra quán cà phê trước

cổng trường. Huy Nam không hề lúng túng khi gặp tôi, chỉ có một vẻ biết lỗi thành thật. Anh nhìn vào mắt tôi.

- Hôm qua tôi có đến tìm Trân.

- Dạ Trân có nghe nói.

Huy Nam chột ngời thẳng lưng, như phải tập trung để nói cái điều khó khăn nhất :

- Hôm ấy nhìn Trân chạy ngoài mưa, tôi ... tôi chịu không nổi. Lỗi tại tôi , lẽ ra tôi không được làm như vậy, tôi không có quyền, tôi hiểu cả hai đều có những ràng buộc riêng. Tôi biết mình có lỗi, nhưng thật tình là ...

Tôi nghiêm nghị :

- Anh muốn mượn tôi để giải trí trong phút yếu đuối phải không ?

- KHÔNG, hoàn toàn không. Đừng đánh giá thấp tôi như vậy. Tôi không hề lấy những cử chỉ đó làm trò đùa mà đó là sự bộc phát thành thật nhất của tôi, lúc đó tôi không kiềm chế được mình.

Tôi mở lớn mắt nhìn anh.

- Thành thật ? Anh Nam, giá anh bảo lúc ấy anh dùng tôi để lấp đầy khoảng trống tình yêu của anh đối với chị Linh, có lẽ tôi còn hiểu được.

Huy Nam hơi ngước mặt lên, mím môi :

- Có những điều tôi không thể và cũng không được quyền thổ lộ, nhưng thôi, hôm nay tôi đến đây để xin lỗi Trân, hãy tha thứ cho những gì tôi đã làm.

- Một tuần nay Trân không đến dạy bé Anh, tôi hiểu cô bị xúc phạm, cho nên tôi đến đây. Nếu được, Trân hãy quên giùm tôi chuyện ấy và hãy đến dạy bé Anh như bình thường, vì đó là cuộc sống của cô. Tôi hứa là sẽ không bao giờ làm phiền Trân nữa.

Tôi im lặng suy nghĩ, Huy Nam nói tiếp :

- Nếu Trân không đến, nghĩa là cô muốn bắt tôi phải ray rứt về việc làm của mình, bởi vì chính tôi đã làm cuộc sống của cô khó khăn, như vậy thì nặng nề cho tôi lắm Trân ạ.

Tôi cắn môi :

- Để Trân suy nghĩ lại.

- Cô không có gì phải phân vân hết, mấy hôm nay chiều nài bé Anh cũng ngồi trước đàn chờ cô, đừng để nó buồn tội nghiệp.

Tự nhiên tôi thấy nao nao nhớ bé Anh, tội nghiệp cô bé. Tôi ngồi im, Huy Nam nhắc lại :

- Trân cứ đến đó dạy bình thường, tôi hứa sẽ không làm phiền cô đâu, bây giờ tôi về, chiều mai bé Anh cũng sẽ chờ cô đó, Trân ạ.

Huy Nam nhìn tôi một cách nghiêm nghị, thái độ của anh thật cách biệt, đến nỗi tôi không tin những gì xảy ra hôm đó là có thật. Trong mắt tôi bây giờ anh trở về nguyên vẹn hình ảnh chàng bác sĩ có tâm hồn của một nghệ sĩ và luôn kín đáo xa vời.

Tôi chia tay với Huy Nam ở cổng trường, vừa bước vào sân đã thấy Thế Phi ngồi đó, một chân gác lên yên xe, khuôn mặt lăm lăm nhìn tôi.

Tôi đi đến bên anh :

- Anh tới lúc nào vậy ?

- Khá lâu.

- Sao không qua bên quán. Vân Hà biết em ở đó mà.

Anh nhếch miệng :

- Anh cũng không đến nỗi bất lịch sự nhảy bỏ vào chuyện riêng của em, nhất là không thích cản trở những cuộc trò chuyện riêng tư giữa hai người mà anh chưa biết là có quan hệ thế nào.

Thế Phi nói trều tượng quá, tôi không hiểu nổi anh đang nghĩ gì, nhưng có một điều tôi rõ rằng anh đang giận. Anh độc đoán ghê gớm, lúc nào cũng muốn phong kín tâm hồn và trái tim tôi lại cho riêng anh, và sẽ vô cùng thịnh nộ khi tôi đứng ngoài rào chắn mà anh bao bọc.

Tôi đứng im, nghĩ một cách mới hợp lý nhất để giải thích việc Huy Nam đến tìm. Nặng đầu quá.

Thế Phi kéo tôi về phía cầu thang khuất lối đi, anh ngồi phịch xuống thềm, bắt buộc tôi phải ngồi xuống cạnh anh.

- Em muốn anh thi rớt tốt nghiệp phải không ?

Tôi kêu lên :

- Anh nói vậy mà nghe được đó, em không thềm nói chuyện với anh đâu.

- Hừ, không muốn anh thi rớt mà không để anh yên tâm về em, tại sao cứ bắt anh phải suy nghĩ về em hoài vậy chứ. Em phải nói thật cho anh biết quan hệ giữa em và Huy Nam như thế nào ?

- Em ...

- Anh không đến nỗi khe khắc, cố chấp, nhưng không chấp nhận sự dối trá của em. Anh không tin anh ấy đến tìm em đơn thuần chỉ để xin phép cho cô học trò của em nghỉ học, vì những người thuê cô giáo dạy kèm chẳng ai lịch sự đến mức ấy.

Tôi hấp tấp :

- Khoan đã, để em nói, anh Nam đến đây chính là chuyện học của bé Anh đấy.

Thế Phi nhìn xoáy vào mắt tôi :

- Chỉ đơn giản là xin cho bé Anh nghỉ Thôi à ? Nếu vậy anh ấy cũng có thể nhắn lại bạn em chứ.

Không chịu nổi cái nhìn của Thế Phi, tôi chớp chớp mắt, và cố gắng bình tĩnh nói một mạch.

- Vì bé Anh học dở nên em nản, vả lại họ trả tiền thấp quá, em bỏ dạy suốt tuần qua anh biết không, và hôm nay mẹ bé Anh nhờ anh ấy đến nhắn em đi dạy, bà ấy bảo nếu có gì không thích em cứ nói, nếu được bà ấy sẽ giải quyết

cho em. Đây, chuyện chỉ là như vậy, thế mà anh cứ gay gắt với em, anh làm như em là tội phạm ấy.

Và tôi thút thít khóc, tôi cũng không hiểu sao mình có thể nói dối trơn tru đến vậy, cũng không giải thích được tại sao mình khóc, chỉ biết rằng nước mắt giúp tôi bớt căng thẳng.

Thật lạ lùng, Thế Phi có vẻ hoảng hốt thấy tôi lau nước mắt. Anh lúng túng im lặng về như đã tin tôi, nhưng về Mặt của anh chẳng tỏ vẻ gì là hối hận cả. Anh liếm môi :

- Em nín đi, Trân. Đừng khóc nữa anh chịu không nổi, có gì đâu mà tức đến vậy.

- Chứ còn gì nữa mà không tức, lúc nào anh cũng nghĩ sai cho em, anh độc đoán với em, bắt nạt em, quát tháo em.

Thế Phi nhìn quanh :

- Em nín đi, đừng khóc nữa coi chừng người ta thấy, người ta sẽ bảo anh không biết chiều người yêu.

Tôi hít mũi :

- Chính anh chọc cho em tức rồi còn bảo em đừng khóc nữa hả ?

Anh len lén nắm tay tôi, cẩn nhẹ :

- Tại anh ghen quá, lần trước em đã giấu giếm anh nên anh phải nghi ngờ em chứ, đó là tâm lý chung mà.

Tôi ngồi im chờ Thế Phi nói xin lỗi, nhưng anh chẳng hề nói. Anh là như vậy đó, biết mình có lỗi nhưng tự ái chẳng chịu hạ mình bao giờ. Anh thật là kiêu ngạo.

Tôi bặm môi ngồi im, Thế Phi choàng ngang người tôi đỡ tôi đứng lên, anh kê sát mặt tôi :

- Đừng giận anh nữa bé Trân.

- Không thèm giận người dung.

- Vậy hả, vậy thì cười lên đi, em có nụ cười đẹp lắm nàng Monalisa ạ.

Tự nhiên tôi cười mỉm, quên mất chuyện lúc này. Tôi để yên anh hôn, thế là chúng tôi chẳng còn uẩn khúc gì nữa. Không còn hay chỉ tạm lắng lại trong lòng, điều ấy tôi không biết, miễn Thế Phi đừng nghi ngờ tôi là đủ.

Tôi trở lại dạy bé Anh đã hơn một tháng, mọi chuyện vẫn xảy ra bình thường như khi chưa có Huy Nam về nhà. Hình như Huy Nam luôn tìm cách tránh mặt tôi, những ngày tôi đến dạy rất ít khi thấy anh. Ở bệnh viện về là anh vào phòng riêng chứ không hay ngồi đàn nơi phòng khách như trước nữa. Dần dần tôi cũng quên bằng chuyện xảy ra lần ấy.

Hôm nay đến dạy tôi thấy có bình hoa để trên nắp đàn, toàn là hoa hồng nhung, tôi thích thú cầm một nhánh ngắm nghía. Cành hoa còn long lanh mấy giọt nước, có lẽ vừa được cắm vào bình mới đây thôi. Tôi hỏi Thụy Anh:

- Ai cắm bình hoa này vậy, bé Anh?

Con bé như mới thấy hoa, nó ngơ ngẩn nhìn một lát rồi lắc đầu:

- Em cũng không biết nữa. Em không thấy.

- Vậy hả? Thôi em đàn tiếp đi.

Thụy Anh lại học say sưa, tôi ngồi cạnh nó mê mê bình hoa. Đã lâu rồi tôi mới được ngắm hoa hồng còn tươi nguyên như thế. Lúc còn ở nhà tôi trồng riêng cho mình một chậu hoa nhỏ, nhưng nó chỉ có màu đỏ bình thường chứ không mịn màng như hồng nhung này. Tôi nhớ có những buổi tôi ngồi một mình bên thềm, hát nho nhỏ với hoa hồng. Lúc ấy tôi đã ngộ nghĩnh nghĩ rằng tiếng hát của tôi sẽ làm hoa nở nhanh hơn. Bây giờ nhớ lại thấy thật là buồn cười.

Lúc về, tôi lấy theo một nhánh hoa, tôi mang về ký túc xá cắm vào ly trang trí cho kệ sách ở đầu giường.

Thế rồi cứ mỗi buổi chiều đến dạy, tôi lại thấy bình hoa trên nắp đàn, như quà tặng một cách thâm lặng, ai cắm hoa thế nhỉ?

Chiều nay lúc đang dạy, bà vú của Thụy Anh mang đến một ly cam tươi:

- Mời cô Trân uống nước.

Tôi ái ngại đỡ ly nước trên tay bà vú.

- Dạ, vú để con, mai một vú đừng pha nước như thế này nữa vú ạ, con ngại lắm.

- Có gì đâu cô, cô là cô giáo của Thụy Anh mà.

Rồi bà ấy đi vào trong. Tôi cũng quay lại dạy bé Anh học bài mới, không quan tâm đến chuyện ấy nữa.

Và rồi mấy ngày tiếp theo vẫn thế, cứ giữa giờ bà vú lại mang cho tôi khi thì ly cam, sữa, hoặc một thứ nước nào đó, có lần tôi từ chối bà ấy bảo:

- Cô Trân gầy quá, cô chịu khó uống mấy thứ này cho khỏe, con gái mà đi học xa nhà như cô chắc ăn uống cực lắm hả?

- Dạ, mới đầu tụi con cũng thấy cực lắm, nhưng bây giờ tụi con cũng quen rồi.

Bà ấy nhìn tôi ái ngại:

- Nhưng con gái mà vừa đi học vừa kiếm tiền như cô sao tôi thấy tội nghiệp quá, lúc trước tôi thật là vô tình, nhờ cậu Nam nói tôi mới biết.

Tôi nhìn bà chăm chăm:

- Dạ, vú nói anh Nam nói gì ạ?

- Cậu Nam bảo tôi mang nước cho cô – Bà ấy chép miệng - cậu ấy hiền và thương người lắm đó cô, bởi vậy mấy người bệnh hay đến cho quà lắm, nhưng cậu Nam đâu có chịu nhận.

Bà ngồi xuống cạnh tôi, rề rà:

- Trong nhà này ai cũng hiền hết, bởi vậy tôi ở đây mấy năm rồi mà không muốn đi, cô Trân biết cô Linh chứ hả? Cô Linh là vợ chưa cưới của cậu Nam

đó. Ừ, cô đó cũng hiền, cũng dễ thương lắm.

Tôi ngồi yên, nghe chuyện một cách lơ mơ. Tôi nghĩ đến sự chăm sóc kín đáo của Huy Nam dành cho tôi, thốt nhiên tôi liên tưởng đến những bông hồng... Tất cả nói lên điều gì đây? Có phải đó là một tình yêu thâm lặng, một tình yêu sâu sắc chứ không phải tình cảm hời hợt của tâm hồn lãng mạn.

Lòng tôi xôn xang kỳ lạ, nửa thấy xúc động, nửa sợ hãi và hoài nghi.. Tôi biết rất rõ chị Thùy Linh sắp là vợ của Huy Nam, chẳng lẽ trên đời này lại có người cùng một lúc yêu được cả hai người?

Tôi nhìn đăm đăm vào góc phòng, suy nghĩ miên man.

Thụy Anh chợt lên tiếng:

- Cô ơi, chỗ này đàn làm sao cô?

Tôi giật mình trở lại thực tế, đứng dậy cầm tay Thụy Anh bấm những phím nhạc. Ngay lúc đó, một bóng người đi vào, tôi ngẩng lên nhìn, bé Thụy Anh reo lên:

- A, cô Linh đến chơi!

Bà vú đứng dậy cười vui:

- Lâu lắm rồi cô Linh không đến chơi, bé Anh trông cô mãi.

- Dạ, tại lúc này con bận học thi.

Tôi và chị Linh gật đầu chào nhau, chị cười làm quen:

- Nghi Trân phải không? Chị hay nghe bé Anh nhắc Trân lắm.

- Dạ, còn chị là chị Linh? Em cũng hay nghe nhắc đến chị!

Bà vú kéo chiếc ghế:

- Cô Linh ngồi chơi đi. Cậu Nam chắc cũng sắp về rồi.

- Dạ, vú để con tự nhiên.

- Cô ngồi chơi đi, tui phải đi nấu cơm chiều. Nãy giờ lo nói chuyện với cô Trân tui quên mất tiêu, ai dè nhìn lại mới thấy chiều không hay.

- Dạ.

Bà vú đi rồi, chúng tôi ngồi im bên nhau. Chẳng biết chuyện gì để nói, bé Anh vẫn chăm chỉ vật lộn với mấy nốt nhạc mới. Chị Thùy Linh nhìn tôi với một nụ cười xã giao, như không biết nói gì. Tôi gọi chuyện:

- Chị Linh thi được mấy môn rồi, năm cuối chắc học mệt lắm hả chị?

- Chị thi được hai môn rồi.

Tôi cười thân mật:

- Chị có sợ bị “vướng” không?

- Cũng sợ lắm nhưng chị học kỹ nên có hy vọng.

Và rồi lại im lặng, tôi lại bắt chuyện:

- Chẳng nào chị với anh Nam đám cưới nhớ mời em với nghe.

Khuôn mặt chị ấy chợt linh hoạt hẳn lên:

- Hai gia đình đã định sẵn, chị ra trường xong là đám cưới liền.

- Chắc chị sẽ xin về làm chung một chỗ với anh Nam chứ?

- Ủ, xin được. Tại vì ba chị là bạn thân với ông giám đốc bệnh viện mà, mọi thứ đều sẵn sàng hết cả, chỉ còn chờ chị thi xong thôi.

- Anh Nam chắc là nôn nóng lắm.

- chị cũng không biết nữa, biết anh ấy có chờ không.

- Thế còn chị?

Chị Linh cười hiền lạnh, khuôn mặt không giấu được hạnh phúc:

- Chị mong ghê lắm, mong từng ngày.

- Em chúc mừng chị nghe.

Nhìn đôi mắt long lanh của chị ấy, tôi hiểu chị yêu Huy Nam ghê lắm và sung sướng tràn ngập với viễn ảnh tương lai. Nhớ lại thái độ của Huy Nam đối với tôi, tôi lại thấy hoang mang giùm giấc mơ tuyệt đẹp của chị Linh.

Tôi nhìn chị một cách triu mến:

- Chị dễ thương thế này, chắc anh Nam cũng hạnh phúc lắm.

Chị Linh chột ngời xích lại gần tôi, cử chỉ của một người bỗng thích được tâm sự.

- Không hiểu sao chị mới gặp Trân mà chị thấy mến ghê, Trân cũng nói giống nhỏ bạn thân của chị vậy đó. Trân biết không, bạn bè ai cũng nói chị diễm phúc nên mới có người chồng như Nam.

- Chị với anh Nam chắc quen nhau lâu lắm rồi hả chị Linh?

Chị cười tươi tắn:

- Chị cũng không nhớ được mấy năm nữa, vì gia đình chị với gia đình anh Nam thân nhau từ lúc nhỏ, lớn lên tự nhiên hai đứa mến nhau.

Rồi chị cười e ấp:

- Còn Trân thì sao? Trân đẹp như vậy chắc là được người yêu cưng lắm hả?

- Em cũng không biết nữa.

- Chắc chắn là vậy rồi. Đám cưới của chị nhớ rủ thêm anh ấy đi nữa nghe.

- Dạ, để xem.

Tôi nhìn đồng hồ, gần sáu giờ. Chị Thùy Linh nhìn theo tôi rồi mỉm cười:

- Trân hay ghê, biết dạy đàn nữa, còn chị thì ngoài việc học ra chẳng biết gì nữa. Anh Nam thì thích làm thơ, đàn hát, anh ấy lãng mạn lắm. Chị cũng muốn làm thơ nhưng không được, khó khăn lắm.

- Vì chị bận học mà, học như chị chắc em theo không nổi đâu.

- Ủ, cực lắm. Tại anh Nam theo ngày Y nên chị cố thi y khoa, chứ học cực lắm.

- Thế chị thích học ngành nào?

- Chị cũng không biết nữa, anh Nam thích cái gì thì chị làm theo cái ấy, miễn là anh ấy hài lòng thôi.

Chị Thùy Linh đơn giản quá, hình như chị ấy không có một tính cách độc lập, chị ấy tình nguyện làm chiếc bóng cho Huy Nam sao?

Tôi nhìn đồng hồ, đứng dậy:

- Đến giờ rồi, em phải về, chị Linh ở chơi nghe.

- Ủ, Trân về.

Giọng chị Linh bắn khoăn:

- Sao anh Nam lâu về quá nhỉ?

Tôi cười không nói gì, lo gom tập sách trên nắp đàn rồi đi ra ngoài.

Tôi gặp Huy Nam ngoài cổng, anh vừa đi làm về và hình như đang say, tôi nghe thoang thoảng mùi rượu từ người anh. Thấy tôi, Huy Nam đứng lại, như không cưỡng được ý muốn gặp tôi dù chỉ một phút.

- Sao hôm nay Trân về trễ vậy?

- Dạ không. Trân về đúng giờ đó chứ, bây giờ là sáu giờ rồi mà anh Nam.

- Vậy à?

Anh nhìn tôi đăm đăm:

- Sao Trân không lấy hoa hồng?

Tôi chưa kịp trả lời, Huy Nam chỉ cười khẽ rồi đi vào nhà. Tôi đứng ngơ ngẩn một lúc rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Bên kia đường có tiếng gọi:

- Nghi Trân!

Tôi giật mình ngẩng đầu lên. Thế Phi đang đứng dưới gốc cây như những lần trước anh đến đón, tôi chạy qua với anh. Khuôn mặt anh thật nghiêm nghị:

- Em bận suy nghĩ đến độ không thấy anh và anh gọi cũng không nghe à?

Tôi liếm môi:

- Em có suy nghĩ gì đâu!

Thế Phi nhìn tôi chăm chú:

- Anh đang chờ thái độ của em, vì mọi ngày em nhận ra anh ngay khi em bước ra cổng. Còn hôm nay thì khác, anh gọi em đến ba lần, thật là lạ.

Tôi liếc nhìn Thế Phi, có lẽ anh đã thấy tôi và Huy Nam đứng nói chuyện lúc nãy. Không biết anh có nhận ra thái độ khác thường của Huy Nam không, lại phải giải thích, tôi thở dài một cái.

Tôi không muốn dối trá với anh, bởi vì tôi đâu làm gì sai, nhưng cũng không muốn nói cái điều còn lơ lửng của Huy Nam. Thế Phi sẽ bức mình và sẽ buộc tôi nghĩ dạy, thế thì tôi biết sống ra sao.

Chúng tôi lại ngồi bên nhau trong công viên, yên lặng. Đôi mắt Thế Phi tối sầm không thèm nhìn tôi, tôi thấy khổ sở và căng thẳng quá.

Anh chợt quay lại nghiêng rằng:

- Nếu mà nghiền nát được cái đầu em anh sẽ làm để tìm xem em nghĩ gì trong đó. Anh không chịu nổi những ý nghĩ đi hoang của em, không bao giờ chịu nổi.

Đầu óc tôi rối tung vì thái độ của anh, tôi chậm chạp suy nghĩ, nhưng anh đã ghì lấy vai tôi, lắc mạnh:

- Em phải là của anh và tuyệt đối chỉ có một mình anh, anh không để em thoát khỏi đời anh đâu, em nghe chưa, đừng có tư tưởng đi hoang nữa. Anh không chấp nhận, coi chừng anh giết em đó.

Tôi nhìn đôi mắt tóe lửa của Thế Phi, cảm thấy sợ hãi, khi nổi giận nhìn anh dữ dội quá. Tôi ngân ngấn nước mắt:

- Sao mỗi lần gặp nhau là anh đe dọa gay gắt với em hoài vậy. Anh làm em thấy nặng nề quá, đi chơi như vậy có vui gì?

- Em thấy nặng nề hả? Thế tại sao em không tự nhìn sự thay đổi của em. Em làm anh môn nổ tung cái đầu ra được. Em định giấu giếm anh đến bao giờ.

- Em có gì đâu mà giấu?

- Thế em đợi anh tìm ra sự thật, em mới chịu nhận là em bắt đầu thay đổi à? Anh không phải là thằng ngốc, mà dù có ngốc đến đâu anh cũng thấy được cử chỉ khác thường của Huy Nam đối với em, em nhận ra chưa?

Tôi nói rồi rạc:

- Anh không biết là anh Nam đã có chị Thùy Linh rồi sao, vài tháng nữa là họ đám cưới, vậy em phải giải thích gì với anh bây giờ đây?

Thế Phi cười nhếch miệng, vẻ mặt anh là vẻ của một người từng trải và có thể hiểu cả những uẩn khúc của người khác. Thế Phi đáng sợ thật. Trước mặt anh tôi không có thứ vũ khí nào chống đỡ. Tôi có cảm tưởng anh đọc được ý nghĩ của tôi và quan sát xem tôi làm gì với những trò trẻ con của mình. Tôi sợ quá chừng.

Thế Phi ngắt một cọng cỏ, tước thành từng sợi nhỏ, anh làm một cách chăm chú như không để ý đến tôi. Tôi ngồi yên theo dõi từng động tác của anh.

Anh chợt quay lại:

- Bây giờ em suy nghĩ xong rồi chứ?

Tôi ngơ ngẩn:

- Em có gì đâu mà nghĩ ngợi.

- Thế em không tìm cách nào để nói để đối phó với anh à?

Tôi khổ sở:

- Tại sao anh cứ gán cho em những chuyện không hề có như thế chứ. Sao anh cứ làm tình làm tội em hoài vậy?

Anh ngồi yên quan sát tôi, rồi gần từng tiếng:

- Con gái như một bông hoa, ai cũng có quyền nhìn ngắm, điều đó anh không cần quan tâm. Nhưng anh cần biết bông hoa đó có thích và đón nhận mọi sự chiêm ngưỡng hay không, đó mới là điều cần thiết để đánh giá sự chung thủy. Anh nói thế để em tự hiểu.

- ...

- Anh muốn em tự hỏi tình cảm thật của em, nhưng em cứ khép kín. Anh hiểu cái tôi của em rất lớn, em không phải mẫu người dễ khuất phục. Thì thôi, anh sẽ chờ cho đến khi em tự nguyện nói ra.

Anh chiếu đôi mắt sắc như dao vào mặt tôi, nghiêng răng:

- Nhưng em nên nhớ, khi anh phát hiện ra em phản bội anh thì anh sẽ không tha thứ, và sẽ trừng phạt em thích đáng.

Tôi rùng mình, anh khủng bố tinh thần tôi như vậy đó. Nhưng tôi có làm gì đâu.

Bất giác tôi hơi né người, như Thế Phi đã ghi tôi lại, hôn như vũ bão. Anh thì thầm:

- Em không biết anh yêu em đến thế nào đâu, yêu đến điên cuồng. Chưa có ai làm anh phải điên đảo như em cả, nếu em phản bội thì anh chẳng còn gì hết.

Sao bỗng nhiên tôi trở nên yếu đuối quá, tôi cũng thì thầm:

- Em cũng thương anh nhất trên đời, và nếu mất anh em cũng sống không còn ý nghĩ gì nữa. Anh có tin em không?

Anh gật đầu và không trả lời, và chúng tôi trở lại vui vẻ với nhau. Giờ đây tôi thấy bóng dáng Huy Nam xen vào giữa chúng tôi thì thật là vô lý.

Tôi bước vào nhà, không có ai ngoài mẹ đang ngồi giặt đồ. Tôi đứng yên nhìn mẹ, trong căn bếp tối mờ mờ, dáng mẹ ngồi khom như có một vẻ lạnh lẽ, nhẵn nhụi thâm lặng. Tự nhiên tôi thấy mùi lòng:

- Thừa mẹ con mới về.

Mẹ giật thót người, nhưng thấy tôi mặt mẹ có một vẻ vui mừng kỳ lạ.

- Sao con về tối vậy?

- Học xong con ra bến xe luôn, sao mẹ không bật đèn lên?

- Tại mẹ quen mắt rồi.

Những người sống trong u uất thường thích bóng tối. Ý nghĩ đó làm tôi nhói trong lòng.

Tôi bước tới bật đèn, rồi ngồi xuống cạnh mẹ, ánh sáng làm tôi thấy một vết bầm ở gần mắt mẹ. Tôi cắn môi suy nghĩ... chẳng lẽ ông ấy đánh mẹ? Nhưng hỏi để làm gì? Mẹ sẽ không nói đâu.

Mẹ chợt hỏi khẽ:

- Mấy tháng nay con có tiền xài không?

- Có mẹ ạ.

- Tiền đâu vậy Trân?

- Con đi dạy kèm, người ta giàu nên trả tiền khá lắm, mẹ khỏi lo cho con.

- Sao con không viết thư về cho mẹ? Có vui buồn cũng nên nói với mẹ, con đừng lặng lẽ xa cách gia đình nữa, mẹ khổ tâm lắm.

Tôi nói lảng:

- Hai đứa nhỏ đâu rồi mẹ?

- Tụi nó đi bán chưa về, lúc này tụi nó đi học một buổi, còn một buổi đi bán kẹo phụ mẹ.

Tôi bàng hoàng, nhà tôi suy sụp nhanh đến vậy sao, nhưng tại sao vậy chứ?

Tôi lạc giọng:

- Vậy là mẹ không bán nữa hả mẹ, mẹ đóng cửa tiệm hồi nào vậy?

- Mấy ngày nay mẹ bệnh vừa hết, chắc mai mới mở cửa bán lại.

Tôi đứng dậy, lặng lẽ vào phòng đẹp đồ. Tôi đứng giữa nhà nhìn quanh, trong nhà như rộng hơn, tiêu điều hơn. Bộ salon nơi phòng khách không còn, cả những tiện nghi cũng vậy. Tại sao mẹ phải bán đi chứ, tại sao chỉ mới mấy tháng mà nhà tôi điêu tàn đến vậy? Có phải ông ấy gây ra cảnh này không?

Tôi thay đồ rồi đi qua nhà dì Ba, tôi không đủ kiên nhẫn chờ hai đứa nhỏ về để hỏi, mà hỏi mẹ thì chắc gì mẹ nói hết.

Nhìn thấy vẻ mặt bưng bưng của tôi, dì Ba lo ngại:

- Con về hồi nào vậy Trân? Có chuyện gì mà mặt mày bơ phờ vậy?

Tôi ngồi xuống cạnh dì Ba:

- Con mới về tức thì, thấy trong nhà đồ đạc bán gần hết, con chạy qua dì Ba, nhà con có chuyện gì vậy dì Ba?

- Sao con không hỏi mẹ con?

- Con biết có hỏi thế nào mẹ cũng giấu, nhưng dì thì không giấu con.

- Ủ, giấu con làm chi, cứ nói hết ra để con biết thương mẹ. Dượng con lúc này tội tệ lắm, nó có vợ bé rồi nên về moi tiền mẹ con nuôi bà kia. Mẹ con không có tiền nó lần lượt bán đồ đạc đó. Không chừng sập vại của mẹ con mai một cũng dẹp luôn quá.

- Mẹ con không phản ứng gì sao dì Ba?

Dì Ba thở dài:

- Có phản ứng cũng không làm được gì, lúc mẹ con ngồi chợ thì ở nhà nó kêu người tới bán, hai đứa nhỏ làm sao dám nói gì. Hôm kia nó bán chiếc máy may mẹ con cần thì nó đánh gần chết, nếu không có mấy dì can ra thì chắc mẹ con phải nằm bệnh viện rồi.

Tôi uất ức:

- Mẹ con bệnh vậy mà ông cũng đánh sao?

- Dượng con đâu còn tính người nữa mà biết nương tay hả con. Dì Ba sợ rồi có ngày mẹ con chết vì nó.

Tôi cảm thấy khó thở quá, sự bất mãn tức giận cứ dâng lên cuộn cuộn trong lòng tôi. Tôi ngồi lặng câm. Dì Ba buồn rầu:

- Ngày nào mẹ con bán được bao nhiêu dượng con cũng lấy đi hết, có khi nó làm ầm ĩ ngoài chợ. Tội nghiệp hai đứa nhỏ thấy nhà không có tiền tụi nó tự đi bán kẹo buổi tối, thấy cảnh nhà con, dì Ba khổ tâm quá.

- Mẹ con không dám làm gì bà kia sao dì Ba?

- Làm gì bây giờ con, mẹ mày nó lạnh như cục đất, gặp bà kia là dân ăn chơi đâu có hiền gì. Mà có ghen thì dượng con bệnh bà kia đánh đập chịu gì nổi.

Tôi bịt tai lại:

- Thôi, dì Ba đừng nói nữa, con chịu không nổi.

Tôi gục mặt xuống bàn, khóc tức tưởi:

- Bây giờ con phải làm sao để giúp mẹ con hả dì Ba?

Dì Ba lắc đầu:

- Con còn đi học, làm sao con giúp gia đình được. Nếu thương mẹ thì con ráng học rồi ra trường làm việc nuôi mẹ. Rồi cũng có ngày gia đình con sáng sủa hơn chứ, không lẽ cứ tối tăm hoài sao?

Tôi thần thờ:

- Còn hai năm nữa con mới ra trường, lâu quá.

- Coi vậy chứ trời cũng còn thương mình chứ con. Bây giờ con ráng dẹp buồn khổ mà lo học. Con là con gái lớn trong nhà. Con phải nghĩ đến trách nhiệm, khi con nghĩ vậy rồi tự nhiên con sẽ vươn lên được thôi.

- Dạ.

- Bây giờ về nhà chơi với mẹ con đi, để nó buồn tội nghiệp.

Tôi lăm lăm về nhà, tưởng trái tim có thể nổ tung vì uất giận. Lồng ngực tôi chật hẹp quá, làm sao có thể chịu đựng nổi khổ lớn lao này.

Cả một đêm thức trắng, trằn trọc vì nỗi buồn. Và giữa đêm vắng lặng tôi ngồi bất động nhìn Bảo Loan và Bảo Thu ngủ miệt mài vì mệt nhọc, thương em đến trào nước mắt.

Trong đêm tối nặng nề này, bất giác tôi nghĩ đến Vân Hà. Bây giờ nó nhiều tiền quá, đối với bọn tôi nó vẫn là nó, vẫn là một sinh viên trong sáng như bao bạn bè khác. Ngoài tôi ra có ai biết được Vân Hà đi bán nhà hàng, nó có được tiền lẫn danh dự. Thế thì tại sao tôi còn phải ngập ngừng.

Sáng mai tôi sẽ trở lên trường, và ngay tối mai tôi sẽ theo Vân Hà đi xin việc. Mỗi tối về tôi sẽ có cả nắm tiền trong tay, mẹ và hai đứa nhỏ sẽ không phải sống vất vả nữa.

Ý nghĩ đó làm tôi thấy mạnh mẽ hơn, cảm giác yếu đuối sợ hãi không còn nữa. Đối với tôi, đứng trước nghịch cảnh mà chỉ biết rơi nước mắt thì chẳng nên sống làm gì. Tôi không chấp nhận cúi đầu bao giờ.

Bên Thềm Hoa Nắng Rơi

Chương 4

Tôi ngồi bó gối trên giường, đầu gục xuống. Những ý nghĩ mâu thuẫn làm tôi rối bời. Vân Hà ngồi bên cạnh chờ tôi, nó giục :

- Suy nghĩ kỹ chưa Trân, mi không đi thì tối nay ta nghĩ một buổi ở nhà với mi.

Tôi ngước lên :

- Thôi, mi đi một mình đi Hà, ta không tới đó nữa đâu. Ta quyết định rồi.

Vân Hà im lặng, tôi ngước nhìn trần nhà.

- Mi quen mấy chuyện đó từ lúc nào vậy Hà ?

- Ta không nhớ, lúc đầu cũng ghê sợ, nhưng rồi cũng phải ráng chịu.

- Người đâu mà thô bạo quá.

- Tại mi không biết, nhiều người còn thô bạo hơn thế nữa kìa ,

Tôi gục đầu xuống gối, nhớ lại những hình ảnh tối hôm qua, một ông khách say mềm ôm chặt Vân Hà. Cử Chỉ tham lam vô vậ, hưởng thụ nhưng lại vô trách nhiệm. Tôi không chịu nổi những cái đó.

Tôi thở dài :

- Mi nói với bà chủ giùm, ta không đi làm được ?

- Rồi mi xoay đâu ra tiền ?

- Bây giờ cứ đi dạy, từ từ ta kiếm thêm một chỗ nữa.

Vân Hà bậm môi :

- Thấy mấy cảnh như vậy rồi chắc mi khinh ta lắm hả Trân ?

- Mi nói gì vậy Hà. Bận bè mà còn nghĩ vậy đó hả ? Sao mi không nghĩ là ta tội nghiệp mi hơn.

- ...

- Với lại hoàn cảnh nhà ta chưa đến nỗi như mi. Suy cho cùng thì bây giờ mẹ ta vẫn còn cầm cự Được, ráng chờ ta ra trường rồi ta đi làm để kiếm tiền hơn.

- Nếu mẹ mi biết mi làm như ta chắc mẹ mi còn khổ hơn nữa, và thế nào cũng không cho.

- Ủ, chắc chắn là không cho ... Rồi còn anh Phi nữa. Ta phải giữ tình cảm của mình đừng có một vết gợn nào hết. Nếu không thì sau này sống chung với anh, Phi sẽ coi thường ta. Mi thấy có đúng không Hà ?

- Ủ, chuyện đó là tất nhiên rồi.

Thôi ráng chờ vậy, đêm hôm qua tôi suy nghĩ nhiều lắm, không thể vì một chút thiếu thốn rồi đổi lấy danh dự làm ảnh hưởng suốt đời mình được. Nghĩ

gần thì mọi chuyện đơn giản lắm, nhưng nhìn xa mới thấy không đơn giản chút nào.

Vân Hà không nói gì, mặt nó buồn buồn, tôi an ủi :

- Nhưng mi thì khác, mi chưa có người yêu, không có gì ràng buộc hết, với lại nếu mi không làm vậy thì ai nuôi bé Ngọc. Đừng có nghe ta nói vậy rồi buồn nữa.

Tôi nhìn đồng hồ :

- Tới giờ rồi kìa Hà.

Nó lắc đầu chán nản :

- Hôm nay ta nghĩ, tối nay tự nhiên không còn tinh thần tới đó nữa.

Tôi nhìn nó, ái ngại :

- Ta làm mi xuống tinh thần phải không ?

- Một phần thôi, nhưng mà cũng có lúc phải dừng lại để suy nghĩ chứ. Mấy lúc sau này ta sống chỉ Biết lao tới thôi, bây giờ mi làm ta ...ừ, thức tỉnh.

Tôi vót vát :

- Nhưng cuộc sống bắt buộc phải như vậy, mi không thể thay đổi được thì đâu có gì phải phân vân gì nữa, mệt lắm.

- Nói vậy chứ làm sao không nghĩ được hả Trân.

Tôi định trả Lời thì có tiếng Hồng Mai :

- Trân ơi, có anh Phi tìm.

Tôi nhảy xuống giường đi ra cửa. Thế Phi đang đứng dựa lưng vào tường.

Thấy tôi anh nói ngay :

- Tối nay nhớ em quá, học không nổi.

Tôi chớp mắt, anh là vậy đó. Tình cảm lúc nào cũng sôi động. Vậy mà hôm trước nói với tôi là một tuần nữa mới gặp, tôi nheo mắt :

- Vậy mình đi uống cà phê nha.

- Không, đi chơi, bây giờ mà ngồi quán anh chán lắm. Hay là mình lên sân thượng đi em.

- Dạ.

Chúng tôi đến ngồi ở góc cuối sân. Thế Phi ngược nhìn trời, rồi cười :

- Lâu lắm rồi mình mới lên đây. Em có nhớ lần đầu mình lên đây để làm gì không ?

Tôi nói khẽ:

- Em nhớ.

- Làm gì nào ?

Tôi cười cười :

- Lên đây để nghe anh dụ dỗ.

- Dụ dỗ thế nào ?

- Anh bảo yêu ai cũng vậy, yêu giùm anh, anh sẽ cảm ơn. Anh sẽ cho ăn chè, ăn kẹo ... ăn đủ Thứ.

- Rồi sao nữa ?

- Và tính em thì thích được ăn, thế là em đồng ý yêu anh.

Thế Phi cười vang một góc sân, tôi hoảng hồn đặt tay lên miệng anh :

- Anh cười nho nhỏ thôi, người ta nghe bây giờ.

Anh ngậm tay tôi trong miệng, cắn nhẹ :

- Bây giờ yêu anh rồi có hối hận không ?

- Có.

- Tại sao ?

- Tại vì hờ một tí là anh la hét, quát nạt em.

- Em nói thật đó chứ ?

Tôi nghiêm trang :

- Thật đó.

Thế Phi không cười nữa mà nhìn tôi dò xét :

- Không đùa chứ ?

Tôi tỉnh bơ :

- Những chuyện thế này là em nói đùa.

Anh chợt yên lặng, ngồi trầm tư nhìn về phía cầu thang. Tôi hơi nghiêng đầu nhìn anh, không hiểu anh nghĩ gì. Mấy lần sau này gặp nhau, Thế Phi thường hay kín đáo quan sát tôi. Chúng thường có những phút im lặng kéo dài. Thế rồi có khi bất ngờ quay lại, tôi thấy đôi mắt đen sắc sảo của anh nhìn tôi chần chú, như muốn dò xét và đọc những ý nghĩ trong đầu tôi, những lúc ấy tôi thường nguýt anh :

- Nhìn gì thấy ghê, làm như nuốt em ấy.

Và Thế Phi thường cười, khóa lấp :

- Người ta nhìn cũng không cho nữa à ?

Rồi anh kéo tôi và người :

- Em phải là của anh, của chỉ một mình anh thôi, em không được quyền thuộc về ai khác đâu. Em phải nhớ kỹ điều đó nghe không ?

Tôi xô anh ra :

- Anh nói chuyện nghe độc đoán thấy ghê.

- Đó là anh nói thật đấy nhỏ.

Những lúc Thế Phi như vậy, tôi chỉ cười. Có lúc tôi thoáng nghĩ anh nghi ngờ tôi với Huy Nam, nhưng ý nghĩ đó cũng bay mất và tôi lại vô tư nghịch nghịch trên khuôn mặt anh, cùng tận hưởng những giờ phút hiếm hoi được ở bên nhau.

Bây giờ Thế Phi cũng có vẻ trầm ngâm. Thật khó mà hiểu được anh đang nghĩ gì.

Tôi nhìn Thế Phi, rồi lại nghĩ lan man. Tôi nghĩ đến cuộc nói chuyện với Vân Hà lúc nãy. Nghĩ đến Vân Hà tôi lại nhớ đến mẹ, nhớ hoàn cảnh tuyệt vọng mẹ đang sống. Tôi thở dài buồn bã.

Một ý nghĩ thoáng qua làm tôi nhói tim, không chừng bây giờ ở nhà mẹ đang bị Ông ấy đánh đập cũng nên, trong khi tôi thì đang hạnh phúc bên cạnh người yêu. Tôi sung sướng quá, còn mẹ thì ở nhà chịu đắng cay, thế mà tôi không giúp gì được cho mẹ.

Buồn quá, biết làm sao dứt mình ra khỏi những ý nghĩ tăm tối này đây.

Tôi không hay mình lại thờ dài.

Giọng Thế Phi làm tôi giật mình :

- Em nghĩ gì vậy Trân ?

Anh đang nhìn tôi chăm chú, và đôi mắt anh như tôi đi khi thấy cử chỉ Của tôi.

Tôi lắc đầu cười gượng :

- Em không nghĩ gì hết, em nhìn trắng mà.

Nói xong tôi mới biết mình lỡ lời. Khuôn mặt Phi thoáng nét dữ dội :

- Đêm nay mà em cũng thấy được trăng nữa à ? Tư tưởng em bận đi hoang đến độ Không kiểm soát được những gì mình nói sao ?

Tôi ngồi im. Hở một tí là anh bảo tư tưởng đi hoang, đi lung tung. Thế thì tôi biết nói gì bây giờ.

Anh lắc vai tôi :

- Em nghĩ gì vậy, nói đi.

- Em buồn chuyện gia đình, mấy ngày nay ...

Anh lạnh lùng cắt ngang :

- Nói láo, anh không tin, em nghĩ tới gia đình cũng như lúc này bận ngắm trăng vậy chứ gì. Nói thật đi.

Tôi chỉ biết im miệng, không chừng càng nói càng chọc cho anh giận, không hiểu sao lúc này anh có những cơn giận ghê gớm đến vậy. Tôi mơ hồ cảm thấy anh không còn tin tôi nữa, điều ấy làm anh bất ổn. Có phải tâm trạng đó dày vò Thế Phi từ khi có Huy Nam xuất hiện.

Tôi hấp tấp :

- Anh Phi, anh Nam không ...

Thế Phi chợt nổi khùng :

- Cái gì, cô dám nhắc tới anh ta trước mặt tôi à. Vậy ra trong đầu cô thật sự đang nghĩ đến hắn phải không ?

- Không phải, không phải. Chính là tại vì anh nói, anh làm em tưởng ... em nghĩ là ...

Đầu tôi rối tung lên, chẳng biết giải thích thế nào cho rõ ràng. Giá mà Thế Phi không giận có lẽ tôi bình thản hơn. Tôi lắp bắp :

- Anh phải hiểu là em nhớ đến anh Nam tại vì em nghĩ anh tưởng em ...

Thấy đôi mắt tóe lửa của Thế Phi, tôi càng quỳnh quáng :

- Khoan, anh đừng nhìn em như vậy, để em nói, này giờ em đâu có ... không phải, em nghĩ đến anh Nam vì anh cứ cho là em ... em không biết nói sao

bây giờ. Anh làm em khó xử quá, lúc nào cũng đưa em đến cảm giác bức tức không nói được ...

Thế Phi lập lại câu nói của tôi :

- Tại vì lỡ một tí là anh la hét, quát nạt.

Anh gật gù :

- Cho nên em phải tìm một người luôn nhẹ nhàng tán tỉnh em và lúc nào cũng quy lụy em.

- Không phải, anh đừng ...

Thế Phi quát lên :

- Cô im đi, cô càng nói chỉ càng làm tôi tức giận. Bây giờ tôi nói cho cô biết, tôi không còn tin vào cô từ khi cô cứ một mực bám theo dạy ở nhà Huy Nam. Tôi không có chứng cứ rõ rệt để kết luận và chỉ biết im lặng xem cô làm gì, vì tôi tin là không có sự thật nào giấu kín mãi được. Bây giờ thì tôi có thể kết luận được rồi.

- Anh kết luận gì kia, em có ...

- Thảo nào ... mỗi lần ngồi bên tôi thì mơ mộng, nghĩ ngợi những chuyện xa vời khác, cô định cùng một lúc tóm cả hai con cá đấy hả ? Đồ tham lam.

Thế Phi đẩy tôi ra, tôi lão đảo vịn vào lan can. Anh nghiêng răng :

- Tôi không chịu đựng nổi cô nữa, đằng sau khuôn mặt đẹp hiền dịu của cô là những toan tính quỷ quyệt ranh ma gì vậy ? Cô định đem tôi và anh ta lên bàn cân xem bên nào nặng cân hơn chứ gì. Xin lỗi nhé, em không đủ bản lĩnh để qua mặt anh đâu. Thế Phi này không phải là con nai để em nắm trong tay đâu. Em lầm rồi, thưa em.

Tôi run giọng :

- Anh nói gì vậy ? Anh cho là em muốn lợi dụng ...

- Không phải cho, mà là tin chắc như vậy. Em đang lựa chọn để tìm cho mình đảng lang quân bảo đảm cho em địa vị và kinh tế chứ gì , bởi vì tôi chưa có ý gì bảo đảm tương lai cho em. Sao em ngu quá vậy, em nghĩ có thể lừa gạt được tôi hả ? Thế em định chừng nào thì loại tôi ra khỏi vòng chiến đây ?

Thế đó, tất cả bình yên tốt đẹp tôi dành cho anh đã được đáp lại như vậy, uổng công tôi giữ gìn quá. Tôi tức giận :

- Anh là người hồ đồ, ngu ngốc.

Thế Phi bóp mạnh tay tôi, đau muốn chảy nước mắt. Tôi bậm môi lại, cố giữ cho mình đừng khóc.

- Cô nói gì, nói lại xem.

- Tôi nói anh là đồ ngu.

Anh giơ tay lên, tôi ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt anh, chờ một cái tát, nhưng một phút trôi qua trong im lặng.

Thế Phi gật gù :

- Cô bản lĩnh lắm. Tôi đã đánh giá hơi thấp khi nghĩ rằng cô thơ ngây trung thực, không ngờ cô bản lĩnh hơn nhiều. Biết mềm yếu khi cần nỉ, biết cứng rắn khi thấy không còn hy vọng. Hay lắm, về sự lặn lội cô có thể liệt vào hàng đối thủ của tôi được rồi.

Tôi nhìn Thế Phi chăm chăm, anh cười lạnh lùng :

- Trong thế cờ này cô thua rồi, có lẽ Huy Nam còn ngờ nghệch nên mới thần tượng cô - Anh búng tay cái tách - nhưng tôi thì không.

- ...

- Thế nào, cô thấy tôi với Huy Nam ai giàu hơn ai ?

Chẳng suy nghĩ, tôi tát mạnh vào mặt Thế Phi, anh cũng tát lại tôi đau điếng, nét mặt lạnh như tiền :

- Một bài học để cô hiểu tôi là thế nào. Hy vọng sẽ không bao giờ gặp lại cô. Chào.

Anh nhìn tôi một cách khinh bỉ , rồi quay người đi xuống, những bước đi thanh thản như đã rũ bỏ m

Một món nợ.

Tôi đứng tựa lan can, đầu óc quay cuồng một sự phẫn nộ. Tôi nhìn đắm đắm vào màn đêm, đôi mắt ráo hoảnh, cảm giác tuột thân yếu đuối sẽ làm tôi khóc, nhưng sự đau đớn xúc phạm chỉ là tôi tức giận và trơ lì mà thôi.

Lần đầu tiên tôi có cảm giác thù ghét Thế Phi, tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho những lời nhục mạ của anh, tôi không chấp nhận một người yêu như vậy.

Tôi đứng một mình trên sân thượng cho đến khuya, rồi lặng lẽ đi xuống, lòng trĩu nặng một nỗi giận bất lực.

Một ngày, hai ngày ... rồi một tuần đi qua. Thế Phi vẫn không thèm đến. Và với tôi thì đó là một tuần dài đằng đẳng sống trong cảm giác căm thù, tôi sẽ chấm hết tình yêu đầu đời ở đây, rũ bỏ mọi thứ để lòng thanh thản hơn.

Chiều nay Thế Phi đến gõ cửa phòng, anh bỏ về rồi vài ngày sau anh lại đến. Tôi bảo Vân Hà ra đuổi về. Nó ngần ngại :

- Hay là mi ra xem anh ấy nói gì, ta thấy anh có vẻ buồn quá.

Tôi xoay người quay mặt vào tường :

- Mi ra nói giùm là ta không rảnh, bảo ông ta về đi.

- Nhưng mà ảnh cứ đứng đó hoài, ta không dám đuổi, ngại lắm Trân. Hay là mi ra một chút đi.

Tôi nhắm mắt không trả lời, Vân Hà lải nhải một lát rồi đi ra ngoài, một lát sau tôi nghe tiếng chân đi trên hành lang. Vậy là Thế Phi về rồi.

Vân Hà ào ào vào phòng :

- Chắc mai một anh Phi không đến nữa đâu, thấy mặt ông ấy buồn buồn thấy sợ lắm ... mi nghe ta nói không Trân ?

- Nghe.

- Mi nghĩ sao ?

- Không nghĩ gì hết.
- Nhỏ này cứng như đá vậy đó, giận gì mà dai quá. Nếu là ta thì chỉ nghe đến tìm một lần thôi là ta đã mềm lòng, đằng này người ta đã hạ mình đến ba, bốn lần, mi thật là ...

Thấy tôi im lặng, Vân Hà lầu bàu :

- Mi là người khó tính nhất mà ta mới thấy.

Tôi vẫn nằm im.

Làm sao mà Vân Hà hiểu được sự Yếu đuối có lúc xâm chiếm tôi, những ngày không có Thế Phi tôi thấy thương nhớ và có lúc muốn lập tức chạy đến tìm anh, năn nỉ giải thích với anh, vì tôi không chịu nổi ý nghĩ là tôi đã mất anh.

Nhưng rồi qua phút mềm yếu, tôi chỉ còn lại cảm giác bị xúc phạm và tôi giận cay đắng Thế Phi. Anh đã ném vào mặt tôi những lời khinh miệt gì ? “Những toan tính quỷ quyệt “, “con người lừa gạt” ... và anh đã hỏi thế nào kia chứ. [navy][i]“ Tôi với Huy Nam ai giàu hơn”. Thì ra trong đầu anh đã từng có ý nghĩ xem thường tôi. Nếu tôi vẫn sống dựa vào anh, có lẽ anh sẽ còn chà đạp tôi phũ phàng hơn thế nữa.

Lỡ yêu một người độc đoán như anh rồi thì ráng mà quên.

Trưa nay Thế Phi đón tôi ở cổng trường. Thấy anh bên kia đường, tôi trở vào ngồi lì trong lớp.

Chờ mọi người về hết, tôi định xuống sân thì cánh cửa bật mở, Thế Phi đứng sững nhìn tôi :

- Em định trốn anh đến chừng nào ?

Tôi giật mình đứng dậy, rồi theo phản xạ tự nhiên với tay lấy chiếc giỏ trên bàn chạy ra ngoài, nhưng anh đã đứng chắn ở cửa :

- Ở lại anh nói chuyện một chút.

Tôi đẩy anh ra :

- Không, tôi phải về.

- Em không được về.

Thế Phi kéo mạnh một cái, tôi ngã chúi vào lòng anh, tôi cố vùng vẫy, nhưng vòng tay anh vững như gọng kìm :

- Em đừng có bướng, anh bắt được em rồi, em không thoát được anh nữa đâu.

- Tôi không muốn nói chuyện với anh, buông tôi ra.

- Không buông.

Thế Phi cúi xuống, hấp tấp hôn tôi, tôi mím miệng phản đối, nhưng anh không nhìn thấy phản ứng của tôi, vẫn tham lam ngấu ngiến môi tôi, vòng tay xiết người tôi đến ngạt thở.

Đầu óc tôi văng vất, tôi phản đối yếu dần. Và rồi không biết từ lúc nào tôi đã choàng tay qua cổ Thế Phi, chúng tôi hôn nhau gấp gáp giữa lớp học vắng

lặng.

Rồi chúng tôi rời nhau ra, Thế Phi âu yếm vén những sợi tóc trên trán tôi :

- Còn giận anh không ?

Tôi lườm anh :

- Không thèm trả lời.

- Giận anh đến độ tránh mặt anh suốt hai tuần không cho anh gặp. Em kiên gan thật. Muốn làm khổ anh phải không, em không cho anh được yên ổn lấy một ngày. Suốt hai tuần nay anh không học hành gì được, biết lỗi của em chưa.

Tôi hờn mát :

- Anh còn tìm người ta chi vậy, để miệt thị nữa chứ gì ?

Thế Phi nói chậm chạp :

- Thôi mà em, anh đâu muốn làm em buồn.

- Vậy chứ tìm làm gì ?

- Nhớ em kinh khủng em yêu ạ.

Tôi cắn môi :

- Xi, anh mà yêu được một người [navy][i]“toan tính quỷ quyết” như em à ?

Thế Phi điềm tĩnh chọc tôi :

- Thương em lắm em biết không.

Tôi nhắc lại :

- Nhưng em là một người toan tính quỷ quyết kia mà, làm sao mà anh có thể

...

Giọng Thế Phi van lơn :

- Thôi mà Trân, quên những lời nói đó đi em. Anh không cố ý xúc phạm em mà. Em chỉ biết một điều là anh rất thương em, thương không bờ bến em biết không. Và anh không chịu nổi khi em yêu anh bằng phân nửa tình cảm của em.

Tôi thấy xúc động và thương anh quá. Những ngày tôi buồn anh cũng đâu có lúc nào thanh thản. Tại sao giai đoạn quan trọng này chúng tôi lại giận đối nhau chứ. Mà thực ra có chuyện gì đáng để giận đâu, hai đứa đang rất yêu nhau kia mà.

Nếu anh rớt tốt nghiệp là lỗi tại tôi mất.

~ * ~

Tôi đẩy cổng, hấp tấp đi vào phòng khách. Hôm nay tôi đã đi trễ đến hơn nửa tiếng, có lẽ Thụy Anh chờ tôi lâu lắm.

Trong phòng chẳng có ai ngoài Huy Nam, anh đang ngồi bên chiếc dương cầm nhưng không đàn, có vẻ như đang suy tư lặng lẽ. Hình như hôm nay anh không đến bệnh viện.

Tôi thở hồn hển :

- Xin lỗi, hôm nay Trân đến trễ quá, bé Anh chắc là chờ Trân lắm.

Huy Nam quay lại :

- Sáng nay cô bé về ngoại rồi Trân, chắc là đến tối mới về.

Anh đóng nắp đàn, đứng dậy :

- Trân ngồi nghỉ Một lát đi, chắc là cô chạy mệt lắm phải không ?

- Dạ, tại Trân sợ trễ.

Huy Nam nhìn một lát rồi chậm rãi :

- Từ ký túc xá đến đây xa quá, mai mốt nếu lỡ có trễ Trân cứ nghỉ. Đi vậy mệt lắm.

Tôi rút khăn lau những giọt mồ hôi trên trán, cảm thấy người nóng bừng.

Tôi liếc nhìn Huy Nam, chẳng biết nói gì. Trong cử chỉ của anh tôi nhận thấy có một cái gì đó vừa ân cần vừa gần gũi xa cách, sự xa cách miễn cưỡng như phải kiềm chế một ý muốn nào đó... không hiểu sao điều đó làm tôi xúc động nhẹ nhàng.

Huy Nam đi về phía kệ sách, rút ra một bản nhạc mang đến đưa tôi:

- Tôi vừa tìm được khúc nhạc của Beethoven, chỉ có một đoạn thôi nhưng rất hay, Trân mang về xem đi.

Tôi đỡ lấy bản nhạc trên tay Huy Nam:

- Anh Nam tìm ở đâu vậy?

- Của người bạn cho mượn.

Tôi nhìn lướt qua từng dòng nhạc, Huy Nam đề nghị:

- Hay là Trân đàn thử xem, tôi nghĩ cô sẽ rất thích đoạn nhạc này.

- Dạ.

Tôi đứng dậy, đến ngồi vào đàn dạo thử đoạn đầu. Huy Nam đứng chống tay cạnh nắp đàn, cúi xuống theo dõi.

Tôi vừa ngược lên, anh đã hỏi đón:

- Trân thấy thế nào?

- Hay ghê hả anh Nam, Trân thích lắm. Anh cho Trân mượn về chép lại nha.

Huy Nam nhìn tôi thật lâu:

- Trân cứ giữ đi, tôi chép đoạn nhạc này cho cô đó.

- Cám ơn anh Nam nghe.

- Đừng khách sáo với tôi như vậy Trân.

Chúng tôi tự nhiên im lặng, tôi lướt hồ những ngón tay lên phím đàn, chẳng biết phải nói gì nữa. Tôi định về thì Huy Nam nói nhỏ:

- Máy lúc sau này Trân có chuyện gì buồn phải không?

Tôi ngược nhìn Huy Nam, hơi ngạc nhiên:

- Dạ, Trân bình thường thôi, không có gì hết.

- Tôi biết tôi hỏi như vậy là hơi xa, nhưng tôi không im lặng được nữa, tôi đã tìm hiểu cô từ lâu lắm, từ lúc... nhưng thôi, nói chuyện đó làm gì, cô chỉ cần biết rằng tôi đã nhìn thấy cô buồn, và tôi muốn...

Huy Nam khoát tay bất lực như không diễn đạt được những điều muốn nói.

Tôi ngồi im, suy nghĩ mãi vẫn không biết làm sao.

Anh đứng yên, đầu hơi gục xuống, mái tóc rũ trán làm khuôn mặt anh như tối đi. Tôi chỉ biết ngồi yên, hờ hững ngắm mấy bông hồng cắm trong bình. Bất chợt anh ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng rực. Anh nói một hơi như sợ bị tôi ngắt quãng giữa chừng:

- Trân hãy ngồi im lặng như vậy đi, và hãy cố gắng hiểu những điều tôi nói, rồi sau đó muốn cư xử với tôi ra sao cũng được. Bây giờ tôi không thể im lặng được nữa. Như thế này là quá sức chịu đựng tôi rồi.

Tôi sợ hãi nhìn Huy Nam, anh vẫn nói mãi miết:

- Không hiểu từ lúc nào đó tôi luôn bị hình bóng của cô ám ảnh. Bất cứ đi đâu và làm gì tôi vẫn nghĩ đến cô. Mỗi chiều đi làm về tôi khao khát được thấy cô, chỉ nhìn thấy một chút hơi cũng đủ để tôi hạnh phúc. Thật là đau khổ khi nhận ra rằng đó là thứ tình yêu mạnh mẽ và làm đảo lộn hoàn toàn cuộc đời tôi. Và tôi nhận thức rằng trước đây tôi chưa bao giờ có được tình yêu đích thực. Tôi biết như thế là có lỗi với Thùy Linh, nhưng cũng không muốn và cũng không thể làm điều gì đó chuộc lỗi với cô ấy.

- Anh Nam, đừng nên...

- Không, Trân để tôi nói hết, đừng ngăn cản tôi, cô không làm điều đó được đâu. Bởi vì tôi đã có quá nhiều lúc ngăn cản mình nhưng cuối cùng tôi chịu thua và bất lực. Trái tim tôi mạnh mẽ hơn lý trí, và tình yêu của tôi đối với cô cũng đòi hỏi được bày tỏ đến tận cùng.

Huy Nam chợt dừng lại, lặng thinh. Tôi định lên tiếng thì anh nói tiếp:

- Trước đây tôi chưa bao giờ yêu Thùy Linh và cũng không bận tâm tìm hiểu vì sao tôi cưới cô ấy. Thùy Linh hiền, phục tùng và là cô bạn nhỏ thời thơ ấu của tôi. Tôi nghĩ rằng việc cô ấy làm vợ tôi cũng là điều tất nhiên, như ra trường thì việc tiếp theo là phải đi làm, tất cả là một sự xấp đặt yên ổn. Thế rồi cô đến, tâm hồn tôi bị chi phối. Tôi hiểu rằng tôi yêu cô, yêu cô đến nỗi lý trí trở thành mờ nhạt. Tôi chỉ còn một khát khao duy nhất là được cưới cô làm vợ, giành cô về tay tôi, còn thì mặc tất cả. Tôi sẵn sàng xin cô ấy tha lỗi vì tôi đã làm sụp đổ cuộc hôn nhân của cô ấy.

Tôi kêu khẽ:

- Đừng có ý nghĩ như vậy anh Nam, chị Thùy Linh rất yêu anh.

Huy Nam ngồi phịch xuống ghế, xoa trán. Anh thở dài:

- Nhưng tôi chỉ thương cô ấy như em gái, đó là sai lầm của tôi.

- ...

- Tôi không thể ngang nhiên rời bỏ Thùy Linh, cũng không thể cưới cô ấy bằng tình thương hại, một ngày nào đó khi nhận ra, cô ấy sẽ buồn khổ và hận tôi, có lẽ rồi tôi cứ nói thật với Thùy Linh và để cô ấy quyết định. Tôi tin là Thùy Linh sẽ sáng suốt lựa chọn.

- Không, anh không được như vậy anh Nam ạ, Trân không muốn chị Linh

hiều lắm Trân trong khi..

- Trong khi thế nào Trân?

- Trong khi Trân không có lỗi gì với chị ấy.

Huy Nam buồn buồn:

- Tôi biết.

Anh lặng thinh, rồi nhìn vào mắt tôi:

- Trân yêu người ấy lắm phải không?

Tôi muốn ngay lập tức nói rằng tôi rất yêu Thế Phi và tình yêu đó không ai có thể lay chuyển được. Nhưng tôi im lặng. Dù sao thì cũng không nên làm buồn một người đang tuyệt vọng. Tôi không nỡ.

Huy Nam nhìn tôi đăm đăm, thấy thái độ của tôi, anh thở nhẹ:

- Như vậy là tôi có quyền hy vọng.

Tôi lúng túng:

- Đừng nghĩ như vậy anh Nam, không phải là như anh nghĩ, anh đừng dần sâu vào tình cảm của mình, như vậy cuối cùng anh sẽ... sẽ chỉ càng bế tắc thêm. Trân không muốn như vậy, không bao giờ Trân muốn người khác buồn vì mình.

- Trân có biết con thiêu thân không? Nó biết rằng lao vào ánh đèn là sẽ bị hủy diệt, nhưng rồi nó vẫn không ngừng được.

Tôi chẳng biết phải nói gì bây giờ, an ủi chỉ và vô ích, cũng không thể làm cho Huy Nam hy vọng. Tôi nghĩ trong tình thế này im lặng là tốt nhất.

Tôi liếc đồng hồ, đã hơn sáu giờ.

Huy Nam chợt đứng dậy, mở ngăn tủ, anh lật mấy quyển sách lên và lấy ra một quyển sổ nhỏ. Anh đến ngồi đối diện với tôi:

- Tặng Trân quyển thơ, tôi làm nói vì Trân. Lần đầu tiên tôi làm thơ vì một người con gái. Trân hãy nhận nó, nếu không thích thì Trân cứ ném nó vào lửa.

Tôi nghiêm trang:

- Anh Nam nghĩ Trân làm chuyện đó được sao?

Huy Nam có vẻ xúc động:

- Cảm ơn tình cảm tốt đẹp của Trân đối với món quà của tôi.

Tôi chìa tay ra, nghiêng đầu:

- Anh Nam này, Trân muốn anh hãy xem Trân như một người bạn, như vậy anh sẽ thấy thanh thản hơn.

Huy Nam miễn cưỡng nắm tay tôi:

- Tôi sẽ cố gắng.

Anh chợt siết nhẹ:

- Nhưng có lẽ là không bao giờ được đâu Trân ạ. Tình yêu như một mũi tên, khi bắn ra rồi nó chỉ biết lao đi chứ không dừng lại được. Tôi biết mình không có quyền, nhưng vẫn cứ hy vọng, miễn là Trân đừng...

Hình như có một bóng người đi vào, tôi quay lại và cũng sững sờ nhận ra Thế Phi.

Anh đứng sững ở cửa, đôi mắt tóe lửa nhìn tôi và Huy Nam.

Tôi hấp tấp rút tay lại, Huy Nam cũng quay ra nhìn, rồi yên lặng, dáng điệu bình tĩnh chờ đợi.

Thế Phi như trong cơn điên giận, anh phóng tới nắm tay vai tôi, lắc tôi dữ dội:

- Như vậy là cô không có gì để thanh minh hay chối cãi, phải không? Nói đi!

Tôi bị lắc đến chóng mặt, nhưng vẫn cố giải thích:

- Anh buông em ra đi anh Phi, chuyện không phải như anh nghĩ đâu.

Thế Phi nói như thét:

- Thế tất cả những điều tôi thấy là gì đây, tôi phải giải thích nó thế nào?

- Em chỉ...

- Im miệng đi, không cần phân bua gì hết.

Anh nuốt nước bọt, thở mạnh:

- Tôi đứng bên kia đường chờ cả tiếng đồng hồ, cuối cùng không chịu nổi phải xông vào đây để tìm hiểu sự thật. Thật là dối trá ghê tởm.

Tôi lắp bắp:

- Em không biết hôm nay anh đến đón, nếu biết thì em...

- Thì cô đã hẹn vào ngày khác phải không. Rất may là tôi đến bất ngờ. Nếu không thì còn bị cô xỏ mũi đến bao giờ. Đồ tham lam phản bội.

Tôi nhìn gương mặt đỏ phừng của Thế Phi, chưa bao giờ anh giận điên cuồng đến như vậy. Tôi càng rối rắm:

- Anh đừng mắng nhiếc em như vậy, anh đã mắng em một lần rồi sau đó hối hận, anh nhớ không? Bây giờ anh đưa em về đi, em sẽ giải thích hết với anh.

Thế Phi quát lên:

- Có bóp cô ra như cám tôi cũng chưa hả giận. Đối với loại người như cô mắng nhiếc hầy còn là nhẹ. Và tôi thề đây là lần cuối cùng còn thấy mặt cô.

Đừng bao giờ hy vọng tôi yếu mềm quy lụy nữa. Đủ lắm rồi.

Tôi níu tay anh, nước mắt ngân ngấn:

- Có thể anh sẽ cắt đứt với em, em chấp nhận. Nhưng anh phải để em giải thích hết đi, như thế này là oan ức lắm, anh Phi.

Anh cười khinh miệt:

- Lau nước mắt đi, khóc lóc bây giờ không lung lạc được tôi đâu. Từ đó tới giờ cô đem nước mắt ra khuất phục tôi bao nhiêu lần rồi, bây giờ thì không còn tác dụng đâu, để dành nước mắt đó mà lừa gạt bọn ngốc khác, có thể cô sẽ thành công, nhưng tôi thì không.

Anh hất mạnh tôi ra làm tôi ngã người xuống ghế, Huy Nam chột bước đến chắn trước tôi, giọng bình tĩnh:

- Anh Phi này, anh không thấy anh đã nặng tay với Nghi Trân quá sao?

Thế Phi trừng mắt nhìn Huy Nam, rồi lạnh lùng:

- Anh xót xa lắm à? Hừ. Lẽ ra tôi phải cho anh một trận để anh chừa cái tội cướp giết người yêu của kẻ khác. Nhưng tôi nghĩ hai thằng con trai đánh nhau vì một cô gái thì chẳng danh dự gì, tôi tha cho anh đó. Đi cho khuất mắt tôi đi.

- Anh quên là anh đang ở đâu rồi.

Thế Phi nhìn quanh, rồi gật gù:

- Tôi nhớ chứ, nhưng điều đó cũng không cản tôi dạy cho anh một bài học đâu, nếu tôi muốn làm thì tôi không sợ gì hết. Có điều là tôi không muốn. Anh biết bây giờ tôi nghĩ gì về anh không?

-...

- Tôi thấy anh là một thằng ngốc, đại ngốc, anh si tình như một thằng khờ, tôi thương hại anh hơn là ghét. Vì tôi nghĩ đến lúc nào đó anh cũng sẽ bị bỏ rơi như tôi bây giờ thôi, không xa đâu. Anh là người từng trải, chắc anh cũng thừa biết loại người xảo quyệt như cô ta chỉ dẫn mấy thằng ngốc như anh đến địa ngục thôi.

Huy Nam vẫn bình thản:

- Có lẽ anh đã xúc phạm tôi hơi nhiều, anh không thấy vậy sao? Còn việc tôi si tình thế nào đó là việc của tôi.

Thế Phi như chợt nổi khùng lên, anh nắm ngực áo Huy Nam đôi mắt tóe lửa:

- Anh thừa chuyện anh cướp Nghi Trân của tôi à? Anh không biết xấu hổ về việc làm của mình à? Chỉ một câu nói của anh thôi cũng đủ để tôi cho anh một trận. Thật là đáng khinh bỉ.

Anh quay lại nhìn tôi, rồi nhìn Huy Nam nghiêng răng:

- Một tên đều cáng và một người lừa dối, xảo trá. Thật xứng đôi đó chứ. Tại sao trời xui khiến tôi vướng vào mối quan hệ đáng nguyên rủa này.

Anh đá phăng chiếc ghế bên cạnh rồi đi ra cửa, xô mạnh cửa làm kính rơi loảng xoảng, những mảnh thủy tinh văng tung tóe trên nền gạch.

Đổ vỡ hết rồi, một sự sụp đổ tan nát và nặng nề quá sức chịu đựng của tôi.

Tôi nhìn đăm đăm những mảnh thủy tinh, nghe một nỗi trống trải làm rã rời tâm hồn.

Huy Nam cúi xuống nhìn vào mặt tôi:

- Đừng khóc nữa Trân, tôi xin lỗi.

Tôi không trả lời Huy Nam, anh thật là độc ác. Lẽ ra anh phải giải thích tất cả với Thế Phi, lẽ ra anh phải xin lỗi anh ấy, thế mà anh không làm điều đó.

Và còn thừa nhận tình cảm của mình. Huy Nam cũng đáng sợ lắm, anh im lặng nhìn tình yêu của chúng tôi đổ vỡ để mà thâm hy vọng. Tôi căm ghét anh lắm.

Tôi đứng dậy, bước đến bàn lấy chiếc giỏ rồi lẳng lặng bỏ về. Huy Nam ngồi gục đầu trong tay.

Bên Thềm Hoa Nắng Rơi

Chương 5

Một tuần rồi mà Thế Phi vẫn bật tắt, tôi tìm anh đến khôn khổ. Tôi nhờ Vân Hà đến nhà đưa thư, nhưng anh vẫn không đến, cũng không thềm trả lời. Tôi đến tìm anh Duy và Dũng nhờ gặp Thế Phi, chỉ đón nhận một thất độ lạnh nhạt, lơ là. Có lẽ họ không còn xem tôi là bạn nữa, có lẽ họ cũng lên án tôi, khinh miệt tôi như một người tồi tệ nhất. Họ nhìn tôi bằng ánh mắt ái ngại pha lẫn thương hại. Tôi có cảm tưởng mọi con đường đến với Thế Phi đã bị cắt đứt mất rồi.

Chiều nay tôi lại nhờ Vân Hà đến nhà Thế Phi đưa thư, nhưng nó về với vẻ mặt không vui, tôi cười buồn:

- Anh ấy không nhận thư phải không?

Vân Hà lắc đầu:

- Không nhận, không trả lại thư nữa. Anh nói là...

- Nói sao?

- Thôi, ta cứ kể hết với mi vậy, rồi tùy mi cư xử. Lúc nãy ta đến đưa thư, anh ấy không thềm cầm và nói ta nhấn lại với mi là bỏ trò năn nỉ ấy đi, đừng làm phiền anh ấy nữa. Thế rồi... thật là tức muốn chết được, ta chưa kịp nói gì hết thì anh ta bỏ vào nhà không thềm chào ta một tiếng, người đâu mà bất lịch sự chưa từng thấy.

Tôi ngồi lặng người, lòng thấy đau nhói. Tôi chớp mắt, cố ngăn cho mình đừng khóc:

- Thôi được rồi, ta sẽ không làm phiền họ nữa.

- Ta nghĩ, hay là mi đến nhà anh Phi xem, có thể gặp mi rồi anh ấy sẽ bớt giận hơn và chịu nghe mi nói. – Vân Hà đề nghị.

Tôi quay lại nhìn nó:

- Ta đã làm chuyện đó rồi.

- Mi đến nhà rồi à, sao mi không nói với ta, thái độ anh ra sao?

Tôi âm ứ:

- Thái độ anh ấy hả? Còn tệ hơn là đối với mi nữa. Hôm ấy ta đến anh ấy bảo bé Mi ra chơi với ta, rồi bỏ đi đâu mất dạng không thềm nói với ta một tiếng. Ta quê muốn khóc được.

Vân Hà thờ người suy nghĩ:

- Làm sao bây giờ Trân?

- Ta biết làm gì nữa bây giờ Hà. Càng đi tìm càng quê. Ta biết tính anh mà. Thôi vậy, để tự anh ấy suy nghĩ.

Vân Hà cũng không nói gì nữa. Tôi uể oải nằm xuống giường, buồn đến rã

rời.

Bây giờ chỉ còn biết chờ đợi mà thôi. Đã mấy lần hai đứa cãi nhau, rồi cuối cùng chịu hết nổi, Thế Phi lại tìm đến tôi bằng tình cảm cuồng nhiệt hơn.

Tôi tin rồi anh sẽ trở lại tìm tôi và sau đó chúng tôi sẽ gắn bó với nhau hơn. Anh sẽ hài lòng vì thấy tôi không còn đến dạy ở nhà Huy Nam nữa. Cãi cọ vì Huy Nam hoài tôi thấy thật vô lý.

Nhưng tôi chờ mòn mỏi suốt tuần vẫn không thấy Thế Phi xuất hiện. Và khi gặp anh thì tôi chỉ càng nhận lấy sự đau đớn mà thôi.

Túra nay tan học, tôi đi song song bên Vân Hà. Thoáng thấy Thế Phi đứng trước cổng trường, tim tôi đập nhanh vì mừng rỡ. Vân Hà nắm tay tôi:

- Anh Phi, anh Phi kìa Trần, mi thấy không?

- Thấy.

Nó hấp tấp:

- Vậy là anh ấy đến đón mày rồi đó Trần. Vậy là hòa rồi nhé, hết khóc lóc rồi nhé.

Tôi không trả lời, chỉ cười sung sướng. Nó kéo tôi đi nhanh đến Thế Phi.

Hôm nay anh ăn mặc thật lịch sự, bên cạnh chiếc xe hào nhoáng, nhìn anh nổi bật giữa mọi người. Tôi nghĩ rằng anh sẽ rủ tôi ra biển.

Tôi nhìn Thế Phi, cười mím miệng, nhưng nét mặt anh vẫn dửng dưng như không nhìn thấy tôi, chỉ đảo mắt vào sân như đang tìm kiếm. Vân Hà kéo tay tôi đến trước mặt anh:

- Anh Phi, hôm rày anh biển đi đâu mất vậy? Anh thi xong chưa? Làm bài được không? – Nó hỏi vồn vã.

Thế Phi không có vẻ gì là muốn tiếp chuyện, giọng anh nhát gừng:

- Cũng bình thường.

- Bây giờ em trao Nghi Trần cho anh đó nghe, em về trước à.

- Không, Trần cứ về với Hà đi, hôm nay tôi bận.

- Bận gì, sao anh đến đây chi vậy?

Thế Phi cười nửa miệng:

- Xin lỗi, tôi đến đón Lan Anh, chúng tôi có hẹn, Hà thấy Lan Anh ra chưa?

Tôi choáng váng đứng yên, hình như Vân Hà cũng sững sốt, tôi nghe mơ hồ nó nói gì đó với Thế Phi. Và như một phản ứng tự nhiên, tôi quay nhìn vào sân, Lan Anh đang đứng dưới gốc cây nhìn chúng tôi, cử chỉ có một cái gì đó e ấp, ngại ngùng nhưng rõ ràng là hạnh phúc. Có lẽ nó chờ thái độ của Thế Phi.

Chẳng hiểu mình làm gì, tôi kéo Vân Hà bỏ đi.

Tôi đi bên cạnh Vân Hà. Nhìn đường phố như người đi trong cơn mơ, rồi chiếc xe của Thế Phi vụt chạy qua, tôi thoáng thấy Lan Anh vịn tay lên vai anh. Chẳng đủ can đảm nhìn theo họ, tôi quay mặt đi nơi khác, tim đập cuồng loạn trong lồng ngực.

Suốt cả buổi chiều tôi nằm vật vờ trên giường, hoảng loạn và ngơ ngác trước cú sốc dữ dội.

Vân Hà cứ loay hoay bên cạnh tôi, nó cứ đi ra đi vào, hết đứng lại ngồi, buổi tối cũng không đi làm, thỉnh thoảng nói những câu an ủi. Nhưng thấy tôi cứ im lặng, nó cũng lẳng lặng theo.

Chiều xuống, buổi tối đi qua, trời vào khuya lúc nào tôi cũng không biết. Có lẽ chịu hết nổi, Vân Hà lay tôi:

- Mi phải ăn một chút gì đi chứ Trân, rồi còn phải ngủ nữa chứ, mi cứ nằm hoài như vậy sao?

- Ta không muốn ăn.

Vân Hà leo lên giường tôi, ngồi bó gối rầu rĩ:

- Anh Phi làm gì kỳ quá, thật không tài nào ta tưởng tượng nổi.

- ...

- Sao Lan Anh nó ngu quá vậy, làm như nó không biết anh Phi với mi yêu nhau. Mà sao nó chịu quên như vậy chứ. Nó cũng đẹp, cũng là con nhà giàu, cũng có những người đeo đuổi... Mà sao kỳ vậy ta, thật là không hiểu nổi, ít ra nó với mi cùng học chung mà, nó phải là làm như vậy...

Tôi để nó một mình loay hoay độc thoại, nằm im nhìn lên trần nhà. Tội nghiệp Vân Hà, nó làm sao mà hiểu được để mà lý giải kia chứ.

Tôi cười lạt:

- Mi không hiểu anh Phi đâu, một khi anh ấy muốn thì mười Lan Anh cũng chinh phục được. Lan Anh nó không cưỡng lại nổi đây, dù nó biết vậy là kỳ với ta, yêu mà.

- Nhưng anh Phi có yêu Lan Anh không, làm gì chưa đầy một tháng mà đã quên nó sao hay vậy?

- ...

- Anh Phi có yêu Lan Anh không Trân?

- Mi chịu khó đi hỏi anh ấy, ta không biết.

- Chắc anh ấy muốn trả thù mi.

- Có thể.

Tôi nhớ lại những lời đe dọa mà Thế Phi hay nhồi nhét vào đầu tôi khi hai đứa cãi nhau: “Nếu em phản bội anh, anh sẽ không tha thứ”, “sẽ căm thù”, “sẽ trừng phạt”... Có lẽ bây giờ anh đang trừng phạt tôi, và anh đã thành công. Vâng, anh đã thành công hoàn toàn, tôi đang ngã quỵ đau khổ đây, có lẽ anh sẽ sung sướng lắm.

Sáng hôm sau tôi có gượng dậy mà đến lớp, dù tôi rất sợ thấy Lan Anh. Cả Lan Anh cũng vậy, nó không giấu được sự ngượng ngùng đối với tôi. Chúng tôi tránh chạm mặt nhau... Nhưng tôi thì đau khổ, còn nó thì sung sướng. Sự e ngại vẫn không giấu được nét hạnh phúc rạng rỡ trên khuôn mặt nó. Và khuôn mặt tươi tắn của nó sao làm lòng tôi đau đớn quá.

Tôi căm ghét Lan Anh vô cùng, nhưng vẫn không trách được nó, bởi vì Lan Anh không có lỗi trong chuyện này. Nó có lỗi gì được khi người yêu của tôi chinh phục kia chứ. Tôi biết phải cư xử với nó sao đây?!

Đối với tôi mỗi ngày đến trường thật là một thử thách nặng nề. Tôi tưởng mình có thể phát điên khi mỗi lần tan trường phải nhìn Thế Phi đưa đón Lan Anh. Tim tôi đau nhói nhìn thấy họ cười tình tứ với nhau, như không cần biết sự có mặt của tôi. Thái độ của Thế Phi nói với tôi rằng anh thật sự yên tâm và có niềm tin đối với tình yêu mới. Anh đã cho tôi vào lãng quên để phui sạch những đau khổ vương vãi, vì dù sao Lan Anh sẽ không biết phản bội như tôi.

Và Lan Anh, khi đã dần sâu vào tình yêu, nó trở nên hần học, thù ghét tôi như thể chúng tôi chưa từng là bạn bè. Lan Anh chẳng bỏ qua một cơ hội nào để khiêu khích và hạ thấp tôi. Sáng nay giữa giờ chơi, Lan Anh mang lọ nước hoa xịt vào tường, mùi thơm lan khắp phòng học. Bọn nó xuýt xoa:

- Mùi thơm này sang quá há, mày chọn nước hoa hay đó Lan Anh.

Nó cười hãnh diện, cố ý nói lớn:

- Không phải, anh Phi mua cho ta đó, anh đòi mua cho ta đủ thứ, nhìn nè, đôi giày này là do anh Phi chọn đó, đẹp không?

Bọn nó chỉ cười và không trả lời. Mỹ Thu trề môi rồi liếc nhìn tôi, buông một câu châm chọc Lan Anh:

- Ô, đẹp quá há, đẹp như mi vậy đó.

- Thật đấy, anh Phi chiều ta lắm, anh chăm chút ta từng ly từng tý. Coi vậy mà anh hay lắm, galant lắm mày ơi. – Nó hồ hởi – Ta nghĩ ông này chắc cưng vợ lắm.

Thấy bạn bè không ai nói gì, nó hơi quê nên ngồi im trở lại.

Tôi nhìn ra cửa sổ, im lặng mà nghe giọng tố nổi dậy trong lòng. Tôi cắn môi, cố giữ cho nét mặt bình thản, nhưng có lẽ trông vẫn thảm não lắm. Vân Hà làm ra vẻ vô tư:

- Đi ăn chè Trân, hôm qua đi chơi mi còn thiếu ta một ly, bộ tính làm lơ hả?

Nó nắm tay tôi, nói nhỏ:

- Cười lên đi mi, cười tươi lên, mi phải “cao cơ” hơn nó chứ, con nít thấy mờ.

Tôi gượng cười:

- Thì đi.

Tôi theo nó ra hành lang, nó hươ tay hùng hổ:

- Con này quá đáng thật, ngày càng quá đáng. Nó cứ khiêu khích chọc tức mi hoài, phải cho nó một bài học mới được. Xí, coi chừng bị làm vật hy sinh mà không biết đó, mà hồng chừng... Trân, mi đừng có nhìn nó nữa.

Tôi lắc đầu chán nản:

- Ta không muốn nhắc tới Lan Anh nữa, nó muốn nói gì thì nói, mặc nó.

- Nhưng mi không thấy nó khiêu chiến với mi hoài sao?

Tôi mím môi:

- Lan Anh muốn làm gì tùy nó, ta không quan tâm, ta chỉ thấy giận anh Phi, ta căm thù anh ta. Rồi mi xem ta sẽ cho anh ấy biết thế nào là đau khổ, để anh ấy đừng làm khổ ta nữa.

- Mi trả thù lại anh Phi hả Trân?

- Không hẳn là trả thù, ta chỉ muốn anh ấy hiểu rằng anh ấy không được quyền chà đạp lên đau khổ của ta, ta muốn bẻ gãy tính hiếu thắng kiêu hãnh kia đi. Mi thấy sao?

- Ủ, ta thấy anh Phi khiêu khích mi hoài ta cũng tức, làm gì mà ngày nào cũng đến đón Lan Anh ngay trước mũi mi, bộ hết chỗ hẹn hò rồi hả... Nhưng mi trả thù làm sao, nói ta nghe với.

- Ta không nói được, chỉ biết rằng ta sẽ cho anh Phi cảm giác đau hơn anh ấy gây cho ta nữa, quá sức chịu đựng của ta rồi.

Hôm sau tôi ra bưu điện gọi Huy Nam. Bên kia đầu giây, giọng anh như ngạc nhiên và không giấu được vui mừng khi nhận ra tôi:

- Trân phải không? Bây giờ Trân đang ở đâu vậy?

- Trân ở bưu điện.

- Trân khỏe không, đang buồn hay vui?

- Bình thường anh Nam ạ, chỉ có điều Trân đang thiếu bạn, cũng hơi buồn.

Giọng Huy Nam ngập ngừng:

- Vậy tôi có thể đến thăm Trân được không?

- Dạ được. Trưa nay tan học anh đón Trân ở cổng trường đi, anh về có trễ lắm không?

- Không sao, hôm nay tôi sẽ về sớm để đón Trân.

- Dạ, Trân sẽ chờ. Cúp nghe anh Nam.

Hình như Huy Nam nói gì đó, nhưng tôi đã gác máy. Tôi đứng yên bên điện thoại, một chút ngạc nhiên, hoang mang về điều mình đang làm. Huy Nam sẽ nghĩ gì nhỉ?

Thôi mặc tất cả. Lao đã phóng đi rồi.

Buổi trưa ra cổng đã thấy Huy Nam đứng dưới gốc cây, dáng điệu trầm tĩnh và vững vàng. Tôi liếc mắt nhìn Thế Phi, anh đang ngồi trên yên xe phía bên kia cổng, đối diện với Huy Nam. Khuôn mặt anh lạnh lùng như phốt lò mọi thứ xung quanh.

Thế là giây phút mà tôi tưởng tượng đã đến. Trong tôi tràn ngập một cảm giác thách thức. Tôi kéo tay Vân Hà đến bên Huy Nam, cười tươi:

- Anh Nam, đây là Vân Hà, bạn Trân.

Tôi quay sang Vân Hà:

- Còn đây là anh Nam, bạn ta đó Hà. Anh ấy là chú của bé Thụy Anh đó.

Cả hai gật đầu chào nhau. Tôi thấy mặt Vân Hà ngờ ngàng đến buồn cười.

Như lò mò đoán ra việc làm của tôi, nó không cười cũng không nghiêm, cứ quay đầu nhìn Thế Phi xem anh ta phản ứng ra sao. Nhỏ này thật trẻ con. Tôi kéo tay nó:

- Ta có hẹn với anh Nam, mi về trước đi.

- Ồ... Ồ.. để ta về với nhỏ Thu.

Nó nhìn nhìn Huy Nam:

- Anh Nam đưa Trân về nghe, Hà về trước.

Về mặt nó ngo ngắc ngo sang tôi, rồi lại nhìn về phía Thế Phi, sao hôm nay nó kém thông minh thế nhỉ? Tôi nghĩ thầm rồi khẽ liếc Huy Nam, tôi muốn tìm hiểu ý nghĩ của anh. Nhưng tôi không thấy được gì ngoài vẻ thản nhiên. Huy Nam như không nhận ra thái độ Vân Hà, không thấy cả Thế Phi...

Không thấy cái gì khác thường khi đến đón tôi. Thật là bản lĩnh.

Khi chúng tôi đi ngang qua Thế Phi, tôi thoáng thấy vẻ mặt anh rắn đanh, đôi mắt không giấu nổi vẻ tức giận. Tôi cảm thấy tự ái được môn trớn, vuốt ve.

Chúng tôi vào một quán nước gần đó, tôi bỗng nhiên im lặng. Điều mà tôi cần đã làm xong rồi, tôi đâm ra chẳng biết nói gì. Huy Nam như không thấy vẻ lung túng của tôi, anh cứ ngồi bình thản hút thuốc lơ đãng ngắm các bức tranh trên tường.

Những ngón tay tôi cứ vô tình xoắn vào nhau. Thấy cử chỉ đó, Huy Nam chợt mỉm cười:

- Trân có mệt lắm không, để tôi đưa về nhé. Trưa thế này Trân nên về ký túc xá ngủ cho khỏe.

Tôi lén nhìn anh. Chẳng lẽ Huy Nam nhận lời hẹn chỉ để đến trường đón tôi thôi à?

Hai ly nước còn để nguyên trên bàn. Anh gọi tính tiền rồi chờ tôi. Tôi đứng dậy đi ra cửa, bỗng thấy việc làm mình vô duyên không chịu được.

Trưa hôm sau Huy Nam cũng lại đến trường đón tôi, chỉ đơn thuần đưa tôi về ký túc xá và mấy ngày sau cũng vậy. Tôi hiểu anh biết tổng ý định của tôi rồi, nhưng anh như chẳng nhận thấy điều gì cả. Tôi quê với anh quá chừng. Nhưng rồi tôi cũng quen dần với cảm giác đó.

Trưa nay tôi vội vĩnh:

- Anh Nam này, mai một anh đừng đi xe này nữa.

- Sao vậy Trân?

- Trân thích anh đi xe đạp hơn, Trân ghét xe chạy nhanh lắm, đi xe đạp dễ nói chuyện hơn.

- Vậy hả?

Huy Nam không nói gì hơn. Tôi chờ anh tìm hiểu ý muốn kỳ quặc của tôi nhưng anh cứ im lặng. Từ lúc tôi gọi điện nhắn anh đến giờ, anh cứ im lặng làm theo những mè nheo của tôi mà không một chút thắc mắc hoặc phản

ứng. Từ bệnh viện đến trường tôi không phải là gần, và từ ký túc xá về nhà anh lại càng xa lơ lửng. Thế mà anh không tỏ vẻ quan tâm đến điều đó, chỉ chiều tôi một cách vô điều kiện.

Anh là một gã con trai si tình ngu ngốc như Thế Phi đã nói, hay là một con người từng trải bản lĩnh trong công việc của mình? Điều ấy chắc chỉ Thượng Đế mới hiểu được mà thôi.

Hôm nay Huy Nam đến trường bằng chiếc xe đạp cũ kỹ, xoàng xĩnh, không hiểu anh tìm nó ở đâu ra. Đi bên cạnh Huy Nam, tôi đưa mắt tìm Thế Phi. Cố ý đi ngang qua anh, tôi cười nói vui vẻ, hớn hở như đi bên cạnh người yêu. Tôi thấy Lan Anh đang nói gì với anh, Thế Phi im lặng nghe, nhưng đôi mắt tôi sầm nhìn tôi, anh nghiêng răng như phải đè nén một cơn giận chực bùng dậy. Tôi thấy một chút hả hê trong lòng. Đáng đời anh lắm.

Tôi muốn anh đau một cách thâm trầm sâu sắc chứ không phải chỉ bằng cảm giác bức tức ghen giận. Anh đã từng bảo tôi tham lam kia mà, không bao giờ tôi tha thứ những gì anh đã nói với tôi. “Tôi với Huy Nam ai giàu hơn?” Anh đã xem thường tôi đến vậy, tôi sẽ cho anh hiểu thế nào là Nghi Trâm, Tôi muốn để cho anh thấy vẻ xoàng xĩnh của Huy Nam để anh tự so sánh và hiểu rằng anh đã để mất một tình yêu chân thật. Tôi bằng lòng với sự nghèo nàn của Huy Nam có nghĩa là tôi yêu chính bản thân anh ấy chứ không phải yêu những gì anh ấy có. Hiểu như vậy Thế Phi sẽ đau đớn sâu sắc mà không thể khinh thường tôi, và càng tôn trọng tôi anh sẽ càng bị dày vò hơn nữa. Tôi không thêm trả đũa Thế Phi theo cách chạy đua về vật chất. Tôi muốn bẻ gãy bản chất hiếu thắng của anh bằng cách bắt anh phải hối hận về tất cả những gì anh gây ra cho tôi.

Ánh sáng yếu ớt của buổi chiều tà bắt đầu nhạt nhòa rồi chìm dần trong màn đêm. Những chiếc tàu đậu bên bờ sông Sài Gòn rực rỡ ánh đèn, làm mặt nước lấp lánh.

Tôi ngồi bên Huy Nam, lặng lẽ ngắm vẻ rực rỡ của thành phố về đêm với bầu trời lấp lánh ánh sao.

Nãy giờ Huy Nam cũng yên lặng, anh có vẻ trầm ngâm hơn mọi ngày. Hình như Huy Nam định nói một điều gì đó.

Anh chợt quay lại nhìn tôi :

- Trâm này, có lẽ đến lúc anh cần có sự trả lời dứt khoát của em, đừng kéo dài tình trạng này nữa. Anh đau khổ mà em cũng không thanh thản, em có thấy như vậy không ?

Tôi chớp mắt :

- Anh muốn nói chuyện gì ?
- Em đừng né tránh, em thừa hiểu điều anh muốn nói rồi.
- Anh đừng bắt em phải nói anh Nam.
- Em không thấy là anh chờ đợi quá rồi sao ?

Tôi cúi xuống mân mê những đồ trang trí trên túi xách. Huy Nam nghiêm giọng :

- Thật tình là bây giờ anh không đủ kiên nhẫn nữa, em phải xác định tình cảm của mình Trân ạ, anh không chấp nhận tình cảm nửa vời của em.
- Em không hề nửa vời đâu anh Nam ạ, anh đừng bắt em chấp nhận cái điều em không thể ...
- Có nghĩa là em vẫn chưa quên Thế Phi ?

Tôi thần thờ :

- Anh ấy đã đi xa rồi, em quên hay không quên cũng có nghĩa lý gì.
- Nhưng điều đó lại rất quan trọng đối với anh.

Tôi cúi mặt không trả Lời.

Giọng Huy Nam vẫn đều đều bên tai :

- Khi em chia tay với Thế Phi, em đã dùng anh để trả thù anh ấy. Em sử dụng anh như một con cờ, xem anh như một vật vô tri, em lấy anh làm phương tiện để thỏa mãn sự tự ái của em, bất kể anh nghĩ gì, và em cũng không cần biết tình cảm của anh ra sao. Lúc đó anh hiểu hết, anh hiểu em muốn gì từ lần đầu tiên đến trường đón em. Em có biết anh bị xúc phạm thế nào không ? Nhưng anh vẫn im lặng, vẫn đè nén tự ái của một thằng con trai, vì anh quá yêu em.

Huy Nam chột ngừng lại rồi nói tiếp, giọng có phần tự tin hơn :

- Và trên hết anh tin rằng anh có thể chinh phục được em, anh tin đến một ngày nào đó em sẽ đến với anh một cách tự nguyện. Vậy mà ...

Anh nhún vai :

- Vậy mà cuối cùng em vẫn là em, khép kín, lạnh lùng và xa cách. Em có còn tình yêu không hay trái tim em băng giá rồi nên không còn rung động trước tình cảm anh ?

Tôi nói khẽ :

- Em không phải là đá anh Nam ạ, chính vì vậy nên em mới khổ.
- Vậy thì em phải quyết định chứ, em phải có trách nhiệm với tình cảm của anh Trân ạ!
- Em ... em không thể quyết định được, bởi vì ...
- Bởi vì sao ?
- Vì trong chuyện này em chỉ là người thụ động, còn quyết định là anh.

Huy Nam nhíu mày :

- Anh không hiểu.

Tôi hít một hơi thật sâu :

- Anh Nam, từ lâu rồi em muốn nói điều này với anh, nhưng em không dám, vì em biết tất cả là lỗi tại em, chính em đã níu kéo anh, cho nên ...
- Cho nên em không nỡ cắt đứt với anh phải không ?
- ...

- Em nói đi, cứ nói thẳng sự thật, anh chịu được mà, có phải em không thể yêu được anh ..., phải không Trân ?

- Em ...

Huy Nam vẫn điềm tĩnh :

- Em trả lời đi.

Tôi rụt rè gật đầu.

Huy Nam thoáng cau mặt như phải đè nén cảm giác đau nhói, nhưng anh trở lại vẻ bình thản :

- Anh hiểu.

Tôi ái ngại :

- Anh đừng giận em, và thông cảm giúp em, em biết em có lỗi với anh, và cả với chị Thùy Linh nữa. Em biết trước đây em chỉ biết trả thù một cách mù quáng, đó là lỗi lầm mà em không bao giờ tha thứ cho mình. Nhưng ... anh hiểu giúp em, em không thể gây thêm một lỗi lầm khác nữa.

- Em muốn nói lỗi lầm nào ?

- Em nghĩ ... nếu bây giờ em nhận lỗi với anh để sửa lỗi của mình, rồi sau đó sẽ ra sao ? Mọi quan hệ của hai đứa sẽ trở thành thù hận. Em không thể sống với tình cảm thật của mình, và em biết anh cũng không chấp nhận như vậy, chẳng thà bây giờ ...

Huy Nam tiếp lời tôi :

- Thà bây giờ chia tay phải không ! ... Em cứ nói đi.

Tôi cắn môi :

- Mình hãy xem nhau là bạn được không anh ?

Huy Nam cười nhếch miệng :

- Em có nhớ câu này không ! "Tình bạn có thể Tiến tới tình yêu, nhưng tình yêu không thể trở lại tình bạn". Anh yếu đuối trong tình cảm lắm, nhưng anh cũng không thích tự đánh lừa mình.

Tôi nói khẽ :

- Anh Nam, có lẽ anh quên rằng anh còn có chị Thùy Linh.

- Anh nhớ chứ, không bao giờ anh quên điều đó được, nhưng anh sẽ có cách giải quyết của anh.

- Anh không thể có cách nào khác hơn là cưới chị ấy, và phải quên em đi.

Huy Nam ngả người xuống ghế, ngược nhìn lên trời.

- Anh không thể làm điều đó được, nếu cưới Thùy Linh chẳng khác nào anh đẩy dọa cả hai người, rồi Thùy Linh sẽ hận anh, thà anh cứ nói thật với cô ấy.

Tôi kêu lên :

- Anh Nam, đừng nên như vậy.

Huy Nam như không nghe tôi nói, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình :

- Dù em có chấp nhận tình cảm của anh hay không, anh vẫn phải để Thùy

Linh hiểu anh, để cô ấy có thời gian tìm cho mình hạnh phúc khác, anh đã không cưới Thùy Linh được thì phải có trách nhiệm giúp cô ấy quên anh.

Anh ngừng lại một lát, thở dài :

- Đã mấy lần anh định nói thật với Thùy Linh, nhưng bao nhiêu việc cứ ngăn trở anh. Trước đây anh định đợi Thùy Linh ra trường rồi sẽ nói, nhưng khi mọi chuyện ổn định thì mẹ cô ấy bệnh nặng, anh không nỡ bắt cô ấy chịu đựng quá nhiều thứ, thế là anh đành im lặng chờ có cơ hội thuận tiện. Bây giờ thì không thể im lặng được nữa. Vì như vậy là vô trách nhiệm. Nếu sau này Thùy Linh không tìm được hạnh phúc khác thì anh sẽ ân hận suốt đời.

- Đừng làm như vậy anh Nam, em không hiểu được những người như các anh, cái gì đó trong tay thì không hề biết quý trọng, chừng mất đi rồi thì lại nuối tiếc. Anh không thấy chị Thùy Linh là một người tuyệt vời sao ?

- Anh biết, Thùy Linh là một người tốt, có thể nói là hoàn hảo , nhưng đâu phải lúc nào người ta cũng chọn người tốt để mà yêu ?

Câu hỏi vặn lại của Huy Nam làm tôi lúng túng trong lập luận của mình.

- Anh ...

Không tìm được cách thuyết phục anh, tôi đành lập lại :

- Em nói thật nha, anh cũng giống như anh Phi, gần như mù quáng, các anh cứ xem thường những gì mình có, để mất rồi thì không thể nào tìm lại được, đừng như vậy anh Nam ạ.

Huy Nam nhìn thẳng vào mắt tôi :

- Dù em có khước từ tình cảm của anh, anh vẫn không thay đổi gì hết, anh không tin trái tim em là một khối băng. Và, cũng như Thế Phi, điều anh muốn anh sẽ kiên trì theo đuổi. Từ chối là quyền của em, còn chinh phục là quyền của anh. Em đã lỡ đón nhận anh vào cuộc sống của em, thì em cũng không có quyền đẩy anh ra một cách nhẹ nhàng như vậy.

- Nhưng anh còn ...

Huy Nam cắt ngang :

- Nói chuyện thế là đủ rồi, anh không muốn và cũng sẽ không nhắc chuyện này nữa. Cứ để nguyên mối quan hệ như thế, anh không muốn kết thúc một cách vô lý như vậy.

Rồi anh nhìn đồng hồ.

- Khuya rồi, để anh đưa em về.

Tôi yên lặng đi bên anh. Từ bờ sông gió vẫn lùa mạn man trên mặt tôi. Tôi lại nhớ đến Thế Phi, anh đã rời bỏ thành phố một cách lặng lẽ, không cả một lời giải thích với Lan Anh. Anh như cách chim bay ra khỏi đời tôi và mất hút giữa dòng đời tấp nập. Rồi cuộc đời có đưa đẩy chúng tôi gặp nhau hay không ?

Đến bây giờ, khi tình yêu đã thật sự bay xa, tôi mới nhận ra rằng cả hai đã làm khổ nhau một cách vô lý, có tiếc nuối thì cũng muộn rồi. Tiếc thay, tôi

không đủ sức thuyết phục Huy Nam nhận ra điều đó.

Sáng nay tôi đến lớp một mình, tự hứa với lòng là sẽ học hành cho nghiêm chỉnh, không để những ý nghĩ vẩn vơ chi phối nữa. Mãi chăm chú vào bài vở, tôi quên mất mình chưa ăn sáng, liếc nhìn đồng hồ đã gần mười giờ, đói bụng ghê, đầu lại nhức kinh khủng, tôi vận người làm một động tác cho đỡ mỏi lưng rồi đi thơ thẩn đến bên cửa sổ nhìn xuống đường, những ý nghĩ vẩn vơ lại tìm về. Nhớ lại những ngày mới vào trường ngơ ngác ngác trong môi trường mới, rồi bốn năm vui buồn đầy ắp, những lúc dáo dác đi tìm việc làm ... tôi thấy lòng nao nao, chỉ còn vài tháng nữa thôi sẽ ra trường, tôi sẽ rời xa thành phố để trở về nhà, rồi sẽ đi làm, những kỷ niệm về tình yêu sẽ chìm vào quên lãng ...

Có tiếng chân đi vào lớp, tôi quay lại nhìn thì ra Lan Anh, tôi lại nhìn xuống đường. Lan Anh đến đứng bên cạnh tôi, im lặng thật lâu, rồi nó lên tiếng :

- Học bài hết chưa Trân ?

- Chưa.

Lại im lặng. Đây là lần đầu tiên sau thời gian tránh mặt nhau, Lan Anh lại đến nói chuyện với tôi. Bây giờ không còn bóng dáng Thế Phi xen vào, hai đứa tôi chẳng còn gì để mà căm ghét nhau nữa.

Giọng Lan Anh buồn buồn :

- Còn vài tháng nữa là ra trường rồi, nhanh quá ! Buồn không Trân ?

- Có chứ, như bây giờ chẳng hạn.

- Mai một thi xong là bạn bè đi hết, nhớ lại lúc đi học tự nhiên Lan không muốn ra trường chút nào.

- Trân cũng vậy.

Lan Anh trầm ngâm :

- Nhớ có thời gian mình ghét nhau như kẻ thù, giờ nghĩ lại thấy trẻ con quá, Trân còn ghét Lan Anh không ?

- Không, Trân không nghĩ gì hết.

- Nhưng ... Trân còn yêu anh Phi không ?

- Còn Lan Anh ? - Tôi hỏi lại.

- Còn, và chắc là sẽ lâu quên lắm.

- ...

- Thiệt tình đến bây giờ Lan Anh cũng hiểu được tại sao mình yêu anh Phi đến vậy. Lúc đó Lan Anh biết rõ là anh Phi chỉ dùng mình để trả thù Trân, vậy mà Lan Anh không cưỡng lại được, rồi đâm ghét Trân, cuối cùng thì cũng không giữ được anh ấy.

Lại im lặng. Rồi Lan Anh quay lại qua tôi :

- Trân có biết anh Phi đi đâu không ?

- Không - Tôi trả Lờì và nhìn xuống đường - Trân nghĩ Lan Anh biết.

Lan Anh lắc đầu :

- Lan Anh không biết gì hết, anh ấy bỏ đi không hề nhắn Lan Anh một tiếng, cả bạn bè cũng không biết. Có lần Lan Anh đến nhà thì chị anh ấy bảo đi làm, chỉ có vậy. Lan Anh có cảm tưởng như anh Phi muốn trốn chạy một cái gì đó.

- Có thể - Tôi trả Lờì hờ hững.

- Lan Anh giận anh Phi lắm - Giọng Lan Anh bỗng trở nên cay đắng - Anh ấy chỉ dùng Lan Anh để trả thù Trân, anh ấy làm vậy mà không cần biết người ta vui hay buồn, đến khi Lan Anh yêu thật thì anh ấy dứt ra bằng cách bỏ đi. Chưa thấy ai độc ác như vậy cả.

Suốt buổi nói chuyện, chỉ toàn Lan Anh với những ý nghĩ của mình, tôi hầu như im lặng suốt, rồi như thấy mình hơi vô duyên, Lan Anh nhìn tôi ra vẻ quan tâm :

- Còn Trân, chừng nào dám cưới với chàng bác sĩ vậy ?

- Trân không có ý định đó.

Đôi mắt Lan Anh tròn lên ngạc nhiên, rồi nó cười nhẹ :

- Lan Anh hiểu rồi, Trân cũng như anh Phi thôi. Nói điều này đừng giận Lan Anh nghe, Trân nên chấm dứt chuyện đó đi, ác lắm, và đừng bao giờ dùng người khác làm vật hy sinh cả, nhất là trong tình cảm, điều đó gần như là tội ác - Lan Anh chợt hạ thấp giọng - nói vậy thì hơi quá đáng, nhưng mà đúng là như vậy đó.

Tôi đứng lặng người, không biết trả lời sao để Lan Anh hiểu mà thông cảm cho tôi. Thật ra sau những phút giây hờn ghen là mờ lý trí, nghĩ lại tôi thấy mình tàn nhẫn và đã hối hận biết bao nhiêu. Vân Hà đã ở bên tôi suốt trong những tháng ngày đau khổ đó, tuy không đồng ý việc làm của tôi, là bạn thân - nhỏ cũng có cách dùng từ rất nhẹ nhàng, nhưng không vì vậy mà tôi tha thứ cho mình, trái lại, tôi vẫn âm thầm lo sợ và ráng cho qua, vậy mà bây giờ lại có người khơi lại với những lời lẽ nặng nề như kết tội, đau hơn nữa người đó lại là Lan Anh !

Chợt Lan Anh vỗ nhẹ tay tôi :

- Nhưng Lan Anh không giận anh Phi nữa đâu, một phần tại lỗi Lan Anh ngu mà. Biết người ta đem mình làm vật hy sinh mà vẫn cứ nhào vô, lẽ ra Lan Anh phải tỉnh táo một chút.

Lại rơi vào im lặng. Chắc thấy tôi có vẻ thần thờ, không tha thiết với câu chuyện lắm nên Lan Anh nói :

- Trưa rồi, Trân ở lại trường tới chiều hay là về ?

- Chiều Trân mới về, còn Lan Anh ?

- Lan Anh về, ở lại trường khó ngủ trưa quá.

- Thôi Lan Anh về nha.

Tôi quay lại mỉm cười. Lan Anh bỏ đi rồi, tôi cứ đứng lặng yên bên cửa, bỗng thấy sợ hãi về tất cả những điều mình làm. Tôi đã làm một điều phạm

tội ác thật ư ? Sao hôm nay những lời của Lan Anh làm tôi bị ray rứt nhiều đến vậy.

Tôi trở Lại bàn mở tập ra học, nhưng những dòng chữ cứ lung linh trước mặt, một nỗi xao xuyến bứt rứt kỳ lạ Làm tôi không yên ổn, không trụ nổi tâm mình, tôi đứng dậy xếp tập lại, tôi muốm về ký túc xá tìm Vân Hà, phải nói hết với nó mới được, điều ray rứt mà để trong lòng chắc làm tôi điên mất.

Tôi vừa tới cửa phòng thì gặp một người đàn bà chuẩn bị bước ra, nghĩ là mẹ của nhỏ nào trong phòng, tôi gật đầu chào và lùi lại nhường đường. Thấy tôi, Vân Hà kêu lên :

- Kìa, Nghi Trân về rồi kìa, Trân ơi, có bác này tìm mi nè.

Linh cảm một điều gì đó không hay sắp đến với mình, tôi bước lẹ đến giường cất balô tập rồi nhắc ghế mời bà ngồi.

Người đàn bà nhìn tôi dăm dăm, khuôn mặt phúc hậu của bà ta thật nghiêm trang, pha một vẻ đau đớn, trách cứ ... thật là kỳ lạ. Nhìn vào gương mặt ấy, tôi bỗng thấy như mình đã phạm một lỗi lầm gì nghiêm trọng.

Tôi nhỏ nhẹ nhắc lại :

- Dạ, mời bác ngồi nghỉ, bác tìm con có chuyện gì không ạ ?

Giọng bà khàn khàn :

- Cô là cô giáo dạy đàn cho bé Thụy Anh phải không ?

- Dạ Phải.

- Cô biết Thùy Linh chứ ?

- Dạ con biết.

- Nó là con tôi đó.

- Dạ.

- ...

- Có chuyện gì không bác ?

- Thùy Linh đang ở bệnh viện, tôi nghĩ chắc cô cũng đoán được tại sao rồi.

Một luồng ớn lạnh chạy khắp người làm tôi rúng động, tôi nghĩ ngay đến Huy Nam, anh đã nói điều gì với chị Linh rồi. Trời ơi ! Thế là hôm nay tôi phải đối diện với tội lỗi của mình ...Nhưng tại sao Huy Nam lại làm như vậy chứ.

Tôi cứ ngồi lặng, nỗi sợ hãi làm đầu óc tôi tê liệt, tôi nghe tiếng Vân Hà thẳng thốt :

- Trời ơi ! Chị Linh có sao không bác ?

- Nó đang được cấp cứu.

- Trời ơi.

Giọng người đàn bà đều đều như một lời kết tội, làm thần kinh tôi căng thẳng tới cùng :

- Đêm qua nó mới chịu kể với tôi, và đến lúc đó tôi mới biết con tôi đã âm

thầm khổ tâm như vậy, linh tính của người mẹ giúp tôi biết được tâm trạng của nó và phát hiện nó bị tai biến kịp, nếu không thì bây giờ nó đã không còn gì nữa.

Bà nhìn tôi nghiêm khắc.

- Lẽ ra tôi không nói đến cô làm gì, nhưng tôi là mẹ nó, tôi phải bảo vệ con tôi, tôi biết là cô cũng có nơi có chỗ rồi, vậy tại sao cô còn cố ý lôi kéo chồng sắp cưới của con tôi, cô không nghĩ làm như vậy là phá hoại hạnh phúc của Thùy Linh sao ? Tại sao cô làm điều thiếu đạo đức vậy.

Thiếu đạo đức, ác độc ! Từ sáng giờ tôi đã nghe cái từ khủng khiếp này nhiều lần rồi, nó làm tôi chết đứng trong lòng. Tôi không ngờ sự giận hờn đưa tôi đến kết quả này, làm sao mà thu dọn lại lỗi lầm mình bày ra bây giờ.

Tôi ngược lên :

- Thế bây giờ chị Thùy Linh có sao không bác ?

- Nếu nó có gì thì tôi không đủ bình tĩnh thế này đâu. Hôm nay tôi đến đây để khuyên cô nên suy nghĩ lại điều mình đã làm, tuổi trẻ thường làm những việc nông nổi nhưng cô là người có học, biết suy nghĩ, vậy thì nên dừng lại mối quan hệ lỗi lầm đó đi.

Bà ấy ngồi yên một chút rồi đứng dậy :

- Tôi nói ít thôi, nhưng cô hãy nghĩ nhiều, đừng làm gì quá đáng nữa, bao nhiêu đây cũng đủ tai hại lắm rồi.

Bà ấy đi ra cửa, Vân Hà tiến thay tôi, tôi cứ ngồi yên một chỗ, đầu óc rối bời, không nắm bắt được ý nghĩ nào cho đến nơi đến chốn, tôi chỉ biết kêu thầm, trời ơi, biết phải làm sao bây giờ !

Vân Hà quay vô và ngồi thừ xuống bên tôi lằm bằm :

- Thiệt ta không ngờ chị Linh coi vậy mà xóc nổi dễ sợ, buồn gì mà đến nổi vậy chứ, còn mẹ mình chị, chỉ có hai mẹ con mà ...

Tôi ngơ ngác nhìn Vân Hà :

- Giờ sao Hà ? Theo mi ta phải làm sao ? Bây giờ ta muốn đến bệnh viện thăm chị Linh có sao không Hà ? Dù muốn dù không thì ta cũng có lỗi với chị ấy, chỉ sợ là ...

- Sợ gì ? - Vân Hà nôn nóng cắt ngang.

- Ta không biết, nhưng ta sợ đến đó sẽ bị mọi người mắng nhiếc, sỉ vả ... ta sợ lắm.

- Ta nghĩ không ai làm vậy đâu, nhưng mi nên chờ chị Linh về nhà rồi hẵng đến thăm, bây giờ chị ấy chưa bình thường đâu.

Tôi lằm bằm :

- Chắc nên làm như vậy. Hà này, Lan Anh nó cũng nói là ta ác độc, mi có thấy như vậy không ?

Nó nhìn tôi gật đầu một cách thành thật :

- Có.

- Vậy tại sao lúc trước mi không cản ta ?

- Tại vì ... Ồ ... lúc trước ta cũng thấy tức giận mi, ta cũng muốn cho anh Phi một bài học - Rồi nó thờ dài - Sao hồi đó mình ngu quá hả Trân, không chịu nhìn xa nên bây giờ ...thật tình, làm khổ một người là có tội lắm đó Trân.

- Ta biết, ăn cắp một món đồ có lẽ còn nhẹ tội gấp mấy lần ăn cắp hạnh phúc của người khác, vì tâm hồn người ta khi đã bị thương rồi thì không dễ gì lành lặn được. Ta cũng không ngờ trong đời mình ta đã làm một lỗi lầm quá lớn như vậy.

Vân Hà không trả lời.

Tôi đứng trước cổng, tần ngần bấm chuông, một cô bé mở cổng thò đầu ra nhìn tôi :

- Chị tìm ai vậy ?

- Có chị Linh ở nhà không em ?

- Dạ có, chị vô nhà đi, chị Linh em ở trên phòng, chị là bạn của chị Linh hả ?

Tôi nói bừa :

- Ừ, chị là bạn.

Cô bé dẫn tôi lên lầu, chỉ một phòng khép hờ cửa:

- Phòng của chị Linh nè - Rồi nó lớn giọng - Chị Linh ơi có bạn chị đến thăm.

Cô bé bước tới đẩy cửa:

- Chị vô chơi.

Tôi bước vào, chị Linh đang ngồi trên bàn, khuôn mặt còn xanh mét, đáng điệu thật yếu ớt. Huy Nam ngồi kế bên đang khuấy nhẹ chén súp để trên bàn, giọng anh ngọt ngào:

- Em ráng ăn một tí đi, từ trưa tới giờ em không chịu ăn gì cả.

Bà mẹ chị Linh cũng đỡ dành:

- Ráng ăn đi con, ăn cho mau lại sức.

Tôi lên tiếng:

- Chị Linh.

Mọi người quay lại, có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi, hình như họ không nghe cô bé lúc nãy kêu, tôi gật đầu chào:

- Dạ, con đến thăm chị Linh.

Bà mẹ nhẹ nhàng:

- Mời cô ngồi chơi.

Rồi bà đi ra ngoài, tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Hôm nay chị khỏe chưa?

Giọng chị Linh yếu ớt:

- Đỡ rồi Trân à!

Tôi đặt hộp sữa trên bàn:

- Em mang đến thăm chị.
- Cám ơn Trân.
- Chị Linh về nhà hồi nào vậy?
- Chị mới về hôm kia.

Chị ấy đẩy ly nước trên bàn về phía tôi:

- Trân uống nước đi.
- Dạ.

Huy Nam thôi xong chén súp, đẩy lại gần chị Linh:

- Nguội rồi nè, em ăn đi.

Anh quay qua tôi, khách sáo:

- Xin lỗi Trân nghe, Thùy Linh phải ăn một chút.
- Dạ có gì đâu, chị Linh cứ ăn tự nhiên đi, em ngồi chơi mà.

Chị Linh đẩy chén súp ra, lắc đầu:

- Em chưa muốn ăn bây giờ, ngán lắm.

Huy Nam kiên nhẫn dỗ dành:

- Nghe lời anh đi em, cố ăn một tí cho anh vui, đừng để anh lo mà.

Chị Linh ngoan ngoãn cầm muỗng lên, nhấm từng miếng nhỏ. Huy Nam nhìn chị ấy với vẻ quan tâm ân cần. Tôi lên tiếng:

- Anh Nam có cho chị uống sữa không?

Anh lắc đầu:

- Thùy Linh không uống, cô ấy kén ăn lắm.

Chị Linh cười dịu dàng:

- Em có ăn đó chứ, anh đừng lo quá như vậy.

Huy Nam vuốt nhẹ tóc chị ấy:

- Em ráng khỏe lại rồi anh sẽ đưa em đi Vũng Tàu chơi, em chịu không?
- Dạ chịu.

Nhìn nụ cười ngây ngất sung sướng của chị Linh, tôi hiểu bây giờ chị ấy rất hạnh phúc trong sự thương yêu của gia đình, của Huy Nam. Bây giờ chị Linh sẽ không còn mất Huy Nam nữa, chị ấy đang có tất cả, và những chuyện vừa qua chỉ như cơn ác mộng mà thôi.

Rồi chị Linh ngả đầu vào Huy Nam, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh:

- Anh có mệt không? Từ sáng tới giờ anh không về nhà, em sợ anh mệt.

Huy Nam vỗ nhẹ lên tóc chị ấy nhẹ nhàng:

- Chỉ cần em vui là anh không mệt gì hết, anh sợ em buồn lắm.
- Có anh ở đây em không buồn đâu.
- Được rồi, anh ở đây chơi với em suốt ngày mà.

Tôi đứng dậy:

- Chị Linh nằm nghỉ, em về nha.
- Hôm nào rảnh Trân đến chơi.
- Dạ.

Tôi chào Huy Nam:

- Trân về nghe anh Nam.

Anh ngược lên, gật nhẹ:

- Trân về.

Tôi đi ra cửa còn nghe tiếng Huy Nam trong phòng vọng ra:

- Bây giờ em ngủ đi, anh sẽ ngồi ở đây với em.

Tôi đứng yên một lát rồi đi xuống cầu thang. Bây giờ chị Linh đang rất hạnh phúc, những lời xin lỗi tôi định nói đã trở thành thừa thãi. Huy Nam sẽ trả lại cho chị ấy tình yêu và tương lai.

Tự nhiên tôi nhớ lại có lần chị ấy nói với tôi “Chùng nào dám cưới chị, Trân nhớ mời người yêu đi với nghe.” Bỗng dưng tôi thấy lòng buồn se sắt.

Bên Thềm Hoa Nắng Rơi

Chương 6

Hôm nay tôi nhận được thiệp cưới của chị Linh chứ không phải của Huy Nam. Từ lần gặp ở nhà chị Linh, Huy Nam không hề đến thăm tôi, cũng không có một lá thư từ giã. Tôi hiểu chị Thùy Linh đã làm lay động lương tâm anh và chỉ còn có thể đem hạnh phúc đến cho chị ấy, dù trái tim anh có chết lạnh.

Vân Hà bảo với tôi rằng lẽ ra Huy Nam phải đến tìm tôi để giải thích, chia tay hoặc nói một lời từ giã. Tôi thấy không cần phải làm điều đó. Sau khi chị Linh khỏi bệnh nếu chúng tôi còn qua lại nhau để nói đến tình cảm thì đó là một hành động thiêu đạo đức vô cùng. Thà anh lặng lẽ rời bỏ tôi để mỗi người giữ lại cho mình chút lương tâm trong sạch.

Đám cưới của họ thật lớn, thật tung bừng, đoàn xe rước dâu nối dài trên đường phố tưởng như dài bất tận. Có lẽ mẹ chị Thùy Linh sẽ bằng lòng và hãnh diện cho hạnh phúc của con mình nhiều lắm.

Tôi tặng Huy Nam và Thùy Linh một cặp gôi tự tay tôi thêu. Khi cô dâu chú rể đến bàn, tôi ngồi yên nhìn chị Thùy Linh, trong bộ áo cô dâu, nhìn chị ấy dịu dàng và trong sáng lạ lùng, cứ mỗi lần bạn bè chúc mừng, chị ấy lại ngược nhìn Huy Nam cười rạng rỡ, khuôn mặt lộ lộ một tình yêu mãnh liệt không hề giấu giếm, tôi chưa thấy cô dâu nào có vẻ sung sướng trong ngày cưới của mình như vậy.

Hình như vẻ hạnh phúc của chị Linh làm Huy Nam cảm động, anh choàng tay ngang lưng chị ấy, cử chỉ nhẹ nhàng, nâng niu. Tôi cảm thấy rồi đây Huy Nam sẽ còn làm hơn thế nữa để đền bù tình cảm cho chị Linh.

Tôi trao gói quà cho chị Linh, chớp mắt:

- Em gửi tặng anh chị, đây là món quà tự tay em làm, chúc chị với anh Nam hạnh phúc.

Chị Linh nắm chặt tay tôi cười tươi tắn:

- Chị cảm ơn Trân nghe, Trân là chị cảm động quá.

Huy Nam tránh nhìn vào mắt tôi, anh cười nhẹ:

- Cảm ơn Trân.

Chị Linh dịu dàng:

- Mai một đến thăm chị với anh Nam thường nha, chúng mình vẫn là bạn với nhau như trước chứ?

- Lúc nào em cũng xem chị như một người bạn tốt của em cả.

- Chị cũng vậy, và chị mong đến ngày vui của Trân, chị sẽ mừng nhiều lắm.

Tôi cười nhẹ:

- Em cảm ơn chị.

Rồi Huy Nam dìu chị Linh qua bàn khác, họ lại nhận những lời chúc mừng của bạn bè. Nhìn cử chỉ quăn quýt của họ, tôi tin rằng những lời chúc tốt đẹp kia sẽ đi theo họ suốt cuộc đời.

Tôi ra về khi thành phố đã lên đèn, rời bỏ thế giới hào nhoáng để trở về với cuộc sống thực của mình, cuộc sống của một cô sinh viên luôn thiếu hụt, không có mái ấm gia đình, không có tình yêu, không có cả tương lai.

Bất giác tôi thêm có được, dù chỉ một phần thôi cuộc đời thừa mứa hạnh phúc của chị Linh. Sao tối nay tôi thấy mình cô đơn và bơ vơ quá.

Tôi về phòng trong trạng thái mệt mỏi và sụp đổ. Tối nay ký túc xá bị cúp điện, bóng tối làm tôi thêm rời rã nỗi buồn. Tôi đứng tựa cửa lặng lẽ nhìn vào phòng, không có Vân Hà tự nhiên tôi không muốn bước vào nữa. Căn phòng nhỏ bé dường như càng nhỏ hơn nữa dưới ánh đèn cầy, nhỏ Trang đang ngồi lặng lẽ vừa ăn cơm vừa đọc một tờ giấy gì đó, Lan và Mỹ Linh, Hồng Mai – con ong chăm chỉ nhất hòng đang lúi húi ghi ghi chép chép, nhỏ Chi thầy bói thì đang xóc những lá bài, kế bên là Huệ và Thu đáng điệu chăm chú, Mộng Linh không thấy đâu - chắc là qua phòng 216 rủ rỉ với Ngọc. Đó là những cảnh quen thuộc của nữ sinh viên trong những ngày bình thường. Nhưng giờ đang mùa thi mà, sao tụi nó thanh thoi quá thế, chắc là tranh thủ lúc cúp điện.

Căn phòng nhìn tổng thể như một bức tranh hòa bình, những va chạm đôi khi nảy lửa về sự khác nhau của tính tình, lối sống... như không còn tồn tại trong lúc này. Gần bốn năm qua, bị chi phối liên tục bởi tình yêu, tiền bạc, gia đình... tôi hầu như tách ra khỏi phòng, và đến lúc nào đó nhìn lại - chẳng hạn lúc này đâu, tôi thấy mình thật lạc lõng dù ở giữa chôn đông người...

Ý nghĩ lan man của tôi bị cắt ngang khi thấy Vân Hà từ phòng tắm bước ra, tự dưng tôi thấy ngạc nhiên không hiểu vì sao hôm nay mình quan tâm đến phòng nhiều dữ vậy, nếu không thấy Vân Hà, tôi còn đứng tựa cửa đến bao

giờ.

- Ủa, hôm nay mi không đi làm hả Hà? – Tôi bước vào, ngạc nhiên hỏi.

Nhỏ không trả lời mà chỉ lặng lẽ cắm ngọn nến lên giường rồi ngồi bó gối nhìn ánh nến leo lét, mắt nó đỏ hoe như vừa khóc xong. Nhìn cảnh sao mà ngọt ngào lắm quá.

Tôi ngồi xuống kế bên hỏi lại:

- Sao tối nay mi không đi làm?

Giọng nhỏ rời rạc:

- Tại buồn... chán... mệt mỏi.

- Lại chuyện ông ấy hả?

- Ừ.

Tôi im lặng chờ nghe nhỏ tâm sự:

- Hai tuần nay ông ấy không đến, hôm qua tình cờ ta biết ông ấy có chỗ khác vui hơn - Nhỏ im lặng một lát – Không có ông ấy, tự nhiên ta thấy đến đó vô vị quá... buồn quá Trân ơi!

- Nhưng mi đi làm kiếm tiền, cứ coi đó là cuộc tình thoáng qua đi.

Hình như Vân Hà không nghe tôi nói gì, nó mãi miết theo những khổ đau của mình:

- Sao ta ngu quá hả Trân, đặt tình cảm không đúng chỗ, biết là người ta mua vui, vậy mà mình cứ yêu nghiêm túc.

- ...

- Mà nếu ông ấy có yêu lại thì ta chắc còn khổ hơn nữa, loại con gái như ta ai mà dám yêu thật tình, bây giờ có tiền rồi ta mới nhận ra mình bất hạnh hơn cả lúc nghèo túng, chán đời quá...

Vân Hà mệt mỏi nằm xuống giường, gác tay lên trán im lặng, tôi cũng lặng lẽ nằm xuống cạnh nó. Rồi tôi trườn người lên thổi ngọn nến và kéo màn lại, bây giờ tôi muốn mình chìm đi trong bóng tối.

“Mẹ nằm viện, chị về gấp. Stop.”

Tôi cảm bức điện tín của Bảo Loan trên tay, đầu óc tê liệt bởi cảm giác sợ hãi. Mẹ làm sao nữa vậy? Tại sao những chuyện buồn phiền cứ dồn dập đến với tôi trong mùa thi thể này?

Vân Hà nhìn tôi:

- Ở nhà nhắn về hả?

- Mẹ ta nằm bệnh viện.

- Vậy mi phải về liền hả?

- Ừ.

Nó ngập ngừng:

- Nhưng lúc này... lúc này phải...

- Mặc kệ, bây giờ ta phải về liền đã. Ta nóng ruột lắm.

- Hay là mi mang tập về nhà học.

- Ừ, có lẽ phải vậy.

Tôi hồi hải xếp mấy bộ đồ rồi nhảy xuống giường. Đến lúc này mới nhớ chuyện quan trọng. Tôi đứng thờ người suy nghĩ. Vân Hà như đoán ra:

- Mi hết tiền phải không?

Tôi chậm chạp:

- Hết rồi, hết từ tuần trước, nhưng nãy giờ ta quên.

Nó lục lọi trong rương, rồi đưa tôi một xấp tiền. Tôi ngỡ ngàng:

- Chỉ mà nhiều vậy Hà?

- Mi cứ lấy hết đi, còn phải thanh toán tiền viện phí cho mẹ mi, bộ mi không nghĩ tới chuyện đó sao?

- Ồ... vậy mà ta không nghĩ tới, ta rồi trí quá.

Vân Hà ngồi im một lát, rồi đứng dậy:

- Hay là ta về với mi luôn, ta sẽ mang tập theo học.

Tôi ngạc nhiên:

- Về làm chi mi, đâu có phải là đi chơi, vui vẻ gì mà...

- Tự nhiên ta muốn ở bên mi lúc này, bỏ mi một mình ta sợ mi buồn, tội nghiệp mi lắm.

Nhỏ Hà này làm tôi... biết nói làm sao để nó hiểu tôi cảm động bây giờ, tôi chớp mắt nạt khi:

- Vậy thì nhanh lên, mi là chúa chậm chạp.

Vân Hà nhét bừa mấy bộ đồ vào giỏ tôi, hai đứa tôi hồi hải chạy ra hành lang cười khúc khích. Có nhỏ Hà tôi bớt thấy cô đơn và lo sợ. Hình như khi nỗi buồn được chia đôi, nỗi buồn sẽ vơi đi phân nửa.

Tôi về đến nhà khi trời về chiều, cửa đã bị khóa, có lẽ hai đứa nhỏ đang ở bệnh viện với mẹ, tôi chạy qua nhà dì Ba, chỉ có Bảo Loan trong nhà. Thấy tôi, nét mặt ủ rũ của nó tươi lên một chút:

- Chị nhận được điện tín của em rồi phải không?

Nhìn thấy Vân Hà, nó khẽ gật đầu chào, tôi nhìn nó:

- Chị này là chị Hà, bạn chị đó, chị Hà về phụ lo cho mẹ với chị, bây giờ Loan dẫn chị vô thăm mẹ đi. Khoan, nhưng mẹ làm sao vậy?

- Mẹ bị thương.

- Bị thương chứ không phải bệnh à? Nhưng tại sao vậy?

- Tại mẹ bị ba đánh, trời ơi, chị không tưởng tượng nổi, ba đánh khủng khiếp lắm, máu chảy ướt áo mẹ, làm Bảo Hoa nó xỉu luôn.

Tôi bủn rủn ngồi phịch xuống ghế:

- Rồi ai đưa mẹ vô bệnh viện?

- Dì Ba đưa, em chạy qua kêu dì Ba, rồi mấy người hàng xóm vô can, nếu không chắc mẹ chết quá chị Trân.

Nó khóc sụt sịt, Vân Hà chớp mắt, quay đầu chỗ khác. Cổ họng tôi nghẹn đắng:

- Mẹ vô bệnh viện mấy ngày rồi?
- Ba ngày.
- Vậy mà tới bây giờ mới gọi chị về. Sao em không ở nhà mà qua đây chỉ vậy?

Bảo Loan khóc tầm tức:

- Nhà đâu nữa mà ở. Ba bán cho người ta rồi còn gì. Ba bán lúc nào mẹ không hay, tới khi người ta đến nhận nhà mẹ mới biết, mẹ can quyết liệt nên bị ba đánh, mai một mình không có nhà ở rồi chị Oi.

Mặt tôi sắt lại, tôi hỏi khô khan:

- Ông ta đi đâu rồi?
- Em không biết, di Ba bảo ba đem tiền đi mua nhà cho vợ bé, và ba sẽ ở đó luôn.
- Ba có cho tiền mẹ không?
- Em không thấy!

Tôi quắc mắt nhìn Bảo Loan:

- Sao em cứ khóc hoài vậy, bây giờ không được ngồi đó buồn rầu nữa, đến nỗi này mà em còn khóc được à. Em có biết chỗ ở của ông ta không?

Bảo Loan nín khóc, sợ sệt nhìn tôi, nó có vẻ ngạc nhiên. Vân Hà nhỏ nhẹ:

- Mi bình tĩnh đi Trân, mi làm Bảo Loan sợ kìa. Mi cần biết chỗ ở của bác làm gì, mình không làm gì được đâu. Tốt hơn hết là lo cho gia đình mình đi.

Tôi mím môi:

- Ta muốn biết ông ấy có trái tim không, và ông ta có tính người không?
- Mặc kệ người ta, Trân.

Tôi không còn nghe gì nữa hết, trong tôi bây giờ chỉ còn phùng lên một sự phản nộ ghê người. Tôi mím môi:

- Tại sao trên đời này còn có loại người vô lương tâm đến mức ấy, ta chưa từng thấy người đàn ông nào sống bám phụ nữ như ông ta cả. Ông ta có dáng dấp của một con người, nhưng lại có trái tim và khối óc của một động vật bậc thấp, một loại động vật man rợ thời tiền sử. Tại sao ông ấy không bị đày xuống địa ngục chứ.

Vân Hà như cũng tức lây, nó lẩm bẩm:

- Chuyện đó trước sau gì cũng sẽ tới thôi.

Tôi vẫn không ngừng trút cơn giận dữ. Nhưng ở đây chỉ có Vân Hà và Bảo Loan nghe, mà chúng nó đều là người vô tội, thế thì nói ra cũng không ích lợi gì cả. Tôi nguôi dần, mệt mỏi đứng lên:

- Bây giờ đưa chị với chị Hà vô thăm mẹ đi, chứ chờ dì Ba thì đến chừng nào.

Bảo Loan quệt nước mắt đứng dậy, nó lặng lẽ xếp vài món đồ vào giỏ, nhìn dáng nó cam lạng chịu đựng như người lớn, tự nhiên tôi thấy se lòng.

- Mấy hôm nay em có đi học không?

- Em nghỉ rồi, hè mà chị.

- Ủ, chị quên.

Chúng tôi vào bệnh viện. Bảo Loan dẫn tôi đến một giường bệnh ở cuối phòng, nếu không có dì Ba và Bảo Loan, chắc là tôi sẽ không tìm được mẹ. Mặt mẹ thay đổi ghê gớm, khuôn mặt bị sưng tím bầm. Dấu vết của một trận đòn dã man, không chỉ là bao nhiêu đó, đầu mẹ bị băng kín. Dì Ba bảo bị gãy xương nữa, tôi định mở áo mẹ lên thì bị cản lại:

- Con đừng làm động đây, để mẹ con nằm yên nào.

Chợt nhớ ra, tôi hỏi dì Ba:

- Mấy ngày nằm ở đây mẹ có tiền mua thuốc không hả dì Ba?

Bảo Loan chen vào:

- Có, nhưng không đủ, toàn là tiền của dì Ba không đó chị.

Tôi thở dài, dì Ba phải cưu mang gia đình tôi đến chừng nào nữa đây, nhà dì ấy cũng chẳng khá hơn mẹ bao nhiêu, mai một mẹ không có chỗ ở, chắc là sẽ ở nhà dì Ba, ước gì tôi có thể tìm cho mẹ một nơi yên ổn... Càng nghĩ càng thấy tuyệt vọng vô cùng.

Buổi tối tôi ở lại bệnh viện, Vân Hà cũng thức với tôi. Hai đứa ngồi ngoài hành lang mở tập ra học. Tôi đọc sách, nhưng không tài nào tập trung được, cũng không còn sức nghĩ tới kỳ thi.. Nghĩ đến thực tại tôi chỉ biết thở dài.

Vân Hà chợt xếp tập lại:

- Nãy giờ mi học được không Trân?

- Không.

- Ta cũng vậy.

- ...

- Trân này...

- Gì?

- Từ chiều tới giờ ta cứ suy nghĩ hoài, không biết có làm được không?

- Mi nghĩ chuyện gì?

- Chuyện gia đình mi ấy.

- Sao?

- Ta thấy... hay là mẹ mi lên thành phố ở chung với mẹ ta đi, nhà chật đây, nhưng sắp xếp cũng được, chứ ở nhà dì Ba tội nghiệp dì ấy, dù sao thì ta cũng có chút ít tiền.

- Còn hai đứa nhỏ nữa, Hà.

- Đâu có sao, tụi nó sẽ xin chuyển lên đó học.

Tôi nhìn Vân Hà sững sờ:

- Mi nói thật đó hả Hà?

- Bộ mi nghĩ ta nói để mà nói sao?

- Mi dám cưu mang cùng một lúc ba người à?

- Nếu là lúc trước thì ta không dám, nhưng bây giờ thì ta có thể giúp được,

thì chịu khó sống chật vật một tí, đâu có sao!

- ...

- Nếu mẹ mi khỏe hẳn rồi thì có thể tìm việc làm, hoặc buôn bán gì đó. Còn lúc đầu thì cứ tạm sống chung với mẹ ta.

- Ta không ngờ mi bản lĩnh đến vậy. Mi dám nhận một trách nhiệm lớn quá.

- Nói thì thấy lớn lao nhưng thật ra cũng chẳng có gì. Mi ráng chịu đựng một vài tháng, ra trường rồi mình sẽ thoải mái hơn.

Tôi tựa đầu vào vai Vân Hà:

- Trong hoàn cảnh này ta không biết nương tựa ai bây giờ, nếu không có mi chắc ta khổ sở lắm. Thôi vậy, coi như ta tạm vay của mi nghe Vân Hà, sau này ta sẽ trả.

- Ta chỉ muốn giúp mi đỡ lo lúc thi thôi, thấy mẹ mi tội nghiệp hơn quá, khổ hơn cả mẹ ta nữa.

Tôi nói khẽ:

- Ra trường rồi ta sẽ cố hết sức để đền bù cho mẹ ta, chứ nếu cứ nhìn hiện tại chắc ta không sống nổi, đen tối quá.

- Mọi việc rồi cũng sẽ qua thôi Trân ạ, hãy cứ nghĩ vậy đi.

Vâng, mọi việc rồi sẽ qua, tôi luôn nghĩ đến tương lai, bởi vì cứ đắm chìm trong hiện tại tôi sẽ đau khổ, mà đau khổ thì có ích gì kia chứ. Nó chỉ làm tôi ngã quỵ mà thôi.

Người đàn ông cầm ly rượu trên tay, nhấp từng hớp nhỏ, ông ta vẫn tỉ người vào quầy, nhìn tôi với một nụ cười thân thiện :

- Ba hôm nay tôi vắng mặt ở đây, nghĩa là cô vắng đi một khách hàng trung thành, cô Trân có nhận thấy thế không ?

Tôi cười nhẹ :

- Chắc là mấy hôm nay ông bận công chuyện ?

- Tôi đi giao dịch ở xa, vừa về thành phố lúc chiều, và tối nay tôi đến đây, hôm nào không đến được tôi lại thấy buồn buồn. Chỉ cần đứng bên quầy với một ly rượu, và được nhìn cô, bao nhiêu đó thôi là tối về tôi cảm thấy thanh thản. Cô Trân nghĩ sao ?

- Dạ, bốn phần của tôi là làm vừa lòng khách, nếu ở đây ông thấy vui thì bà chủ tôi sẽ bằng lòng lắm.

- Nhưng tôi muốn ý kiến của cô.

- Dạ, nếu bà chủ bằng lòng thì tôi cũng vậy.

Người đàn ông cười khẽ :

- Thật khó mà biết được cô nghĩ gì. Cô Trân làm ở đây được bao lâu rồi ?

- Gần nửa năm thưa ông.

- Lương tháng chắc là khá lắm nhỉ ?

- Dạ, cũng tạm đủ sống.

Ông ta nghiêng đầu nhìn tôi :

- Một người đẹp như cô có thể làm một việc khác kiếm tiền hơn, sao cô không làm vậy ?

- Làm việc gì ạ ?

- Nếu cô ra tiếp khách, tôi tin là nhà hàng này sẽ đông khách hơn nữa, sao bà chủ lại cất một bông hoa đẹp vào quầy thân ngân xó xỉnh này nhỉ ?

Tôi nghiêm nghị :

- Mỗi người đều có một khả năng riêng, thưa ông. Tôi không có khiếu đứng ra tiếp khách, công việc thu tiền này hợp với tôi hơn.

- Cô Trân thật là lạ.

Ngay lúc đó, một tốp người bước vào nhà hàng. Tôi nhìn lướt qua họ, có một người đi sau cùng đang nói chuyện với người bên cạnh. Tôi cũng sờ nhận ra Thế Phi.

Anh về thành phố lúc nào vậy ?

Tôi bối rối đứng yên, đầu cúi gằm xuống xấp phiếu thanh toán. Tôi sợ Thế Phi thấy tôi ở đây lắm, và cũng không muốn anh biết tôi sống như thế này. Tôi ngồi phịch xuống ghế úp mặt trong hai tay, tiếng người đàn ông vang lên, ngạc nhiên :

- Cô Trân làm sao vậy ?

Tôi ngước lên :

- Xin lỗi, tôi hơi nhức đầu.

Và tôi rời khỏi quầy đi vào trong, tựa người vào tường cố lấy lại bình tĩnh.

Ngoài kia nhóm người đã đi vào bàn, tôi bước đến cửa, vén màn nhìn ra, Thế Phi ngồi xéo ở góc phòng quay mặt vào tường, ở vị trí ấy anh sẽ không thấy tôi, và có lẽ giữa đám khách nhộn nhịp ồn ào, anh sẽ khó mà nhận ra tôi hơn nữa.

Tôi định trở lại quầy rượu, nhưng rồi một chút tò mò, một ý muốn quan sát Thế Phi xui khiến tôi đứng lại, tôi lại vén màn, nhìn về phía bàn ấy. Bia đã được mang ra, một cô tiếp viên đang kê ly vào miệng Thế Phi, anh ngả người ra sau, choàng tay ngang lưng cô ta rồi hơi rướn người hôn vào khuôn mặt đầy son phấn của cô ta, cử chỉ bừa bãi hưởng thụ và vô trách nhiệm.

Tôi nhắm mắt lại, úp mặt vào tường, hình ảnh vừa thấy sao làm tôi đau nhói, giận hờn, tôi không chịu nổi khi thấy anh âu yếm một người khác, dù người ấy chỉ là một tiếp viên.

Tôi thần thờ trở lại quầy, người đàn ông vẫn còn đứng đó, ly rượu đã vơi cạn, thấy tôi, ông ta hơi chồm tay lên quầy :

- Cô Trân đỡ nhức đầu chưa ?

Tôi lúng túng :

- À ... tôi đã đỡ, cảm ơn ông.

Ông ta đẩy ly rượu về phía tôi :

- Cô cho tôi một ly nữa.

Nhìn cánh tay tôi hơi run làm rượu sóng sánh trong ly, ông ái ngại :

- Cô chưa khỏe phải không, hình như không khí ồn ào ở đây không thích hợp với cô.

- Dạ, có lẽ tại hôm nay khách đông quá.

Ông ta yên lặng nhăm nháp ly rượu, rồi lại gọi chuyên :

- Ở đây không thích hợp với cô, sao cô không tìm việc gì khác làm ?

- Tôi cũng muốn vậy, thưa ông, nhưng bây giờ xin việc rất khó, tìm được một nơi có lương cao thế này tôi mừng lắm rồi, và không dám đòi hỏi gì hơn nữa.

- Thế trước đây cô làm gì ?

- Tôi dạy học, và dạy kèm tư gia.

- Vậy à ? Nhìn cô tôi nghĩ cô không là người tầm thường, xin lỗi tôi hơi tò mò, cô Trần học trường nào vậy ?

- Dạ tôi học trường đại học tổng hợp.

-Ồ vậy à ? Cô làm tôi ngạc nhiên một cách thú vị, thật là tiếc cho cô, với bằng cấp như thế cô có thể tìm việc là tương xứng hơn.

Tôi cười gượng :

- Tiếc là tôi không được may mắn lắm, bạn bè tôi cũng có nhiều người thất nghiệp như tôi và phải làm những nghề ngoài khả năng của mình, tôi nghĩ thế này là may mắn lắm rồi.

Ông ta chợt đưa danh thiếp cho tôi :

- Đây là địa chỉ công ty tôi, khi nào nghỉ việc cô hãy đến đó, tôi bảo đảm sẽ có một việc làm xứng đáng với cô.

Tôi lướt nhìn tấm danh thiếp :

Ông P. M. Khương

Tôi ngược nhìn ông ấy :

- Rất cảm ơn ông.

- Tôi thật tình muốn giúp cô, cô Trần ạ, cô cứ suy nghĩ rồi đến chỗ tôi, lúc nào tôi cũng sẵn sàng tiếp cô.

Tôi mân mê tờ danh thiếp, khẽ lặp lại :

- Cảm ơn ông.

Ông ta nhìn đồng hồ, lẩm bầm :

- Hôm nay tôi mới được nói chuyện cởi mở với cô, tiếc là bây giờ tôi đã đến giờ hẹn.

Ông rút ra một xấp tiền đặt lên quầy :

- Còn lại xin tặng cô, chào cô nhé.

Ông ấy về rồi tôi đứng chờ người nhìn mớ tiền trong tay, nhiều quá, nhiều hơn cả sự tưởng tượng của tôi, đây là lần đầu tiên tôi nhận tiền của một người khách ưu đãi mình. Cảm giác ái ngại làm tôi không yên, rồi tôi lại nghĩ đến mẹ và hai đứa em tôi, đến Vân Hà. Tôi sẽ mua thật nhiều quà cho

mọi người. Ý nghĩ đó làm tôi vui vui.

Rồi tôi lại nghĩ đến Thế Phi ở trong kia, có lẽ anh đang ngất ngưỡng với đám bạn của anh và những cô tiếp viên thừa nghệ thuật, anh không biết ngoài này tôi thầm lặng nghe cơn bão tố nổi dậy trong lòng. Sau ba năm xa cách, tôi gặp lại anh trong hoàn cảnh thế này sao ?

Cần phải tránh mặt Thế Phi, tôi không muốn gặp anh trong tâm trạng xấu hổ, mặc cảm và giận hờn cay đắng này.

Tôi mang giỏ lên vai, đi vào phòng bà chủ.

- Dì cho con về sớm thôi nay, con nhức đầu quá.

Bà ung dung cột lại xấp tiền, gặt đầu :

- Được rồi, để Dì xuống thay, con về đi.

- Dạ.

Tôi ra ngoài, và lại vén màn nhìn về phía bàn tiệc Thế Phi, hình như mọi người đang say ngất ngưỡng. Thế Phi ngửa người ra sau, đầu tựa trên thành ghế, và cô tiếp viên lúc nãy đang ngồi trong lòng anh.

Tôi cắn môi, đi nhanh ra ngoài đường.

Hôm sau tôi đến nhà hàng với tâm trạng mệt mỏi, chán chường. Tối nay tôi sẽ báo với bà chủ xin nghỉ vào cuối tháng, và sẽ nộp đơn xin việc ở công ty ông Minh Khương, rồi có ra sao thì ra.

Tôi ghi xong phiếu thanh toán đưa cho người bồi bàn, khi tôi ngược lên, một tốp khách đang đi vào, tôi hoảng hốt nhận ra Thế Phi trong nhóm ấy. Không ngờ tối nay anh lại đến đây. Thế Phi nhìn thoáng về phía quầy, rồi khựng lại như đã nhận ra tôi. Anh quay lại nói gì đó với người bạn, rồi đi thẳng đến quầy rượu.

Tôi bặm môi, cố tạo vẻ mặt bình thường nhìn anh như người khách không quen :

- Xin lỗi anh cần gì ạ ?

Thế Phi như không nghe tôi nói, anh ngạc nhiên đến rối bời khi thấy tôi, anh tỳ tay lên quầy nhìn tôi chăm chú, nói một mạch.

- Em thật đó à, sao em lại ở đây ? Còn Huy Nam đâu, sao anh ta lại để em làm việc này, em làm ở đây bao lâu rồi ? Huy Nam đâu rồi ?

Tôi lạnh lùng :

- Tôi không có bổn phận phải biết anh Nam ở đâu, nếu muốn tìm hiểu về anh Nam phiên anh hãy đến nhà anh ấy.

Thế Phi hấp tấp :

- Vậy ra em với Huy Nam ... anh cứ tưởng em đã ... tại sao em làm ở đây vậy Trần ?

[navy][i]"Như vậy là xấu lắm sao anh, thấp kém lắm phải không anh

[navy][i]" - Tôi cay đắng nghĩ thầm.

Tôi nhìn anh như một người khách lạ :

- Xin lỗi, anh cần loại rượu nào, thường khách đến quầy hay uống champagne. Hay là anh cần loại khác ?

Thế Phi xua tay :

- Anh không cần gì hết, em chưa trả lời câu hỏi của anh ?

- Rất tiếc, nhiệm vụ của tôi ở đây là phục vụ khách, tôi không có bổn phận phải trả lời về đời tư của mình, xin lỗi anh nhé.

Thế Phi đứng yên, chống tay xoa xoa trán, anh có vẻ bối rối vì thái độ của tôi, rõ ràng là anh quá bất ngờ. Tôi nói mĩa :

- Nếu anh không cần uống rượu thì tôi cũng không có gì để phục vụ anh, phiền anh vào bàn trong kia giùm, ở đó có nhiều người tiếp viên chu đáo lắm.

Anh không trả lời, cứ đứng lặng yên suy nghĩ, tôi định nói một câu thật đau thì có khách bước vào, tôi lịch sự :

- Xin lỗi anh, tôi bận việc nên không thể tiếp chuyện với anh được.

Và tôi quay người lấy chai rượu trên kệ rót đưa người đàn ông mới đến, tôi ân cần nói chuyện với ông ta, không thêm quan tâm đến Thế Phi nữa.

Anh cứ đứng chống tay nhìn tôi, và không hiểu nghĩ thế nào, anh quay người đi vào trong.

Tôi mím môi nhìn theo Thế Phi, cảm giác giận hờn lại dâng lên. Tất nhiên tôi không trách được anh, vì ở trong đó anh có bạn bè và những người đẹp mời mọc, những thứ đó quyến rũ hơn là đứng nơi quầy rượu này mà nói chuyện với tôi, dù như với một người bạn.

Cho đến tận khuya họ mới về, ngang qua chỗ tôi Thế Phi cũng không ngoái lại nhìn, không có một lời từ giã, anh lẳng lẳng đi ra cửa như không quan tâm đến xung quanh. Tôi nghĩ vậy là xong, xem như đó chỉ là cuộc gặp gỡ của những người bạn đã một thời quen biết, chẳng có gì để luyến tiếc nữa.

Thật khuya, nhà hàng đã vắng khách, tôi dọn dẹp lại quầy rồi ra về. Đến gần cổng, chỗ cây kiềng mờ tối, một cánh tay chợt giữ tôi lại :

- Nghi Trân.

Tôi đứng sững nhìn vào bóng tối, Thế Phi vẫn giữ tay tôi.

- Anh đợi em từ nãy giờ, để anh đưa em về.

Tôi lùi lại :

- Anh làm gì vậy ? Buông tôi ra đi.

- Không buông, anh cần nói chuyện với em cho rõ ràng, nếu tối nay không sáng tỏ mọi chuyện, anh sẽ không yên ổn được.

- Khuya rồi, anh để tôi về.

- Anh sẽ đưa em về, anh cần biết tại sao em vào làm ở chỗ này. Hai đứa phải nói cho hết.

Tôi đứng yên nhìn Thế Phi, thế ra anh tò mò muốn biết vì sao tôi làm công việc mà theo anh là thấp hèn chứ gì ? Sự tự ái làm tôi nổi giận, tôi lại liên

tưởng đến những gì đã thấy hôm qua, đến cái hôn tham lam của anh với mấy chị tiếp viên, giá mà tôi có thể ...

Thế Phi chợt kéo tôi lại gần, tôi vùng ra :

- Anh làm gì tôi vậy ? Anh tưởng anh có quyền suồng sã với tôi như hôm qua anh đã làm với mấy người tiếp viên chứ gì, nói cho anh biết, tôi không còn xem trọng anh đâu, và cũng không có gì để nói chuyện với anh hết, xin chào !

Và tôi vùng mạch ra, bỏ chạy vào nhà hàng. Thế Phi đuổi theo, anh bắt được tay tôi ở cửa, giọng anh hấp tấp :

- Chỉ cần em trả Lời anh một câu thôi, em có gia đình chưa, và tại sao em ...

- Không có gì để nói hết.

Tôi lách người khỏi Thế Phi, chạy nhanh lên lầu, và lặng lẽ ra về bằng cửa sau. Gió đêm thổi mơn man trên mặt làm tôi tỉnh táo lại, nhớ những gì diễn ra lúc nãy, tôi bật khóc một mình.

Ngày mai tôi sẽ không đến nhà hàng này nữa. Thế Phi có tìm cũng không biết tôi ở đâu. Vĩnh biệt anh !

Bên Thềm Hoa Nắng Rơi

Chương 7

Hôm nay tôi đến công ty ông Minh Khương, đó là một tòa nhà ba tầng nằm trong khu trung tâm của thành phố. Khi tôi đến đã có vài người ngồi chờ ông ta, khá lâu mới thấy ông xuất hiện. Thấy tôi, khuôn mặt ông chợt tươi lên, một nụ cười ưu ái không giấu giếm.

- Nghi Trần đến lâu chưa, cô chờ tôi có lâu không, mời cô vào đây.

Tôi theo ông ta vào phòng giám đốc, rụt rè :

- Thưa ông, hôm nay tôi đến để xin việc, tôi có mang theo tất cả giấy tờ cần thiết để ông xem khả năng của tôi ...

Ông Khương ngắt lời :

- Chuyện ấy sẽ xem sau, bây giờ cô nghỉ làm ở nhà hàng rồi chứ ?

- Dạ, tôi nghỉ tuần trước.

Ông ta ngồi đối diện với tôi :

- Thế sao cô không đến đây ngay, cô ngại phải không ?

- Dạ, tôi ...

- Lẽ ra cô không nên lo ngại gì cả, cô bé ạ.

- Thưa ông, tôi có bằng cử nhân Anh văn, có thể đánh máy, do những kiến thức căn bản về giao dịch và ...

Ông ta nhướng mắt, ngắt lời :

- Ở đâu mà cô có nhiều nghề thế ? Trong khi yêu cầu của tôi về cô chỉ rất đơn giản.

- Dạ, tự tôi học thêm đấy ạ, tôi nghĩ rằng ...

- Cô nói tiếp đi.

- Dạ, tôi nghĩ rằng khi đã xin một việc làm nào đó, tôi sẽ không bằng lòng dừng lại một chỗ và mãi mãi chỉ biết công việc ấy, mà tôi sẽ vươn xa hơn nữa, cho nên lúc còn ở trường, tôi tự nghiên cứu thêm một số kiến thức mới, ngoài những gì nhà trường dạy cho tôi.

Ông Minh Khương ngồi im lặng chăm chú nghe tôi nói, rồi gật gù :

- Cô khá lắm, đúng là tôi đã không nhìn lầm, khi nhìn cô ngồi trong quầy thu ngân của nha hàng, và nói chuyện với cô, tôi đã nghĩ cô là một cô bé trí thức, bản lĩnh. Tôi muốn giúp cô làm việc gì đó xứng đáng với khả năng của cô. Quả thật là cô đã vượt xa những tiêu chuẩn mà tôi muốn. Bây giờ tôi đâm ra lúng túng đấy cô bé ạ.

- Dạ, ông lúng túng gì ạ ?

- Tôi chỉ sợ những gì tôi giao cô làm là quá thấp so với khả năng của cô.

- Tôi không dám nghĩ vậy đâu ạ, thực tình là ... Dạ, thực tình là tôi rất ngại,

vì ông đối xử tốt với tôi quá, tôi đã nhiều lần nộp đơn xin việc, nhưng chưa có ai cư xử tốt với tôi như vậy, cho nên dù công việc có khó đến đâu tôi cũng sẽ ráng làm.

Ông Minh Khương xoa tay :

- Cô không nên nghĩ như vậy. Thôi, bây giờ cô sẽ làm phụ tá cho tôi nhé, cô có đồng ý không ?

- Dạ được.

Tôi đứng dậy đặt xấp giấy tờ lên bàn, ông Khương khoát tay :

- Thôi cô, tôi không cần phải có hồ sơ hay bằng cấp gì cả, cô cứ cất đi.

- Nhưng, thưa ông ...

- Đây là công ty tư nhân, và tôi ghét những thủ tục rườm rà lắm, tôi chỉ cần năng lực thôi.

Tôi gật đầu cười nhẹ :

- Vậy là tôi đã bước đầu hiểu tính ông rồi.

Ông ta thích thú :

- Có một trợ lý như cô tôi thật thú vị. Thế nhé, ngày mai tôi chờ cô ở đây, cô cứ đi thẳng vào đây, không phải chờ ngoài kia.

- Dạ, chào ông.

Tôi đi ra cửa, những người ngồi ngoài phòng khách nhìn theo tôi, tò mò, tôi cũng nhìn thoáng qua họ, không biết mai một tôi sẽ tiếp xúc với ai trong số họ. Lần đầu tiên tôi xin được việc làm như mong muốn. Cầu cho tôi đừng bao giờ phải long đong với những việc làm bắt buộc nữa.

Tôi nghĩ đến Vân Hà, bây giờ nó vẫn cứ phải đến nhà hàng mỗi đêm. “Hà ơi, nhất định ta sẽ tìm cho mi một việc làm mà mi có thể ngẩng mặt trong cuộc sống, ta tin rằng ta sẽ làm được điều đó cho mi vào một ngày không xa, nhất định là sẽ như vậy”.

Buổi tối tôi xem lại những tài liệu về giao dịch trong kinh doanh, Bảo Loan này giờ đi ra đi vào nhấp nhòm, chợt nó đến bên tôi :

- Chị Trân.

Tôi ngược lên :

- Gì vậy nhỏ, khuya rồi sao không đi ngủ.

- Em không ngủ được.

- Sao vậy ?

- Em lo lắm, buồn lắm, bây giờ không biết nói với ai, còn một mình em thì em không biết phải làm sao.

- Chuyện gì vậy ? Nói với chị đi.

Bảo Loan nhìn tôi chăm chăm :

- Ba bị ở tù rồi, chị có biết chuyện đó không ?

Tôi mở mắt to kinh ngạc :

- Ở tù à, nhưng mà làm sao ... làm gì đến độ như vậy, sao em biết ?

- Hôm qua về thăm dì Ba, dì Ba kể lại với em.

- Kể làm sao ?

- Tại ba mình đâm người ta bị thương đó chị Trân, bà vợ nhỏ của ba không thích ba nữa vì ba không có tiền, bà ấy quen với người khác nên ba tức, ba đâm ông ấy bị thương nặng lắm, dì Ba bảo là ba sẽ ở tù lâu lắm.

Tôi ngồi yên, không hiểu vì sao tôi cảm thấy đứng đưng như nghe một chuyện không liên quan đến mình, thốt nhiên tôi nghĩ đến mẹ, tôi chụp tay Bảo Loan :

- Em có kể với mẹ không, mẹ biết chuyện này chưa ?

- Chưa, em chưa dám nói, sợ mẹ buồn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm :

- Em muốn đi thăm ba không ?

Bảo Loan rụt rè :

- Em muốn lắm, nhưng em không có tiền, mà em không dám xin tiền chị, tại vì ...

- Sao vậy ?

- Tại em thấy chị đi làm cực quá, chị phải lo cho mẹ với cho em nên em ... em thương chị lắm. Với lại ... em biết chị ghét ba.

- Chuyện chị ghét hay thương không thành vấn đề, nếu em muốn đi thăm ông ấy thì chị sẽ cho tiền em. Nhưng em đừng kể Với mẹ nha Loan.

- Dạ.

- Em đừng trách tại sao chị bắt em im lặng, dù sao đó cũng là ba em, em phải thương, chị thông cảm điều đó, mẹ khổ vì ba quá nhiều rồi, chị đã cố gắng giúp mẹ sống bình thường, nếu bây giờ biết ba như vậy mẹ cũng sẽ buồn, sẽ lo chạy vạy, như vậy mọi cố gắng của chị điều vô ích, mà mẹ thì lại tiếp tục bị khổ, tội nghiệp mẹ lắm.

Bảo Loan như mũi lòng, nó cúi gằm mặt khóc lặng lẽ. Tôi mím môi :

- Nếu em nói với mẹ, chị sẽ giận em lắm.

- Em không nói gì đâu chị Trân, em cũng sợ mẹ buồn nữa. Nhưng bỏ ba không ai lo em chịu không nổi.

- Chị hiểu rồi, thôi bây giờ đi ngủ đi, đừng có buồn nữa nghe.

- Dạ.

Bảo Loan ngủ rồi, tôi vẫn ngồi bên bàn, thờ người nhìn ra cửa, không biết tôi làm vậy có ích kỷ quá không, có vô lương tâm quá không ? Nếu mẹ biết mẹ sẽ nghĩ sao ?

Nhưng dù có ai phê phán, tôi vẫn tin mình đã làm đúng, và không có gì làm tôi thay đổi được cả.

Tôi dựa người vào nệm xe, nhìn ra ngoài, bờ biển lô nhô những tảng đá nhỏ, nước xanh trong vắt vỗ nhẹ bờ cát mịn màng, tôi nhìn không chán làn nước dịu mát ấy.

Ông Minh Khương cũng im lặng nhìn bên đường rồi lên tiếng :

- Cô Trân đã đi Nha Trang lần nào chưa ?

- Dạ Chưa.

- Cô thích cảnh biển không ?

- Thích lắm, thưa ông, nhưng tôi thích những đoạn vắng người hơn vì bờ biển có vẻ thiên nhiên, còn những nơi đây được xây làm khu du lịch thì ồn quá, và không còn thơ mộng nữa.

- Cô Trân lãng mạn quá nhỉ, nhưng lúc nào rảnh tôi sẽ đưa cô ra bãi biển Nha Trang chơi, cô sẽ thấy nó đẹp theo cách khác.

Tôi quay lại:

- Chắc ông hay ra đây ký hợp đồng với mấy công ty lắm nhỉ?

Ông gật đầu:

- Có vài lần, nhưng công ty này thì mới làm lần đầu, tôi cũng chưa biết họ làm ăn ra sao, vì họ mới mở cách đây hai năm thôi.

Tôi lại im lặng, khoanh tay trước ngực nhìn bên đường, rồi mệt mỏi quá, tôi ngủ thiếp đi.

Tiếng ông Minh Khương đều đều bên tai tôi:

- Đến nơi rồi, cô Trân thức dậy đi.

Tôi lơ mơ, rồi nhướng mắt nhìn lên, ông ấy vỗ nhẹ vai tôi:

- Đường xa quá, cô thấy mệt phải không? Lát nữa tôi sẽ cố làm việc xong buổi chiều, sau đó cô có thể nghỉ thoải mái.

Tôi dụi mắt, bước xuống xe, tò mò nhìn tòa nhà hai tầng vắng vẻ, lạ thật, công ty gì mà im lặng thế này, thật khác với sựỒn ào tấp nập của công ty Minh Khương.

Tôi theo ông vào phòng khách, một nhân viên bước ra, lịch sự mời chúng tôi lên lầu. Chúng tôi lên một căn phòng rộng trang trí đơn giản, nhưng trang nhã. Người thanh niên cười nhã nhặn:

- Ban giám đốc ở phòng này, mời ông và cô vào.

Tôi đi phía sau ông Minh Khương, trong phòng không có ai ngoài ba người đàn ông đang ngồi ở salon, hình như họ đang bàn bạc chuyện gì đó. Thấy chúng tôi, một người đứng dậy, niềm nở bắt tay ông Khương:

- Mời cô và ông ngồi.

Hai người kia quay lại, rồi có một người nhìn sững tôi, kinh ngạc. Tôi cũng sững sờ nhìn người ấy, thật không tin đó là Thế Phi, sao trời xui khiến cho tôi gặp anh ở chỗ này chứ, biết có thái độ thế nào đây?

Thế Phi như qua đi phút bất ngờ, anh lịch sự bắt tay tôi như người lạ:

- Mời cô ngồi.

Tôi ngồi bên cạnh ông Minh Khương, đầu óc lơ mơ trước mọi diễn biến đột ngột, tôi nghe ông Khương giới thiệu:

- Đây là cô Nghi Trân, phụ tá của tôi.

Đôi mắt Thế Phi như lóe lên một dấu hỏi, rồi ánh lửa ấy bị dập tắt, khuôn mặt anh bình thản như không hề quen biết với tôi. Tôi có cảm tưởng anh và tôi đang đóng một vở kịch câm.

Họ bắt đầu đi vào công việc, tôi ngồi yên, lặng lẽ soạn các giấy tờ hợp đồng, chưa bao giờ tôi làm việc lơ mơ như hôm nay, làm sao tôi có thể tập trung được khi thỉnh thoảng Thế Phi lại ném cho tôi một tia nhìn khó hiểu, khuôn mặt anh dăm dăm và thật nghiêm nghị, vẻ mặt thật không hợp với một cuộc giao dịch làm ăn, anh nghĩ gì trong đầu thế?

Anh chợt đứng dậy đi ra ngoài, khá lâu mới thấy anh trở lại, và không nhìn đến tôi nữa, anh bắt đầu tập trung vào công việc, như đã giải quyết xong những vướng mắc riêng tư.

Chúng tôi ký hợp đồng xong thì đã về chiều. Mọi người đứng dậy, Thế Phi chợt lên tiếng:

- Bây giờ chiều rồi, chắc ông và cô Trân không về thành phố kịp đâu, mời ông nghỉ lại đây cho tiện.

Hai người bạn Thế Phi có vẻ bất ngờ, hình như họ không nghĩ đến chuyện này, và điều Thế Phi nói làm họ lúng túng, cả hai đưa mắt nhìn anh dò hỏi.

Thế Phi bình thản:

- Tôi đã chuẩn bị xong nơi nghỉ cho khách mong ông và cô đừng từ chối.

Ông Minh Khương khoát tay:

- Cám ơn, chúng tôi đã đăng ký phòng ở khách sạn rồi, khỏi làm phiền các anh.

Họ có vẻ khắn khoản mời mọc, ông Minh Khương lúng túng, tôi nghĩ có thể gặp riêng Thế Phi ở đây, bèn lên tiếng:

- Dạ, không dám phiền các anh đâu, ông giám đốc của tôi đã có chỗ nghỉ rồi.

Đôi mắt Thế Phi tối sầm, anh mím môi quay đi. Hai người họ có vẻ ngạc nhiên trước sự can thiệp của tôi, họ không mời mọc nữa và tiễn chúng tôi ra xe. Thế Phi giữ một vẻ xa cách khó hiểu. Tôi thấy ông Minh Khương thoáng nhìn anh, rồi im lặng ra xe.

Buổi tối ở khách sạn thật là buồn, tôi đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường, lúc này mấy người ở công ty đến mời chúng tôi đi ăn tối. Tôi từ chối vì không muốn gặp Thế Phi. Và tôi hiểu rồi họ sẽ đi đến đâu, có tôi chỉ làm họ vướng bận mà thôi.

Tôi thay áo ngủ, định lên giường thì có tiếng gõ cửa, tôi chỉ hé thò đầu ra ngoài. Thế Phi đang đứng đó, anh đẩy rộng cánh cửa rồi ngang nhiên đi vào phòng. Tôi vẫn đứng dựa tường nhìn anh, mím môi:

- Tôi không đồng ý thái độ tự do của anh.

Thế Phi không trả lời, anh lặng lẽ kéo tôi vào phòng rồi bước ra gài cửa lại:

- Anh muốn nói chuyện với em, chúng mình không xa lạ gì nhau và em cũng

chỉ đơn thuần là bạn anh – Thế Phi ngừng lại một chút, nhún vai – Cho nên anh không muốn giữ kẽ hoặc xã giao với em. Chuyện ấy chỉ nên làm ở chỗ khác, còn ở đây, anh không phải là khách lạ của em.

Anh tự nhiên ngồi xuống giường. Tôi vẫn đứng tựa vào tường nhìn anh. Cứ mỗi lần gặp anh, tôi lại nhớ đến Lan Anh, nhớ đến cái hôn hưởng thụ của anh với chị tiếp viên, một sự giận hờn dâng lên, giận đến cay đắng mà không nói được. Giá mà được trách móc, cay cú... có lẽ sẽ đỡ giận hơn.

Thế Phi rút một liều thuốc, định bật diêm, tôi gần giọng:

- Tôi không cho phép anh hút thuốc trong phòng tôi.

Anh khựng lại, hơi ngờ ngàng nhìn tôi rồi cất gói thuốc vào túi, anh nhún vai:

- Em có thấy là em khe khát với anh quá không? Em thay đổi với anh nhiều quá, trong khi anh vẫn như ngày trước.

“À, có nghĩa là ngày quen nhau ở trường, anh vừa yêu tôi mà vẫn có thể đến nơi khác tìm thêm vài mối tình mua vui chứ gì? Sao mà tôi căm ghét anh ta thế?” – Tôi nghĩ thầm, muốn trút hết uất ức vào anh... nhưng làm sao nói được đây.

Thế Phi hơi chồm người tới trước, nhìn tôi chăm chăm:

- Tốt hơn hết là em hãy ngồi xuống, và nói chuyện nghiêm chỉnh với anh, em thừa hiểu tính anh rồi, một khi anh muốn thì bằng mọi cách anh phải làm cho được, em không tránh cuộc nói chuyện này được đâu, đừng làm mất thì giờ nữa.

Như không nhận thấy đôi mắt hằn học của tôi, anh tỉnh bơ:

- Nếu tối nay nói không xong, anh sẽ ở hằn lại đêm nay, em thấy thế nào?

- Tôi thấy anh là một người thiếu tự trọng!

- À, gì chứ lòng tự trọng thì anh không đem sử dụng trong tình yêu, thậm chí phải biết lì lợm nữa, ngày trước vì sự tự trọng ngu xuẩn mà anh suýt mất em, nhưng bây giờ thì không, em khơi gợi tự ái của anh chỉ vô ích, nhất là bây giờ anh đang làm mọi cách để giành lại em, và nhất định anh sẽ đạt được, anh tin như vậy.

- Tôi ghét cách nói tự tin kiêu hãnh của anh.

- Bởi vì tính anh là như vậy, và anh cũng không có ý định sửa nó, khi yêu anh là em đã chấp nhận trọn vẹn mọi cá tính của anh rồi mà, em nhớ không?

- Tôi không nhớ gì hết, mà chỉ nghĩ rằng anh là một người... suông sã, anh không thấy việc tán tỉnh cô trợ lý của người mới đến làm ăn lần đầu với mình là điều trơ trẽn sao?

- Thật tình là anh không thấy vậy, mà nếu sự thật là vậy đi nữa anh cũng không cho đó là xấu.

- Anh ra khỏi phòng tôi ngay, tôi không muốn đứng đây cãi cọ với anh.

- Và anh đến đây cũng không phải để cãi cọ. Tại sao em cứ chống đối anh

hoài vậy? Em phải để anh nói.

- Nếu anh không ra khỏi phòng thì tôi sẽ ra, hay là anh muốn tôi gọi nhân viên khách sạn đến?

- Tất cả mọi người ở đây đều là người quen anh, em nghĩ họ có thể tổng cổ anh ra khỏi đây sao?

Trời ơi, hết nhà hàng rồi đến khách sạn, anh sống buông thả đến vậy sao?

Tôi tức uất người:

- Nếu anh không ra khỏi đây thì tôi sẽ đi, tôi không chịu nổi con người sa đọa như anh.

Thế Phi ngồi yên, chăm chú nhìn tôi, như không hiểu được sự giận dữ của tôi, tôi run giọng:

- Đã từ lâu tôi không còn muốn nhớ đến anh cũng như mối quan hệ cũ, anh tưởng tôi vẫn còn quyến luyến tình cảm đã qua sao? Đừng chủ quan như vậy, tôi đã dứt bỏ quá khứ lâu rồi. Nếu anh còn chút tự trọng thì đừng làm phiền tôi nữa.

Thế Phi đứng bật dậy, đến đứng đối diện với tôi, giọng lạc đi:

- Đủ rồi, vĩnh biệt!

Anh quay người đi ra cửa, không một lần ngoái đầu lại. Tôi đứng yên như hóa đá, cảm thấy hụt hẫng chơi vơi, và không giải thích được lòng mình, tôi khóc một cách khổ sở.

Sáng hôm sau ông Minh Khương lại đến công ty, hình như họ còn trao đổi thêm gì đó, tôi ngồi ở phòng ngoài chờ ông, cả một đêm không ngủ tôi quá mệt mỏi, không đủ sức để quan tâm tới điều gì cả.

Khi chúng tôi ra xe, họ ra tiễn. Thế Phi có vẻ phờ phạc như qua một đêm mất ngủ, nhưng cử chỉ bình thản và vững vàng. Anh bắt tay tôi một cách dừng dưng:

- Chúc vui vẻ!

Tôi cũng lạnh nhạt:

- Cảm ơn.

Anh đi vào sân như không muốn tiếp tục kéo dài lúc chia tay. Tôi lên xe mà lòng ngập đầy nỗi buồn chán. Sáng nay thành phố biển tràn đầy ánh sáng, cuộc sống vẫn tiếp diễn với những sắc màu rực rỡ, còn tôi thì mang tâm trạng ngao ngán cho đời mình. Tôi không chịu nổi cảm giác đổ vỡ.

Chiếc xe tấp bên đường, rồi ngừng lại, tôi và Vân Hà bước xuống xe, ông Minh Khương thò đầu ra ngoài :

- Chào hai cô, chúc ngủ ngon !

Chiếc xe lướt đi nhẹ nhàng, Vân Hà tư lự đứng nhìn theo, tôi kéo tay nó :

- Đi vô, sao hôm nay mi có vẻ buồn thế, cứ ủ rũ như con gà bị ướt ấy.

Vân Hà im lặng theo tôi vào nhà, nó tắt đèn, lặng lẽ thay đồ rồi nằm xuống giường, tôi choàng tay qua ngực nó, cười một mình trong bóng tối, rồi tôi

hỏi đột ngột :

- Này, mi phải lòng ông ấy rồi phải không ?
- Ông nào ?
- Thôi đừng có giấu, ông giám đốc của tụi mình chứ ai.

Vân Hà thở dài :

- Đừng nói chuyện đó nữa Trân. Ta thế này thì dám nghĩ đến ai.

Tôi vô tư :

- Thế này là thế nào, ta nhớ hình như danh ngôn có câu tình yêu vượt qua mọi biên giới và tuổi tác, ông ấy nhìn cũng chưa phải là ông già, mi có lẽ yêu ông ấy cũng đâu có khác thường lắm.
- Khác thường chứ mi, tại vì ta không biết thân phận mình, những người đàn ông chân chính ai mà nghĩ đến chuyện nghiêm chỉnh với ta. Vả lại ...
- Vả lại sao ?
- Thôi ta không nói đâu.
- Nói, nếu không ta bẻ răng mi.
- Đừng có ép buộc ta mà, nói ra cũng không ích gì, thôi, tới đâu hay tới đó.

Tôi ngời dậy :

- Ta biết mi nghĩ gì rồi, nhỏ khùng, nghĩ vậy mà cũng nghĩ, mi không nói thì ta nói cho.

- ...

- Mi nghĩ ông Minh Khương “chú ý” đến ta chứ gì ?

Vân Hà im lặng, tôi sốt ruột :

- Đúng không ?

Nó ngập ngừng :

- Mi đừng từ đó còn ... hơi nhẹ.
- Thì cứ cho là vậy đi, nhưng nếu mi nghĩ vậy thì thật là khùng, khùng không tưởng tượng nổi. Ông ấy chỉ xem to là một cô trợ lý mà thôi, không hơn không kém và ta thì cũng chỉ mong có vậy. Nếu có yêu thì ông ấy yêu mẫu người như mi chứ không phải là ta, hiểu chưa.

Nó buột miệng :

- Mi đừng có an ủi to kiêu đó, ác lắm. Ta đủ hiểu biết mà.
- Hiểu biết gì ?
- Cuộc sống của nhà hàng đã dạy cho ta rằng sắc đẹp là chìa khóa mở cửa đi vào đời, dù mi không lợi dụng nó, nhưng trường hợp của mi chính là vậy.
- Nói gì mà khó hiểu thế !
- Ta thấy mi ngây thơ nhiều cái ... giống như là ngốc ấy. Thế mi giải thích ra sao về chuyện ông Khương nhận mi vào làm, và còn dành mọi sự dễ dàng cho mi nữa, giải thích đi.
- Ta nghĩ ... ta nghĩ ông ấy thương người, ông ấy tội nghiệp ta.

Vân Hà bật cười, rồi ôm bụng cười nghiêng ngả :

- Trời ơi, sao mà mi ngốc thế, ta không ngờ mi đơn giản đến mức vậy, ngốc không chịu được, tức cười quá, có hiểu mấy người tiếp viên rồi ta mới thấy mi thơ ngây như con nít vậy.

- Thôi đừng cười nữa, thế còn mi, mi giải thích chuyện đó ra sao ?

- Đơn giản thôi nhé, chỉ cần mi nghĩ thế này, có một ông giám đốc góa vợ, tính tình cũng đa cảm, ông ta đến nhà hàng vì cô thu ngân xinh đẹp và cuối cùng bảo trợ cho cô ta có một vị trí vững vàng trong công ty của mình, đấy, chuyện dễ hiểu thấy mờ.

Tôi lặng thinh suy nghĩ, Vân Hà nói tiếp :

- Làm ơn đừng có nghĩ ông Khương tội nghiệp mi nữa, viễn vông lắm, nếu mi không đẹp thì mi có chết lẫn ra đây ông ấy cũng không động lòng đâu.

- Thôi, hiểu rồi, hiểu rồi ! Giải thích cách của mi thì hợp lô gích lắm, nhưng trường hợp của ta thì không phải.

- Vậy thì là cái gì ?

- Thật tình là lúc đầu có việc làm ta mừng quá nên cũng không tìm hiểu vì sao ông ấy ưu ái ta như vậy, sau đó làm việc chung rồi thì cũng vậy, nghĩa là ông ta không tỏ vẻ gì mà có tình ý với ta, nhưng mi thì khác. Đừng có mặc cảm nữa.

Vân Hà thở dài không trả lời, tôi cười nhẹ :

- Đã nhiều lần ta bắt gặp ông ấy nhìn mi, thấy ta nhìn thì ông ấy lảng đi, ông ấy kín đáo thật, nhưng ta thấy chứ sao không.

Tôi ôm ngang người nó, thủ thỉ :

- Mới ban đầu ta xin cho mi làm chung mà không nghĩ gì hết, chỉ đơn giản muốn mi có việc làm chân chính thôi, nhưng bây giờ ... ta muốn mi trở thành vợ Ông ấy, như vậy mi sẽ được hạnh phúc, đừng có nghĩ quẩn nữa nghe.

- Thôi đừng an ủi ta nữa Trân, dù sao thì ta cũng tự gạch một vết bản lên cuộc đời mình rồi, cho nên ta không dám đòi hỏi điều gì tốt đẹp hết, gặp hoàn cảnh nào đi nữa ta cũng không buồn đâu.

- Nhưng ông Khương thì khác, ông ấy từng trải, lại nhân hậu, không lẽ ông ấy không phân biệt bản chất và hiện tượng ở một con người sao ?

Tôi cười rúc rích :

- Nếu mi với ông ấy đến với nhau thì sẽ là một mối tình lãng mạn lắm, như tiểu thuyết vậy.

Vân Hà không nói gì, chỉ thở dài ảo não. Tôi cũng không nói gì, không chừng càng nói nó càng cho là tôi an ủi và càng rơi vào mặc cảm. Mọi chuyện cứ để như vậy, cái gì đến rồi cũng phải đến thôi.

Càng ngày tôi càng nhận thấy ông Khương quan tâm đến Vân Hà nhiều hơn, nhưng rất kín đáo, tôi hiểu rằng những người đàn ông lớn tuổi thường biết che giấu tình cảm mình, chỉ Có Vân Hà mặc cảm nên không thấy ra thôi.

Tôi nằm nghĩ lan man, rồi tôi lại nhớ đến Thế Phi, cứ mỗi lần nhớ đến anh

thì lòng tôi như dây sống : giận hờn, thất vọng và yêu quay quắt. Tôi không biết phải giải thích tình cảm của mình ra sao bây giờ.

~ * ~

Tôi ngồi ở bàn của mình, cắm cúi chuẩn bị giấy tờ cho bản hợp đồng mới của công ty, ở bàn bên kia, ông Khương đang tiếp một người khách lạ, người ấy vừa ra cửa thì một nhân viên vào phòng :

- Có một người khách ở Nha Trang đến, chú tiếp bây giờ không ạ ?

- Được, cô mời khách vô đây.

Tôi ngẩng đầu lên xem ai thì vừa lúc Thế Phi bước vào, anh chỉ nhìn thoáng qua tôi, rồi bắt tay ông Minh Khương :

- Hôm nay tôi vào thành phố giải quyết công việc, sẵn ghé thăm ông.

Tôi cúi mặt xuống xấp hồ sơ, cố tỏ vẻ lãnh đạm, nhưng lòng cứ xôn xang nghe chuyện ở bàn bên kia. Tôi nghe giọng ông Khương hồ hởi :

- Tôi nay cậu ngủ lại nhà tôi nhé, đừng ở khách sạn làm gì.

“Ông chả hiểu gì ông giám đốc ạ, không chừng anh ấy còn có nhiều chỗ ở hơn cả ông và bảo đảm anh ta còn rành những nhà hàng nổi tiếng hơn ông nữa kia”. - Tôi nghĩ thầm, nhưng vẫn im lặng, tự nhiên thấy buồn cười quá, nếu ông Khương biết Thế Phi là người Sài Gòn, chắc ông ấy sẽ ngán người vì ngạc nhiên, Thế Phi đóng kịch hay thật.

Nhưng anh làm vậy để làm gì ?

Tôi không tin anh đến đây chỉ vì công việc, cũng không nghĩ anh muốn gặp tôi. Hình ông Khương mời anh đến nhà hàng Viễn Phương. Tôi nghe loáng thoáng lời bình phẩm về nơi đó, tôi mím môi, gì chứ khoản mời mọc thì thật hợp ý Thế Phi. Tối nay anh sẽ có một đêm vui buông thả với những cô tiếp viên xinh đẹp. Thật là không chịu nổi.

Tôi đứng bật dậy, xếp nhanh mớ giấy tờ trên bàn cho vào tủ, ngang qua bàn của họ, tôi nói gọn gọn :

- Xin phép ông, tôi bận phải về sớm.

Và không thèm nhìn Thế Phi, tôi đi như chạy ra ngoài cổng, ngực đập phập phồng vì cơn tức không nói thành lời.

Cả một buổi tối loay hoay trong phòng đứng ngồi không yên ổn, không hiểu sao tôi giận Thế Phi ghê gớm, tại sao anh cứ muốn khiêu khích tôi hoài vậy chứ.

Nhưng mà ... thật ra Thế Phi có làm gì tôi đâu, việc anh với ông Khương đi giải trí ở đâu đó thì ảnh hưởng gì đến tôi chứ. Tôi biết mình giận vô lý, nhưng làm sao mà không giận cho được, lòng tôi như lửa đốt khi hình dung Thế Phi vuốt ve một cô tiếp viên nào đó, sao tôi khổ sở quá, khổ và bất lực. Muốn trốn không nghĩ đến mà nào có được đâu.

Tôi bút rút ngồi phịch xuống ghế. Vân Hà xếp trang sách đang đọc, ngẩng đầu lên :

- Làm gì mà nãy giờ mi như ở trong lò lửa thế ?

Tôi nhăm nhắng :

- Không có gì hết, bực mình.

Nó quăng quyển sách xuống giường, đến ngồi cạnh tôi :

- Chuyện gì ?

- Lúc nãy ông Phi ghé đăng công ty đó.

Vân Hà mở lớn mắt :

- Vậy hả, sao ta không thấy ?

- Mi bận công chuyện mà thấy gì.

- Ông ấy vào đây sao tối nay không đến tìm mi nhỉ ?

Câu nói của Vân Hà làm tôi muốn nổi khùng lên được, bộ nó không biết tôi đang tức điều đó hay sao chứ, tôi gắt lên :

- Ông ấy đến đâu thì mặc ông ấy, ta không thèm quan tâm, ông ấy mà đến đây thì ta sẽ mời ông ra khỏi cửa, đến làm gì ?

Vân Hà ngơ ngẩn :

- Mi làm gì giữ vậy ? Làm gì hung hăng như con gấu thế ?

Tôi phẩy tay, hậm hực ngồi im, Vân Hà kiên nhẫn :

- Mi có biết anh Phi đến công ty để Làm gì không ? Chắc là có ý gì trực trực trong hợp đồng chứ gì ?

- Chẳng có trực trực gì hết, ông ta chỉ đến chơi thôi, và tối nay ông Khương sẽ đãi đăng ông ta ở nhà hàng Viễn Phương nào đó.

Tôi mai mỉa :

- Gì chứ chuyện đó thì hợp gu với ông ta quá rồi còn gì.

Vân Hà chợt phì cười như đã hiểu ra điều gì đó. Nó nhẹ nhàng :

- Đến nhà hàng thì đã sao, đàn ông mà, ai lại không thích chuyện đó, vả lại những mối quan hệ làm ăn kiểu ấy của họ, không đến đó thì đi đâu, nó như một quy luật tất nhiên thời kinh tế mà.

Tôi bịt tai lại :

- Đừng có nói nữa, ta không thèm nghe đâu. Mi thì có thể thông cảm với họ được nhưng ta thì không.

Vân Hà như hóa đá, mắt nó nhìn trân trân vào bình hoa trên bàn. Tôi chợt thấy hối hận vì câu nói hồ đồ của mình, tôi hiểu mình đã chạm vào chỗ đau của nó, nhưng lúc này ... sự bực tức làm tôi không muốn xin lỗi, tôi lẳng lặng chui vào màn nằm.

Hôm sau tôi đến công ty hơi trễ, khi bước vào phòng khách đã thấy Thế Phi ngồi ở đó, không thèm nhìn anh, tôi đi thẳng về phòng làm việc, còn đang loay hoay dọn dẹp đã thấy Thế Phi bước vào, anh ngồi xuống chiếc bên bàn giám đốc, im lặng nhìn tôi, tôi đứng thẳng người :

- Giờ này giám đốc chưa tới, anh có việc gì cần gặp xin ra ngoài ngồi chờ giùm.

Thế Phi tựa người vào ghế, uể oải :

- Sáng nay ông ấy không tới đâu, đêm qua ông ta say khướt và có thể đến trưa mới dậy nổi.

À, có nghĩa là đêm qua các người rất vui về chứ gì. Tôi mỉa mai :

- Thế anh thấy các cô tiếp viên ở đây thế nào ? Có chiều khách bằng các cô ở Nha Trang không ?

Thế Phi xua tay, hờ hững :

- Anh đến đó không phải để gặp mấy người tiếp viên, hôm qua anh cố ý ép ông giám đốc của em uống thật say để sáng nay tới gặp riêng em. Bây giờ anh mệt lắm.

- Vâng, sau một cuộc giải trí tung bừng bao giờ người ta cũng thấy mệt.

Thế Phi tỉ tay lên trán, có vẻ vô cùng mệt mỏi, anh nói khẽ :

- Anh bỏ công việc vào đây không phải để em mỉa mai như vậy, dù sao em cũng để cho anh một lần nói chuyện nghiêm túc, rồi sau đó tùy em quyết định.

Tôi lạnh lùng :

- Với một người như anh, tôi chẳng có chuyện nghiêm túc nào cần nói hết, vả lại đây là chỗ làm việc, anh không thấy đem chuyện riêng tư nói ở đây là khôi hài sao ?

- Anh chẳng còn cách nào khác để gặp em, nếu biết được chỗ ở của em anh sẽ chẳng đến đây.

Tôi châm chích :

- Và vì không biết chỗ ở của tôi nên anh đến nhà hàng tìm chứ gì ?

Nhớ lại sự khổ sở đêm qua, tôi giận sôi lên :

- Yêu cầu anh ra khỏi đây ngay.

Thấy anh ngồi yên, tôi nhào tới bấm chuông. Một nhân viên bước vào phòng anh nói lướt :

- Cho tôi hai ly nước đá, nhanh lên một chút nhé.

- Dạ.

Cô gái quay ra, Thế Phi cười khẽ :

- Em tiếp khách tệ lắm, không ai đuổi khách đến làm ăn với kiểu đó Trân ạ, và anh cuộc với em rằng không có nhân viên nào dám làm theo yêu cầu của em đâu.

- Còn tôi thì chưa hề thấy một người nào lì lợm như anh.

Thế Phi chột đứng dậy, tôi chưa hiểu anh làm gì thì anh đã đến trước mặt tôi, mạnh dạn luồn tay trong tóc tôi, đôi mắt van nài :

- Em có biết vì sao anh làm như vậy không ? Vì anh thương em quá, ba năm qua không lúc nào anh không nghĩ đến em. Anh bỏ công việc về đây cũng vì em đó.

Tôi im lặng, cảm giác bồi hồi xâm chiếm tôi. Tôi lặng lẽ nhìn Thế Phi, anh

vẫn nghiêm túc :

- Em biết không, khi rời bỏ thành phố này, anh đã thề với lòng sẽ không còn trở lại nữa, lúc ấy anh đau khổ đến mức muốn trốn tránh tất cả. Nhưng khi biết em chưa thuộc về ai anh lại hy vọng, anh không hiểu tại sao em quyết liệt cự tuyệt anh như vậy.

- ...

- Chẳng lẽ em không còn nghĩ đến tình yêu của mình sao Trân, sao em có thể quên một cách bình thản như vậy, anh không tin.

Tôi cúi đầu nhìn những viên gạch dưới chân, lẽ ra tôi phải mềm lòng trước tình cảm bền bỉ của anh, lẽ ra tình yêu của tôi phải thật đẹp sau ba năm xa cách, và còn nhiều điều thiêng liêng liêng tin cậy hơn nữa. Nhưng làm sao tôi có thể tôn thờ một tình yêu không trong sáng, làm sao trái tim tôi không phản kháng sau tất cả những điều đã nhìn thấy.

Tôi ngẩng đầu lên :

- Chuyện ngày trước tôi đã quên lâu rồi, mà nếu còn nhớ thì tôi cũng không muốn vương bận nữa. Có thể về phía anh, tình yêu đó còn đẹp lắm, nhưng với tôi thì nó không còn đẹp nữa.

- Tại sao vậy Trân, anh vẫn chung thủy với em, và trong suốt ba năm qua anh không nghĩ tới ai ngoài em, em có tin anh không Trân ?

- Nhưng anh đã đem Lan Anh vào giữa hai đứa rồi, anh quên rồi sao ?

- Đừng cố chấp với anh như vậy Trân à, em cũng đã nhìn thấy anh tránh xa cô ấy thế nào rồi, chuyện Lan Anh không đáng để em cắt đứt với anh.

Vâng, tôi có thể không nghĩ đến Lan Anh, nhưng còn cuộc sống hiện tại của anh, làm sao tôi chấp nhận được đây, lúc nào trong đầu tôi cũng có hình ảnh sa đọa của anh lảng vảng, vậy mà tôi không thể nói ra được. Trời, điều tức tối mà cứ mãi im lặng mới đáng sợ làm sao.

Tôi âm ức :

- Vâng, Lan Anh không đáng để tôi nghĩ tới, nhưng anh nhìn lại bản thân mình đi, trong tình yêu anh có trong sáng không ?

- Anh không hiểu em muốn nói gì ?

Tôi quay và tránh Thế Phi :

- Thì anh tự mà tìm hiểu, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, anh về đi. Và đừng có tìm tôi nữa.

Thế Phi như nổi giận :

- Anh kiên nhẫn vậy là quá lắm, hết chịu nổi nữa rồi.

Tôi quay phắt lại :

- Và tôi thì cũng không thể chịu nổi anh.

- Nhưng anh đã làm gì kia chứ.

- Tự anh hiểu lấy.

- Trời ơi, em làm anh muốn điên lên được, anh có lỗi gì em cứ nói phắt ra đi,

hoặc có mắng nhiếc gì cũng được, đừng làm anh căng thẳng vậy nữa.

- Không việc gì tôi phải mắng nhiếc anh, chuyện của anh thì để anh tự hiểu.

Thế Phi đâm mạnh xuống bàn :

- Tự hiểu, tự hiểu, thế em muốn anh phải hiểu cái gì bây giờ ?

Tôi cười mỉa :

- Sao anh không đến nhà hàng mà hỏi mấy cô tiếp viên ấy.

Anh phẩy tay :

- Mấy người đó thì có liên quan gì đến hai đứa chứ.

Đồ ngốc ! Tôi đã nói đến vậy mà vẫn không hiểu thế thì tôi sẽ không thèm nói làm gì, anh tưởng tôi không nhìn thấy gì hết đấy chắc, anh là một người vừa đòi truy vừa dối trá, làm sao tôi lại yêu được một người như vậy chứ.

Thế Phi lại phía bộ salon, ngồi phịch xuống, anh lắc đầu ngao ngán :

- Sáng nay anh mệt phờ người, vậy mà còn gặp em.

- Vâng, gặp em thì rất mệt, đến nhà hàng gặp mấy người tiếp viên thì lập tức sẽ hết mệt ngay.

- Lúc nào cũng tiếp viên, tiếp viên, chỉ nghĩ toàn chuyện vớ vẩn, còn cái chính cần phải nói thì em không quan tâm, anh lặn lội mấy trăm cây số vào đây không phải để nghe em nói chuyện vớ vẩn, em phải hiểu điều đó chứ.

- Thế hả, thế mà tôi cứ tưởng các cô tiếp viên ở ngoài ấy phục vụ không tận tình bằng ở đây, nên anh vào đây tìm cảm giác vui hơn.

Thế Phi ngồi im, gườm gườm nhìn tôi, tôi biết anh tức đến không nói được, tôi bồi thêm :

- Bởi vậy, vì cần nói chuyện với tôi quá nên buổi chiều vừa đến thành phố là buổi tối lập tức đến nhà hàng ngay, không đến chắc sẽ không chi. u nổi, không đến thì chắc sẽ còn mệt mỏi hơn nữa.

- Đủ rồi.

Thế Phi quát lên, rồi đứng dậy đi ra cửa, nhưng không hiểu nghĩ thế nào anh đứng lại, cúi đầu suy nghĩ thật lâu, rồi quay lại ngồi phịch xuống ghế.

Tôi nghe anh lẩm bẩm :

- Thật là quá sức chịu đựng.

Tôi ngồi im, lăm li nhìn ra cửa sổ.

Ngay lúc đó, Vân Hà đẩy cửa bước vào, nó ngạc nhiên rồi reo lên :

- A, anh Phi !

Thế Phi cũng ngạc nhiên :

- Vân Hà cũng làm ở đây à ?

- Tụi em làm chung ở đây lâu rồi.

- Sao hôm qua đến đây anh không gặp Vân Hà ?

- Hôm qua em bận công chuyện.

Thấy tôi ngồi im, nó nhìn nhìn tôi như đã hiểu chuyện rồi cười :

- Xin lỗi, vô tình cắt ngang câu chuyện của hai người, bây giờ tôi phải đi ra

bưu điện, có thể trưa nay sẽ không trở Lại, anh Phi đưa Trân về giùm nghe.
Nó định đứng dậy, tôi nói cụt ngắn :

- Ngồi đó đi, đừng đi đâu hết, anh Phi ghé tìm ông giám đốc đó, mi có biết ông ấy đâu không ?

- Không, hình như sáng nay ông ấy không có đến.

Lại im lặng, Vân Hà nhìn Thế Phi :

- Anh đến lâu chưa ?

- Từ sáng giờ.

- Anh tìm giám đốc hả ?

Thế Phi hình như hơi bực :

- Nếu tìm ông ấy thì không cần đến đây anh cũng tìm được.

Vân Hà liếc về phía tôi, rồi hỏi nhỏ :

- Có chuyện gì vậy anh Phi ?

Thế Phi nhún vai, lắc đầu không trả lời, nó hỏi lảng :

- Chùng nào anh Phi ra Nha Trang ?

- Anh chưa biết.

- Anh không bận công chuyện gì sao ?

- Bận thì có bận, nhưng anh muốn giải quyết chuyện riêng, Hà cũng biết rồi đó.

- Em biết rồi, thôi, anh ráng kiên nhẫn đi.

Thế Phi đứng dậy, đi tới đi lui :

- Anh không hiểu tại sao anh lại phải kiên nhẫn, mà kiên nhẫn chuyện gì mới được chứ.

- Thì chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, tại anh không chịu hiểu đây chứ.

- Hà có giúp anh được không ?

- Em cũng muốn giúp, nhưng em cũng như anh, không biết nói làm sao hết.

- Hà đưa anh đến nhà Trân được không ?

- Chuyện dễ ợt, tụi em ở chung mà.

Thế Phi ngạc nhiên :

- Vậy hả, phải chi anh biết sớm hơn.

- Bây giờ biết cũng chưa trễ đâu, anh đừng lo.

Họ nói gì nhỏ nhỏ như không có mặt tôi ở đây vậy, tôi bực mình đứng dậy thì nghe Thế Phi hỏi :

- Hà lập gia đình chưa nhỉ ?

- Chưa, em mà chồng con gì.

- Từ lúc ra trường đến giờ anh không gặp bạn bè gì cả, không hiểu chúng nó chui đi đâu hết, nếu không gặp Hà ở đây xem như anh không còn bạn bè gì hết.

- Vậy mai một về thành phố anh ghé thăm tụi em thường nhé.

- Tất nhiên.

Vân Hà lại liếc về phía tôi, rồi nói vợ vẫn :

- Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó anh Phi ạ, anh phải ráng tìm hiểu chứ người ta không nói đâu.

Rồi nó lập tức đứng dậy :

- Thôi, em phải đi công việc, anh Phi ở chơi, anh còn tới đây thường mà, đúng không ?

Thế Phi gật đầu không trả lời, khi Vân Hà đi rồi, anh lăm li đến ngồi bên bàn giám đốc, như không muốn nói chuyện với tôi nữa, tôi cũng lẳng lặng làm việc của mình.

Chúng tôi cứ ngồi yên như thế thật lâu, tôi nhìn lên đồng hồ, hơn mười giờ rồi, không biết Thế Phi định ngồi đến chừng nào.

Tôi định bảo anh về thì ông Minh Khương đi vào. Khuôn mặt có vẻ như vừa mới ngủ dậy, ông bắt tay Thế Phi, cười xởi lởi :

- Đêm qua mệt quá, chưa bao giờ tôi uống nhiều như vậy, cậu đến lâu chưa ?

- Cũng hơi lâu, nhưng tôi không sốt ruột lắm vì có Trân nói chuyện cũng vui.

Anh hơi mỉa :

- Tôi mà có được một người phụ tá như ông thì chắc chẳng bao giờ tôi biết nhức đầu là gì.

Tôi mím môi ngồi im, ông Khương vui vẻ :

- Phải nói rằng tôi rất hài lòng có một người phụ Việc như vậy, cô Trân có thấy vậy không ?

Tôi chưa kịp trả lời thì Thế Phi chặn ngang :

- Thế ông có bao giờ bị điên đầu không ?

Ông Khương vẫn vô tư :

- Hầu hết các công việc cô Trân đều chuẩn bị chu đáo, từ khi có cô ấy vào làm, công ty tôi làm ăn trôi chảy lắm.

Tôi chẳng biết phải nói làm sao, chỉ cầm cúi ghi bản tổng kết kinh phí, phía bàn bên kia họ bàn về chuyện thời sự, kinh tế thật tâm đắc. Tôi không quan tâm nghe nữa. Khi Thế Phi đứng dậy, giọng ông Khương làm tôi chú ý:

- Tối nay bên xí nghiệp cơ khí mời tôi dự tiệc, sẵn cậu còn ở đây, tôi mời...

Lại nhậu nhẹt nữa à, chẳng hiểu mình làm gì, tôi đột ngột cắt ngang:

- Tối nay tôi có mời anh Phi đến sinh nhật nhà cô bạn, và anh Phi đã đồng ý rồi.

Thế Phi quay phắt lại nhìn tôi, ông Khương cũng ngạc nhiên:

- Thế ra các vị đã quen biết nhau rồi à?

- Cũng không thân lắm, thưa ông.

Tôi nhìn Thế Phi chăm chăm:

- Nếu anh Phi bận việc khác thì tôi sẽ xin lỗi nhỏ bạn tôi giùm anh.

Anh nhìn tôi như dò hỏi rồi nhún vai:

- Cô không cần phải làm như vậy.

Anh quay sang ông Khương:

- Cám ơn lời mời của ông, nhưng tôi đã hứa làm tài xế cho cô Trân ...

- Không sao, không sao, vậy thì hẹn cậu dịp khác, mình còn làm ăn lâu dài mà.

Thế Phi chỉ cười chứ không trả lời. Khi tôi ra về, anh đi theo tôi ra cửa:

- Em định giờ trò gì với anh nữa vậy?

Tôi đứng lại, nhượng mắt nhìn anh:

- Tôi muốn mời anh đi chơi, vì anh đã bảo là muốn nói chuyện với tôi mà, nếu anh không thích thì thôi, tôi không bắt buộc.

- Dĩ nhiên là anh không từ chối.

Anh cúi xuống, nhìn sâu vào mắt tôi:

- Nhưng nếu em có ý định đen tối nào đó, anh sẽ không tha thứ cho em đâu.

Lại “không tha thứ”. Tôi mím môi nhìn anh, tia nhìn chẳng lấy gì làm thân thiện lắm:

- Tùy anh nghĩ, còn tôi thì thích làm những gì mình muốn.

- Được rồi, bây giờ em đồng ý để anh đưa về không?

- Nếu anh muốn.

Thế Phi nhún vai:

- Giá mà em chịu nói chuyện dịu dàng với anh muốn chút, anh không hiểu tại sao em cứ gai góc với anh như vậy.

- Rồi tối nay anh sẽ biết.

- Người ta bảo phụ nữ là hay rắc rối, em có nhận thấy em là một điển hình không?

- Tôi không biết.

- Thôi được, anh chờ em sẽ nói gì tối nay.

Đưa tôi về đến nhà, Thế Phi nghiêm nghị:

- Anh có thể vào được không?

- Không cần thiết, tối nay bây giờ tôi sẽ chờ anh.

- Được, anh về.

Tôi đứng nhìn theo cho đến kho bóng anh mất hút ở cuối hẻm, rồi chậm chạp đi vào nhà, môi mím chặt. Lúc nào Thế Phi cũng là người cao ngạo kiêu hãnh và độc đoán, vậy thì tôi cũng sẽ cho anh hiểu thế nào là Nghi Trân.

Buổi tối Thế Phi đến, tôi diện thật lộng lẫy chờ anh. Thế Phi như chẳng quan tâm đến vẻ tươi tắn của tôi, hình như anh nôn nóng chờ xem tôi sẽ nói gì.

Chúng tôi im lặng suốt một quãng đường dài. Anh quay lại hỏi tôi:

- Em muốn đi đâu?

Tôi hỏi lại:

- Thế anh định sẽ đưa tôi đi đâu?
 - Anh muốn đến một trong những nơi ngày xưa mình hay đến, em chịu không?
 - Tôi sợ rằng nó không còn thích hợp nữa.
 - Sao vậy?
 - Ngày xưa thì khác, cuộc sống bây giờ cũng khác, đến những chỗ đó không phù hợp lắm đâu anh, vả lại, tôi nghĩ quá khứ đã được lật sang trang khác rồi, tìm kiếm lại làm gì, nó không sống lại được đâu.
 - Em thay đổi nhiều quá.
 - Nhưng chắc chắn là vẫn chưa bằng anh.
- Thế Phi kéo tôi ngồi xích lại gần anh, tôi giàng tay lại, anh có vẻ không vui:
- Anh hy vọng là tất cả những gì em nói này giờ không phải là suy nghĩ thật của em.

Tôi buông thõng:

- Tôi chỉ nói những điều mình nghĩ thôi. Anh đừng tìm tôi những ý tứ phía sau nó, không có gì đâu.
- Bây giờ em muốn đi đâu?
- Đến nhà hàng Minh Lan, lúc trước tôi làm ở đó đấy.

Thế Phi thắng xe lại:

- Em nói thật hay đùa vậy?
- Rất thật.
- Bộ em không còn chỗ nào để đi sao phải đến đó mới nói chuyện được?

Tôi nghiêng đầu:

- Tôi đã quen phong cách mới rồi, chẳng lẽ anh không thấy rằng moden của các anh bây giờ là dùng nhà hàng hoặc những nơi tương tự làm chỗ để bàn bạc công việc sao?

Thế Phi thở hắt như nén bực dọc:

- Nhưng em là con gái, đến đó không hợp, và chuyện của hai đứa cũng không phải đơn thuần là chuyện làm ăn.
- Anh không biết đấy chứ, với tôi bây giờ mọi mối quan hệ đều là một bản hợp đồng, và tôi thích ký hợp đồng bên bàn tiệc hơn.

Anh gằn giọng:

- Em có những ý muốn kỳ lạ thật.

Tôi buông thõng:

- Nếu anh không thích thì thôi, về vậy.

Anh lầm lì:

- Được rồi, anh cũng ráng chiều ý em.

Vào nhà hàng, tôi chọn chiếc bàn kê sát bên cửa. Thế Phi ngồi khoanh tay nhìn tôi, như chờ đợi tôi sẽ làm gì. Tôi đứng dậy đi vào phía trong tìm chị Hoa Mai:

- Chị Mai này, chị ra tiếp ông khách ngồi ở bàn bốn giùm em đi, đừng để người khác tiếp nghen.

- Người đó là gì của em vậy?

- Rồi em sẽ nói với chị sau, chị nhanh lên đi. Nhớ thật chu đáo nghe.

Chị Hoa Mai đi ra ngoài, tôi đứng sát cửa, im lặng theo dõi Thế Phi. Tôi thấy chị ấy ngồi xuống cạnh anh, cười duyên rũ:

- Sao anh ngồi có một mình thế, anh không buồn sao?

Thế Phi ngoảnh mặt nhìn chỗ khác, có vẻ bức mình. Chị Hoa Mai vẫn cười tươi, kê ly bia vào miệng anh:

- Anh uống nước đi.

Anh gạt tay chị Mai ra:

- Xin lỗi, tôi cần được ngồi một mình, cô không cần phải tiếp tôi.

- Bỏ anh ngồi một mình em sợ anh buồn, Nghi Trân nó nhờ em ra tiếp anh đấy.

Thế Phi quay phắt lại:

- Cô nói gì? Nghi Trân nhờ cô ra đây hả? Còn cô ấy đi đâu?

- Em không biết.

- Cô gọi cô Trân ra đây.

- Nhưng mà...

Thế Phi im lặng nhìn chỗ khác, như không muốn nghe chị Mai nói. Chị ấy đứng dậy đi vào. Thấy tôi, chị ngạc nhiên:

- Sao Trân đứng đây, thôi Trân ra đi, ông ấy đuổi chị kia, khiếp, làm gì mà gay gắt thế, chưa thấy ông khách nào khó tính như vậy.

- Thôi chị để em. Cám ơn chị nghe.

Tôi đi vòng ra cửa khác, đến ngồi đối diện với Thế Phi, anh gườm gườm nhìn tôi. Tôi làm như không biết anh đang giận, cười tỉnh bơ:

- Anh không thích chị tiếp viên đó hả?

- ...

- Anh không biết chứ, chị Hoa Mai là được lòng khách nhất đó, chị ấy biết cách phục vụ lắm, tôi chọn giùm anh người đẹp nhất đó, bộ anh không thích hả?

- ...

- Tôi nhớ có lần anh vào đây, tôi thấy một cô tiếp anh, cô ấy không đẹp bằng chị Mai mà anh còn có vẻ thích, vậy mà... hôm nay anh khó tính quá.

- ...

- Hay là tôi nhờ người khác nhé?

Thế Phi vẫn xoay xoay chiếc ly trên tay, quắc mắt nhìn tôi, đôi môi mím chặt. Tôi phớt lờ thái độ của anh:

- Anh thích mẫu người nào, tôi gọi giúp cho.

Thế Phi chột dằn mạnh ly xuống bàn:

- Thôi đủ rồi. Hừ, bây giờ thì tôi hiểu ý cô rồi, nếu bức tôi thì có thiếu gì cách để nói, việc gì phải bày ra trò này, cô quá đáng lắm.

Anh xô ghế đứng dậy:

- Tôi không chịu nổi cô nữa đâu!

Và anh bỏ đi nhanh ra ngoài. Tôi ngồi yên trên bà, hãy còn bất ngờ vì phản ứng của anh. Thật không ngờ Thế Phi giận dữ như vậy. Không biết tôi với anh ai là người đáng giận hơn.

Tôi rời nhà hàng, đi thơ thẩn ra công. Có lẽ Thế Phi đã về nhà, hoặc đến một nơi giải trí nào đó, không ngờ anh giận đến bỏ mặc tôi như vậy.

Tôi bước ra ngoài đường. Thế Phi đang đứng bên cạnh xe. Anh nói ngắn ngủn:

- Lên xe đi.

Tôi lẳng lặng mở cửa ngồi vào trong. Trên suốt đoạn đường dài, Thế Phi cứ im lặng lái xe, khuôn mặt khó đăm đăm. Tôi khoanh tay trước ngực, nhìn ra ngoài như không quan tâm đến thái độ của anh. Xe ngừng trước cổng, tôi vẫn làm lì ngồi yên. Anh bước vòng qua mở cửa cho tôi, vẫn không hề hé miệng. Tôi bước xuống bỏ vào nhà, còn nghe tiếng cửa xe đóng mạnh. Chiếc xe lao vút đi.

Vân Hà đang đứng ở cửa, có lẽ nó đã thấy mọi việc hết rồi, nó đi theo tôi vào phòng:

- Chuyện gì nữa vậy, làm gì mà đi chơi về ai cũng mang bộ mặt hình sự vậy?

Tôi ngồi phịch xuống giường:

- Không gây nhau là may lắm, huê luôn rồi.

- Sao kỳ vậy?

Tôi kể tỉ mỉ với Vân Hà chuyện xảy ra lúc tối, nó ngồi yên thật lâu, rồi buông một câu:

- Mi làm vậy là quá đáng thật. Anh Phi giận là phải.

- Thế còn lỗi của ông ấy thì sao?

- Mi tức thì có thiếu gì cách nói, làm gì mà dí người ta vào tình trạng dở khóc dở cười như vậy, ai lại không giận, mà sao mi không chịu nói chứ, ta nhớ miệng lưỡi mi cũng ghê gớm lắm mà.

Tôi nghech mặt lên, mím môi:

- Chuyện này ta không thêm nói, với ông ấy phải trị bằng cách đó mới được.

- Thôi đi, anh Phi không phải loại người có thể khuất phục kiểu đó đâu, ta bảo đảm rằng chỉ cần mi tỏ vẻ không thích, anh ấy sẽ lập tức bỏ mấy thứ đó ngay, gì chứ mấy trò giải trí như vậy không làm anh ấy quan tâm nhiều đâu.

Tôi bĩu môi:

- Không quan tâm nhiều mà hay đến đó à. Ta không chấp nhận những cử chỉ yêu thương bừa bãi như vậy, không bao giờ chấp nhận.

- Cái đó không phải yêu thương.

- Nếu không yêu thì ít ra cũng thấy rung động.
- Cũng không phải rung động.
- Không rung động mà làm được mấy chuyện đó à, mi nói là ta trẻ con nên không hiểu được tâm lý họ chứ gì?
- Ai mà dám nói mi trẻ con, mi sâu sắc đến làm người khác sợ đấy chứ, nhưng có những chuyện sâu sắc sai bét, mi tưởng đã nắm vững tâm lý người khác lắm đó hả?
- Không phải nắm vững tất cả, nhưng ít ra thì cũng hiểu hết cá tính của Thế Phi.
- Hiểu tầm bậy thì có, nếu hiểu thì mi không làm như vậy.
- Thế mi giải thích những hành động đó là gì.
- Trong một khung cảnh như vậy, họ vô vấp mấy người tiếp viên là chuyện thường, gần như là bản năng hưởng thụ, ngoài ra không có một tí tình cảm nào trong đó cả.
- Chà, giỏi tâm lý quá!
- Không phải giỏi, mà đa số là như vậy. Nhiều khi bạn bè làm vậy thì họ cũng làm theo...

Tôi ngắt lời, cười nhạt:

- Tội nghiệp quá, vậy chắc khi ôm hôn một cô tiếp viên, Thế Phi mang tâm trạng bị ép buộc đau khổ lắm, tội quá đi mất.

Vân Hà nhăn mặt:

- Sao mi cố chấp quá, mi đừng có châm chích như vậy nữa được không? Phải biết khoáng đạt và thông cảm cho người ta chứ.

Tôi rung rung nước mắt:

- Thế còn cái đau khổ của ta ai thông cảm hả Hà? Mi tưởng ta phản ứng dữ dội như vậy vì tính ta đanh đá thôi sao? Sao mi không hiểu chính vì khổ tâm nên ta muốn làm cho Thế Phi khốn đốn, mà làm như vậy ta có sung sướng gì đâu.
- Ta biết, nhưng mi không nên làm như vậy, nói cũng được, bộ anh Phi không thèm nghe sao?
- Chuyện đó ta không nói được, nói làm sao kia chứ, làm cách nào mở miệng cho được?
- Lần này chắc anh Phi giận luôn rồi, người ta chịu đựng mi thì cũng giới hạn thôi, mi làm quá ai mà chịu cho nổi.
- Thôi kệ, thà như vậy hay hơn, chứ có một người yêu như vậy ta chịu không nổi, không bao giờ chấp nhận nổi.
- Đừng khe khắt quá Trân, không lẽ vì một chuyện nhỏ xíu như vậy mà mi để tình cảm đổ vỡ, mi đem cân thử xem cái nào nặng hơn.

Tôi úp mặt trên gối, buồn bã:

- Chẳng thà không còn tình cảm, mi có hiểu được cái đau kh ta phải chứng

kiến mấy cảnh như vậy không? Nếu thành vợ chồng mà cứ bị những thành kiến ám ảnh, làm sao ta sống yên ổn được.

- Ta bảo đảm chỉ cần mi tỏ ý không thích, anh Phi sẽ bỏ ngay, anh ấy phải sợ mi buồn chứ.

- Ta không tin.

- Sao mi cứ tự làm khổ mình vậy Trân, ta cũng là tiếp viên rồi, ta hiểu họ chỉ xem mình như một thứ để giải trí, mi cứ nhìn ta rồi sẽ thấy việc làm của anh Phi là không có gì ghê gớm cả.

Tôi nằm lăn ra giường, chán nản:

- Nhưng thôi, cắt đứt cho xong, tình cảm của ta lúc nào cũng khắp khênh, ta chán lắm rồi. Thế Phi cứ đem người thứ ba vào xen giữa, làm sao ta dám đặt niềm tin chứ, vả lại hoàn cảnh của ta như vậy, ta mặc cảm lắm. Tốt hơn hết là đừng nghĩ đến tình yêu nữa.

Vân Hà như không nghe tôi nói, n ó ngồi yên suy nghĩ rồi nghiêm trang:

- Có lẽ ta phải can thiệp vào chuyện của mi mới được, mi cần phải có một người như anh Phi mới kiềm hãm bớt cái tính hiếu thắng, đừng có nghĩ đến chuyện chia tay, không dễ như mi tưởng đâu Trân ạ.

- ...

- Ngày mai ta sẽ đến gặp anh Phi.

- Chi vậy?

- Rồi mi sẽ biết.

Tôi ngồi dậy:

- Mi mà để ông ấy tưởng ta nhờ mi đến xin lỗi thì đừng có nhìn mặt ta nữa.

Vân Hà kéo tôi nằm xuống:

- Thôi ngủ đi, đừng có xù lông như con nhím thế, đụng đến mi là như chạm vào tổ ong không bằng.

Tôi lại nằm xuống, nhưng ngủ thì không tài nào ngủ được, nhớ lại thái độ của Thế Phi lúc tôi tôi ảm ức, nếu ngày mai mà gặp anh tôi sẽ không thềm nhìn đâu.

Hôm sau tôi bận đi công việc cho ông Khương, về đến công ty thì gặp ông ấy tiễn Thế Phi ra cửa. Thấy tôi, Thế Phi chột nghiêm mặt, lãnh đạm nhìn tôi, tôi chỉ hơi gật đầu chào anh rồi đi thẳng vào văn phòng.

Vân Hà đang ngồi ở bàn viết, nó ngẩng đầu lên, nhìn tôi như trách móc:

- Anh Phi về Nha Trang rồi đó, và chắc không trở vào nữa đâu.

Tôi ngoảnh đầu nhìn nơi khác:

- Chuyện đó thì có liên quan gì đến ta, ta có phải là cô bảo mẫu của ông ấy đâu mà bắt ta phải quan tâm.

Vân Hà không trả lời, tôi cũng im lặng, nhưng cảm thấy hụt hẫng và tức mình không chịu nổi. Tôi ảm ức với ý nghĩ không khuất phục được Thế Phi, đáng lẽ anh phải hiểu tôi muốn gì chứ, bộ cứ xua đuổi là muốn dứt khoát

sao? Đã cao ngạo lại còn ngốc nghếch, có một người yêu như thế thì không việc gì phải vương bận.

Bắt đầu từ bây giờ sẽ không được nghĩ đến con người đáng ghét đó nữa, không có họ tôi vẫn sống được, vương vào một người như vậy chỉ tổ phiền phức mà thôi.

Tôi đến cửa sổ đứng nhìn xuống đường, muốn xua đuổi cảm giác bút rút, thế mà có được đâu, và không hiểu sao tôi cứ khóc tẩm tức một mình.

Khi tôi đến công ty thì đã hơn tám giờ, ông Minh Khương đang gọi điện thoại cho ai đó, tôi ngồi vào bàn của mình, không nén được cái ngáp một mồi.

Khi ông ấy cúp máy, tôi ngẩng lên :

- Hôm nay Vân Hà bệnh, nó nhờ tôi báo với ông xin nghỉ một ngày.

Ông Khương tỏ vẻ quan tâm bất thường :

- Cô ấy bệnh gì vậy ?

- Lúc sáng nó bảo nhức đầu và bị sốt, chắc sẽ không sao đâu ông ạ.

- Sao cô không ở nhà với Vân Hà ?

- Tôi còn chưa làm xong bản tổng kết, sợ Không kịp ngày.

- Thế có ai ở nhà với cô ấy không ?

Tôi lắc đầu :

- Chỉ có mình nó với nhỏ em tôi thôi.

Ông ấy không hỏi nữa, tôi cũng lo làm việc của mình. Lát sau, tôi thấy ông ấy đứng dậy :

- Có lẽ tôi phải đến thăm cô Hà, có ai gọi điện đến cô giải quyết dùm tôi nhé.

- Dạ.

Rồi ông ấy đi ra ngoài, dáng điệu không giấu được vẻ bồn chồn, thật khác với phong cách ung dung thường ngày, rõ ràng là ông ấy nóng ruột lo cho Vân Hà. Tự nhiên tôi thấy vui vui.

Tôi ở lại công ty đến trưa, khi tôi về nhà thì ông Khương vẫn còn ở lại. Ông ấy ngồi đối diện bên giường, khuôn mặt có vẻ đăm chiêu, nhỏ Hà ngồi tựa vào tường, tay ôm chiếc gối, mặt nó cũng có vẻ buồn. Sao kỳ vậy nhỉ ?

Tôi nhìn ông giám đốc của mình, trông ông có vẻ của một người thanh niên bên cạnh người yêu hơn là con người uy quyền với chúng tôi, họ đến với nhau từ lúc nào vậy ? Họ thật là kín đáo.

Tôi định vào với Vân Hà, nhưng không muốn phá tan sự yên lặng cần thiết của hai người, tôi lặng lẽ đi vào bếp tìm cái gì đó ăn cho đỡ đói.

Khi tôi trở lên, ông Khương không còn ở đó nữa, Vân Hà nằm buồn rười rượi, tôi nhìn nó :

- Ông ấy về lâu chưa ?

- Mới về.

Tôi ngồi xuống cạnh giường :

- Chuyện giải quyết đến đâu rồi ?
- Đến đâu là sao ?
- Làm gì mà thấy hai người buồn hiu vậy ?
- Buồn gì, mi không thấy ta đang bệnh sao.

Tôi cười không trả lời, nhỏ này là hay vậy lắm, khi có chuyện gì xảy đến, nó cứ lẳng lặng ôm kín trong lòng, suy nghĩ cho chán chê, chừng không chịu nổi mới tâm sự.

Nhưng đó là với ai kia, chứ còn với tôi, cách gì nó giấu cho được, chỉ cần biết cách gọi là sẽ khai thông tư tưởng của nhỏ ngay.

Nhớ lại thời gian Vân Hà làm ở nhà hàng, những ngày đầu trái tim đa hệ của nó đã mang sai nhịp biết bao lần, khi thì vì người đẹp trai, khi thì vì một vài cử chỉ nam tính. Cứ thích ai thì nhỏ làm mọi cách cho người ta chú ý đến mình, đến lúc đối phương bắt đầu ngã gục, lập tức nó sẽ chán và cho là họ tầm thường, cứ như vậy mà hai bên đều khổ, nhìn thấy mà tội nghiệp.

Nhưng với ông Minh Khương, tôi tin Vân Hà bị khuất phục bởi tính cách điềm đạm, cao thượng, nếu là nó yêu hời hợt thì tôi sẽ giận nó lắm.

Tôi gườm gườm nhìn nó :

- Ông ấy mới tỏ tình với mi phải không ?

Thấy Vân Hà ậm ừ, tôi trừng mắt :

- Mi mà không nói là ta ngắt đầu, quăng ra cửa sổ, và sẽ ...
- Thôi đừng có hung hăng nữa. Để ta nói, mi cũng thừa biết là mi nghĩ đúng rồi mà.

- À. Thế mi trả lời ra sao, gật đầu lập tức chứ ?

Vân Hà lắc đầu mệt mỏi :

- Làm sao mà dám gật đầu lập tức được.
- Sao vậy, hay là còn làm bộ để Bắt người ta chinh phục.
- Cũng không phải mà. Mi hiểu rồi đó.

Tôi ngả người ra giường, cười vô tư :

- Ta biết mi nghĩ gì rồi, nhưng mặc cảm bây giờ rất thừa đối với ông Khương, hiểu không, ông ấy biết mi đến tận những ý nghĩ nhỏ nhất, như người ta đọc sách vậy đó. Vật thì từ chối quanh co làm gì.

Vân Hà nằm sấp xuống giường, khuôn mặt nó buồn rười rượi :

- Nếu mi trải qua những thất bại của ta thì mi sẽ hiểu, mi có dám chắc rằng ông Khương không xem ta là đối tượng để giải trí không, cuối cùng thì ông ấy mất gì kia chứ.
- Mi nghĩ như vậy là tự hạ thấp cả hai người rồi.
- Còn nữa, giả sử ông ấy thật tình với ta thì liệu ông ấy có dừng dừng nổi với dư luận không, nói thẳng ra nhé Trân, mi đừng cho ta là thô thiển, nhưng nếu dư luận dèm pha một ông giám đốc mang một cô gái như ta về làm vợ, thì người ta sẽ nhìn ông Khương như thế nào, và ông ấy có đủ bản lĩnh đập

bỏ dư luận hay không ?

Tôi hình hồn :

- Có chứ, một người từng trải như ông Khương, hẳn ông ta sẽ biết ông ta đang làm gì và hiểu rõ điều mình làm, mi khỏi phải sợ điều đó, cái sợ đó chỉ nên dành cho những người xóc nổi trẻ tuổi thôi.

- Nhưng nếu ...

Tôi bịt miệng nó lại :

- Im đi, đừng có lải nhải về chuyện mặc cảm nữa, ta chán nghe lắm, điếc tai ta.

Tôi ngồi dậy chải lại tóc, dứt khoát :

- Ta nói thế này, nếu mi mà còn quanh co từ chối ông Khương thì đừng có nói chuyện với ta, mi chỉ giỏi ỉm rử như con gà, chẳng dám vươn lên mà sống gì cả, ta chịu hết nổi mi rồi, mi yếu mềm như cọng bún ấy.

Vân Hà im lặng, chỉ biết mở lớn mắt nhìn tôi, nhưng tôi biết nó đã bị khuất phục, nhỏ này là hay như vậy lắm, cứ ỉm ôi than vãn khi tôi an ủi, đến lúc tôi nổi giận cáu gắt thì mới chịu tỉnh người ra. Rõ là con gái. Tôi cũng là con gái, nhưng tôi bực cái tội ỡng ẹo của bọn con gái không chịu được, hưởng hồ gì là con trai.

Tôi xuống phòng tắm, chuẩn bị đi làm. Khi trở lên thấy Vân Hà đang ngồi bên bàn, có vẻ tư lự, tôi cười láu lỉnh :

- Hay là chiều nay mi đến công ty luôn, không chừng ra ngoài mà mau hết bệnh đó Hà.

- Thôi, ta chưa khỏe, để mai hẵng đi.

- Vậy thì ta đi nhé !

Tôi vào công ty, ông Khương hình như đến đã lâu rồi, không chừng ông ấy không về nhà cũng nên.

Ít khi nào tôi thấy ông ngồi bên bàn viết lâu như vậy, tôi ngồi bên bàn của mình, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ông giám đốc suy tư của tôi, ông ấy nghĩ gì thế nhỉ ?

Thấy tôi nhìn, ông ấy chợt mỉm cười rồi lên tiếng :

- Cô Trân này, tôi muốn nói chuyện với cô một chút được không, đúng hơn là tôi muốn nhờ cô một chuyện.

Tôi liếm môi, không giấu được vẻ phấn khởi :

- Dạ Ông nhờ chuyện gì cũng được.

Ông Khương chợt phì cười khi nhìn vẻ mặt tôi, rồi nghiêm nghị :

- Cô là bạn thân của Vân Hà, tôi nghĩ cô hiểu cô ấy rất nhiều.

Tôi khẽ gật đầu, ông ấy nói tiếp :

- Tôi nghĩ ngoài cô ra, không ai có thể xóa bỏ cho cô ấy những ý nghĩ bi quan về thân phận, hoặc những thứ tương tự ... cô hiểu ý tôi chứ.

- Chuyện đó tôi đã làm rồi , thưa ông, thật ra tôi hiểu ông và Vân Hà nhiều

hơn ông tưởng, có điều là không thể nói được.

- Cô đã hiểu như vậy rồi, không cần tôi phải nói hết, vậy cô nên giúp Vân Hà nhìn đời bằng cái nhìn thanh thản, tôi sẽ cảm ơn cô nhiều lắm.

Tôi cảm động :

- Ông nghĩ về nó nhiều đến vậy sao ?

Ông Khương gật đầu, khuôn mặt trầm ngâm :

- Tôi đã qua tuổi yêu thương bông bột rồi cô Trân ạ, cho nên khi đến với Vân Hà, tôi muốn cô ấy có tâm lý bình thường như bao nhiêu cô gái khác để phán đoán và suy nghĩ chín chắn, Vân Hà cứ như thế này hoài tôi khổ tâm lắm.

- Nhưng rồi nó sẽ khác đi, ông đừng lo, tại vì là bạn của Vân Hà, tôi hiểu mình phải làm gì mà.

Ông Khương cười diềm đạm :

- Và tôi nghĩ cô đã làm đúng. Cô thuộc loại người luôn suy nghĩ và làm đúng những điều cần thiết, chính vì vậy mà cô thành công trong cuộc sống.

Ông chợt nhìn ra cửa sổ, dáng bắn khoăn :

- Vân Hà cứ tự so sánh với cô, cho nên cô ấy mặc cảm ... Vậy mà trong trường hợp nà tôi không giải thích được.

Tôi nhú mày, nhìn ông chăm chú, ông ta thành thật :

- Thú thật, khi gặp cô ở nhà hàng, tôi rất quyến luyến cô, cô giống người vợ của tôi đến lạ lùng, lúc đầu tôi chỉ nói chuyện với cô và nhớ về kỷ niệm với bà ấy, tôi không hiểu đó là loại tình cảm gì. Nó chưa đủ nặng để gọi là tình yêu, cũng không nhẹ nhàng như tình bạn.

Tôi định mở miệng thì ông khoát tay :

- Cô hãy để cho tôi nói hết, nếu không có lẽ chẳng có dịp để tôi nói ... Thế rồi cô vào làm ở đây, tôi hiểu rằng tôi chỉ ngưỡng mộ và nể trọng sắc đẹp, trí tuệ cũng như cá tính mạnh mẽ của cô, còn thật tình, tính tôi lại dễ rung động trước cái gì mềm yếu, thế mà Vân Hà không hiểu điều đó.

- Nó hiểu đấy chứ, có điều ...

- Vân Hà có những cái mâu thuẫn kỳ lạ, tôi khó mà diễn đạt được cô Trân ạ, một mặt cô ấy làm mọi cách để được yêu, thế rồi lại hoảng sợ xua đuổi khi biết mình được yêu. Lạ lùng quá.

Ông ta cười một cách bao dung :

- Cô ấy làm tôi nhớ một bài hát ... bài gì nhỉ ? Tôi không rành âm nhạc lắm, nhưng tôi nhớ có một đoạn thế này : “Em như trăm ngàn thân con gái, sẽ có muôn cách chiếm đoạt, sao cho anh và em chung lối ...” Thế đó, tôi thấy hết, biết hết, tôi biết Vân Hà sử dụng những kinh nghiệm trong nghề nghiệp để thu hút tôi, nhưng tôi vẫn để cho mình ngã gục trước cô ấy.

Tôi tròn xoe mắt nhìn ông ấy.

Ông ấy vẫn giữ một vẻ thật khoan dung :

- Điều đó đâu có gì là xấu, Vân Hà yêu tôi và tôi yêu cô ấy mà lý trí cũng không hề phản kháng, vì tôi biết đó không phải là thủ đoạn.
Trời ơi, ông ấy sâu sắc quá chừng, thế mà tôi cứ tưởng ... tôi vẫn biết ông là mẫu người chín chắn, nhưng hiểu cả đến những mảnh khoe con gái của Vân Hà thì tôi không tưởng tượng nổi. Vân Hà mà biết chắc nó sẽ quê ghê lắm. Tôi sẽ chẳng bao giờ dám kể với nó điều này đâu.

Bên Thềm Hoa Nắng Rơi

Chương 8

Tôi khoác giỏ trên vai, đi lang thang trên đường phố ngắm những món hàng trong các cửa hiệu, chiều nay thứ bảy, người ta đi thật đông, hình như họ cảm thấy chiều cuối tuần là có bốn phần đi chơi thì phải, người ta đổ xô ra đường để góp phần làm cho thành phố thêm náo nhiệt.

Không hiểu sao thấy người ta đông tôi bực mình không chịu được, tôi thích đi dạo trên phố vắng người hơn. Sao mà hành tinh này người ta nhiều thế không biết, đi đâu cũng gặp toàn là người cả.

Tôi đi thơ thẩn ra phía bờ sông, gió thổi lồng lộng mon man trên mặt, tôi để mặc cho tóc bay rối bời trên vai, nghiêng đầu ngắm những chiếc tàu lắc lư trên những con sóng.

Một người đàn ông đi ngang qua tôi, người ấy chợt quay đầu lại, rồi đứng hẳn nhìn tôi, kêu lên thảng thốt :

- Nghi Trần.

Tôi cũng nhìn người ấy, thật không tin tôi gặp lại anh ở đây. Huy Nam ... Huy Nam, người của một thời kỷ niệm ... không hiểu sao tôi xúc động lạ lùng.

Huy Nam cũng không giấu được nỗi xúc động :

- Em đi đâu vậy ?

Tôi cười khì :

- Anh thấy đó ... chiều nay là thứ bảy.

- Em vẫn còn đi dạo một mình à ?

Tôi nhìn ra bờ sông, không trả lời. Huy Nam đứng lặng yên một lát như suy nghĩ, rồi đến ngồi xuống băng đá, tôi bắt buộc phải ngồi nép ở đầu bên kia - Huy Nam nhìn tôi với vẻ Quan tâm chân thật :

- Bây giờ em làm gì, và em sống ở đâu ?

- Em làm trợ lý cho một công ty.

Anh hỏi nhỏ :

- Còn .. còn Thế Phi, em và anh ấy ...

Tôi ngắt lời :

- Em không biết gì về anh Phi cả, nói chung bây giờ em sống rất thanh thản anh Nam ạ.

Huy Nam ngó mông lung ra bờ sông, tôi ngồi im nhìn anh, tôi đọc thấy một vẻ buồn, một cái gì đó như nuối tiếc trong đôi mắt anh. Bất giác tôi nhớ đến chị Thùy Linh, tôi buột miệng :

- Anh và chị ấy có hạnh phúc không ? Em nghĩ anh bây giờ đã có một gia đình êm ấm rồi. Anh chị có cháu nào chưa ?

Huy Nam quay lại, nụ cười của anh thấp thoáng một sự chán chường, bất giác tôi cắn môi, ái ngại.

- Chiều nay cảm thấy buồn, anh lang thang ra đây một mình, không ngờ gặp em.

- ...

- Lần đó mình chia tay đột ngột và phũ phàng quá phải không Trân ?

Tôi cười nhẹ :

- Với em, chuyện đó là tất nhiên, như việc anh đám cưới là tất nhiên vậy. Em không thấy gì phũ phàng hết.

- Nhưng đó là điều ray rứt nhất mà anh phải im lặng chịu, sau này, khi mọi việc đã xong rồi, anh cứ bị thôi thúc một ý muốn tìm gặp em để nói hết những uẩn khúc của anh đối với em. Anh biết là nói cũng chẳng giải quyết được gì, nhưng im lặng như vậy anh khổ tâm lắm.

- Sao lại như vậy anh Nam, anh đã làm đúng cái điều cần phải làm rồi, như vậy anh không thanh thản sao ?

- Nhưng anh không thể cứ sống một đời bằng lương tâm và trách nhiệm, anh cũng có những cảm xúc riêng của anh.

Tôi ngẩng mặt nhìn những đám mây lơ lửng trên nền trời màu xanh, cắn nhẹ môi :

- Thế chị Thùy Linh có hiểu hết anh không ?

- Tâm hồn Thùy Linh rất đơn giản, anh có cách giải thích với cô ấy, thế là cô ấy tin một cách thơ ngây và yên ổn sống với ảo tưởng của mình, chỉ có anh

...

Huy Nam cắn chặt răng :

- Chỉ có anh là luôn bị dằn xé trong sự chán nản, nhiều lúc anh thấy mệt mỏi quá Trân à, và ngay trong những lúc mệt mỏi vì phải giấu kín tâm hồn mình, anh hiểu rằng anh đã yêu em một cách sâu sắc, đó là tình cảm thật nhất mà anh không thể dùng lý trí phủ nhận được.

- Anh Nam này, anh hãy có một đứa con đi, rồi tình thương đối với con sẽ giúp anh khuây khỏa hơn.

Huy Nam nhướng mắt nhìn tôi :

- Em cho anh lời khuyên thật là đặc biệt Trân ạ !

- Nhưng điều đó đúng chứ đâu có sai.

- Đúng, em luôn luôn biết xử sự đúng lúc, và luôn làm những điều cần phải làm, em là như vậy đó.

Tôi nói nhỏ :

- Nhưng có một lần em đã làm sai, và lần đó em đã gây ra hậu quả kinh khủng, nếu chị Thùy Linh chết thì em sẽ ân hận suốt đời.

- Không, người có lỗi là anh chứ không phải là em.
- Vậy thì anh hãy cố sống trung thực với lương tâm của mình, đừng để phải hối hận, khổ lắm anh Nam.

Huy Nam nói một câu chẳng ăn nhập gì đến câu chuyện tôi đang nói :

- Sao em không có gia đình đi Trân, để anh dễ dứt khoát tư tưởng hơn.
- Có chồng ấy à ? Em không nghĩ tới chuyện đó.

Tôi chợt nghĩ đến Thế Phi, một nỗi đau day dứt trong lòng tôi, tôi lại cười :

- Em nghĩ sống thế này là thanh thản lắm rồi.
- Và em để sự tiếc nuối lại cho anh.

Tôi cố vui vẻ :

- Anh Nam này, chiều nay gặp nhau thế này, em vui lắm, như là được gặp lại người bạn thân, em muốn anh hãy nghĩ như em vậy đó.

- ...

- Đi ăn kem đi anh Nam.

Tôi đứng dậy, Huy Nam cũng đứng lên, gương cười :

- Em thật là ... Em không thích nghe anh nói tình cảm ủy mị phải không ? Anh sẽ không nói, nhưng chiều nay gặp em và được nói hết, anh cảm thấy nhẹ nhàng hơn, vì em đã hiểu.

Tôi gật đầu nhẹ nhàng :

- Em hiểu chứ, có điều mình không nên nói ra.
- Em lúc nào cũng sống lý trí cả.

Tôi không trả lời Huy Nam, anh có hiểu chiều nay tôi buồn muốn khóc đây không, nhưng tôi vẫn cố cười bởi vì nếu không cười thì tôi sẽ khóc triền miên cho nỗi buồn của mình.

Chiếc xe bị xóc mạnh là tôi giật mình thức dậy. Tôi nhìn sang người tài xế:

- Đến đâu rồi chú?
- Đến Phan Thiết, cô Trân có muốn nghỉ lại chút không?
- Thôi, không cần, chú cứ đi tiếp đi.

Ông ấy lẳng lặng lái xe, tôi lại dựa vào nệm nhìn qua bên đường. Chuyến đi Nha Trang này chỉ có mình tôi và người tài xế, hôm qua ông Khương bảo phải đi miền Tây và cử tôi đi ký hợp đồng thay ông ấy, không hiểu sao ông ấy nhìn tôi với vẻ đặc biệt quan tâm:

- Có lẽ cô sẽ không gặp trực tiếp giám đốc ngoài ấy, vì cậu ta bận đi Singapore, cô làm việc với người phụ tá cũng được, hôm qua người ấy gọi điện vào, tôi cũng đã bàn sơ qua bản hợp đồng rồi, lần này không có gì thay đổi.

- Thế tôi chỉ có một mình à?

- Tôi định để Vân Hà cùng đi với cô, nhưng cô ấy phải đi miền Tây với tôi.

Thế là sáng nay tôi đi một mình, lần đầu tiên tôi đi công tác mà không có ông giám đốc, có lẽ mai một ông ấy sẽ dần dần để tôi thay mặt ông ấy đi ký

hợp đồng cũng nên.

Đúng như ông Khương nói, tôi chỉ làm việc với người trợ lý của Thế Phi, không gặp anh tôi cảm thấy đỡ căng thẳng hơn, tôi không gặp ai trong công ty ngoài người trợ lý mà tôi phải làm việc, anh ấy cũng không hề nhắc đến việc vắng mặt của giám đốc, như đã quen với việc như vậy.

Chúng tôi ngồi đối diện với nhau bên bàn, nói ngắn gọn về những điều khoản trong bản hợp đồng. Khi tôi chuẩn bị đi về thì anh ấy niềm nở:

- Hôm nay cô chỉ đi một mình, cô không nên ở khách sạn làm gì, tôi đã bảo nhân viên chuẩn bị phòng cho cô rồi.

- Dạ thôi, cảm ơn anh, tôi ở khách sạn sẽ thoải mái hơn, ở đây làm phiền các anh quá.

- Tôi chỉ sợ cô không tìm được phòng thôi, đang mùa du lịch mà, vả lại mấy hôm nay có cuộc hội diễn văn nghệ ở các tỉnh và hội thảo của ngành hải sản, các phòng ở khách sạn chắc đã được đăng ký hết rồi. Sợ cô khó tìm một phòng tốt, cô cứ ở lại đây đi đừng ngại.

- ...

- Cô có đăng ký phòng trước chưa?

Tôi thở dài:

- Tôi định chiều nay mới đi tìm phòng, lần trước ra đây rất dễ tìm chỗ ở, nên...

- Ở thành phố này dân số thật thường lắm, có lúc khách đến ùn ùn, tìm một phòng trọ cũng không còn, cô đến lúc này là khó có chỗ tốt lắm.

- Tôi sẽ cố tìm xem sao.

- Thôi được, cô cứ ở đây đi, tôi cho người đi tìm phòng giúp cô.

- Dạ, vậy phiền anh giúp giùm.

Anh ấy ra ngoài nói gì đó với một nhân viên, rồi trở vào:

- Bây giờ còn sớm, tìm phòng chắc cũng lâu, mời cô đi ra biển chơi, chắc cô chưa biết ở đây nhiều đâu nhỉ? Tôi sẽ làm người hướng dẫn vậy.

Tôi theo anh ấy đi ra biển, bãi biển chiều nay đông thật, hầu như không tìm được một quán nước còn bàn trống, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được một quán ngồi nhìn ra biển. Tôi vẫn nhìn khung cảnh trước mặt, cảm thấy thêm một mối vui vì sự tập nập ồn ào.

Trời bắt đầu vào tối, tôi sốt ruột đòi về. Công ty chẳng còn ai ngoài anh nhân viên lúc chiều. Tôi thất vọng ghê gớm khi biết chẳng tìm đâu ra một phòng ở khách sạn. Tôi ngồi phịch xuống ghế, người trợ lý nhìn tôi:

- Thôi vậy, tối nay cô cứ ở đây, để tôi nhờ cô Hoa đưa cô lên phòng, tối nay cô ấy sẽ ở đây với cô cho có bạn.

Tôi cười gượng:

- Làm phiền mấy anh quá.

Anh ấy đi đâu đó, lát sau một cô gái đi ra, cô ta vui vẻ:

- Chị đi lên phòng với em.

Tôi theo cô lên lầu hai, cô ta mở cửa một phòng nằm ngoài cùng, có thể nhìn xuống đường. Tôi ngạc nhiên nhìn căn phòng trang trí thật đẹp, nó có vẻ là nhà ở hơn là một phòng ngủ bình thường dành cho khách, trên bàn lại có sẵn bình hoa hồng tôi buột miệng:

- Đẹp quá, ai cắm hoa thật là khéo.

Cô gái quay lại:

- Bình hoa này là chuẩn bị cho chị đó. Hôm qua em được lệnh dọn dẹp trước để đón chị, em biết chị thích hoa hồng lắm phải không?

Tôi ngạc nhiên:

- Sao chị biết?

Cô ta không trả lời, để bật đèn trong phòng có màu sáng dịu chứ không phải thứ sáng trắng của đèn neon, tôi chưa thấy căn phòng nào trang trí đẹp như.

Tôi đứng yên ngắm xung quanh, cô gái cười tươi:

- Chị thích không?

- Đẹp lắm.

- Chị ăn gì chưa?

Tôi gật đầu, cô ta đi ra ngoài, rồi trở vào với một đĩa bánh ngọt và trái cây trên tay, tôi thấy cảm động vì sự đón tiếp ân cần của cô ta, cười dịu dàng:

- Cảm ơn chị nghe.

- Có gì đâu, thôi chị Ở lại em về nghe.

- Thế tối nay chị không ở lại đây à?

Cô ta lắc đầu:

- Em đâu có ở lại được, nhà em chị có hai mẹ con, em ít dám đi đâu lắm.

- Thế tối nay chỉ có mình tôi trong công ty này à?

- Em không biết, anh Dũng chỉ bảo em làm bao nhiêu việc này thôi, nhưng chị đừng lo, ở đây có bảo vệ mà. Thôi, em về nha.

Tôi im lặng nhìn cô ta đi ra ngoài, rồi đứng dậy xếp đồ treo vào tủ, có cả bàn ủi nữa, cô gái này chu đáo thật.

Tôi thay áo ngủ, rồi nằm chuồn xuống giường. Cả ngày nay không ngủ một kinh khủng, tôi kéo chiếc gối ôm vào lòng, nhắm mắt lại. Nhưng giấc ngủ không đến được. Nha Trang thật là nóng nực, cái nóng khô rang của đất liền làm người ta thấy khó chịu, tôi trườn người tới vịn quạt.

Cánh cửa chợt bật mở, tôi hoảng hốt ngồi bật dậy, và càng hoảng hơn khi thấy Thế Phi đi vào, tôi nhảy vội xuống đất, đứng sững nhìn anh. Thế Phi vẫn đứng ở cửa, nhìn tôi từ đầu đến chân rồi cau mày:

- Cô đi đâu vậy? Sao cô vào phòng tôi?

Tôi lúng túng chưa biết nói sao thì anh đi vào ngồi xuống chiếc ghế đối diện, anh nhìn quanh:

- Ai đưa cô vào đây vậy? Sao cô ngang nhiên như ở nhà mình thế? Đây là

phòng tôi mà.

Tôi lắp bắp:

- Tôi... tôi không biết phòng này là phòng của anh, nếu biết vậy tôi đã không...

Thế Phi cắt ngang, giọng như quát:

- Ai dám tự tiện để cô vào đây vậy, tôi chưa bao giờ cho phép người lạ đặt chân đến phòng này. Cô yêu cầu nhân viên của tôi đưa vào phải không?

Tôi kêu lên:

- Không! Không bao giờ!

- ...

Tôi hấp tấp thanh minh:

- Sáng nay tôi ra đây để ký hợp đồng, tôi không có ý định ở lại đây, nhưng khách sạn không có chỗ và nhân viên của anh đã bảo tôi ở lại đây nghỉ, tôi tưởng anh đã đi Singapore rồi, nếu mà biết thế này thì cho dù...

- Thôi đừng nói nữa, tôi mệt lắm, không muốn nghe chuyện dài dòng của cô nữa, bây giờ yêu cầu cô ra khỏi đây cho tôi nghỉ, khuya lắm rồi.

Tôi choáng người đứng im, chưa bao giờ tôi tưởng tượng nổi có người đối xử với tôi thô bạo như vậy, mà người ấy lại là Thế Phi. Tôi chạy ào đến mở tủ:

- Anh không cần đuổi, chỉ việc gấp mặt ở đây cũng đủ để tôi ra khỏi phòng rồi, không cần phải yêu cầu tôi như vậy.

Thế Phi nằm dài xuống giường, vùi mặt trong gối không nhìn tôi, như muốn chờ tôi đi nhanh cho khuất mắt anh. Tôi xếp vội bộ đồ cho vào giỏ, tự trách mình lơ đãng. Tại sao lúc này tôi không để ý phòng này có người ở chứ.

Tôi cầm đồ định xuống phòng tắm thay, nhưng cả tầng lầu tối mịt, chẳng biết tìm công tắc đâu để bật đèn. Tôi mò mẫm đi xuống cầu thang, tầng dưới cũng tối đen. Không cách gì tôi dám xuống nhà được, tôi đứng yên trong bóng tối, cảm giác sợ hãi, tự ái và bất lực làm tôi muốn khóc. Biết phải làm gì bây giờ. Trở lại phòng để yêu cầu Thế Phi giúp tôi ra ngoài à? Tôi biết anh sẽ gắt gỏng bảo tôi đừng có làm phiền anh, rằng tôi đã vào được thì hãy tự tìm lấy đường mà ra, và có thể anh sẽ nhắc lại việc bị tôi đuổi ở thành phố ra mĩa mai châm chích tôi, để tôi biết thế nào là cảm giác xấu hổ. Trời ơi!

Tôi đâu có đủ lì lợm để làm chuyện đó.

Tôi muốn gọi người bảo vệ, nhưng cũng chẳng biết ông ta ở đâu mà tìm.

Cảm giác bất lực làm tôi tức mình không chịu được, chẳng lẽ tôi chịu để Thế Phi quay tôi như con dế sao? Không bao giờ.

Tự nhiên tôi đâm tức người trợ lý của Thế Phi, chính anh ta đã đẩy tôi vào tình trạng dở khóc dở cười này.

Tôi đứng yên trong bóng tối thật lâu, trong phòng Thế Phi, đèn đã tắt từ lúc nào đấy, xung quanh bây giờ chỉ còn là bóng tối dày đặc, tôi sợ run cả

người, chẳng còn tâm trí để tự ái tôi quỳnh quáng đi vào phòng Thế Phi. Rất may là cửa phòng chưa đóng, trong phòng chỉ còn ánh đèn ngủ hắt thành một vùng sáng màu hồng. Thế Phi đã thay bộ đồ sơ mi trên người và hình như đã ngủ, tôi đứng tựa tường, thù người suy nghĩ, rồi mím môi, cương quyết bước tới bật đèn. Tôi cố ý làm rơi chiếc lược, tiếng động làm Thế Phi ngồi lên. Anh bực mình nhìn tôi:

- Bây giờ cô vẫn chưa ra khỏi đây à? Cô định làm trò gì nữa đây?

Tôi gằn giọng:

- Trừ phi anh cố tình làm khó tôi, còn không thì anh phải hiểu là trong điều kiện thế này không có cách gì tôi ra ngoài cho được, anh đừng có cư xử thô bạo với phụ nữ như vậy.

- Tôi cư xử thế nào là thô bạo?

- Anh thừa hiểu là tôi không rành ngõ ngách ở đây, và cũng không thể ra đường với cách ăn mặc thế này, nếu lịch sự, ít nhất anh cũng phải mở đèn giúp tôi chứ.

Thế Phi hất đầu một cái:

- Tôi mệt mỏi lắm, bây giờ phải thức dậy phục vụ cô nữa à? Thế chiều nay ai đưa cô lên đây?

- Nhưng bây giờ họ đã về hết rồi.

Anh bước xuống giường, đến bàn lấy thuốc hút:

- Cô là người thế nào mà giữa đêm khuya lại ở trong phòng một người đàn ông với cách ăn mặc thiếu nghiêm túc như thế? Bị đuổi cũng không chịu ra, trợ lý của ông Khương là người như vậy đó sao?

Tôi tức run lên:

- Tôi cấm anh ăn nói hồ đồ như vậy, anh là người...

Tôi im bật, cố tìm một từ thật nặng mà ném vào mặt anh cho đỡ tức, nhưng đầu óc tôi rối bời. Thế Phi thản nhiên:

- Không biết giữa tôi và cô, ai mới là người hồ đồ hơn, nếu cô là người có văn hóa thì hẳn đã không đuổi tôi ra ngoài khi tôi có thành ý đến thăm cô, và còn nhiều chuyện khác nữa... Nhưng thôi, đó là chuyện cũ, tôi đã quên rồi, tôi hoài hơi mà quan tâm đến một người thiếu lịch sự như cô, vậy mà...

Anh ngừng lại, nhún vai:

- Vậy mà bây giờ cô quay lại bám theo làm phiền tôi, thật không hiểu nổi cô là người thế nào. Lòng tự trọng của cô đâu rồi?

Thấy tôi im lặng, Thế Phi cười mỉa:

- Nếu ở địa vị của cô thì tôi nay tôi đã không ở lại đây rồi, cô thừa biết đây là công ty của tôi mà. Lại còn tìm cách vào phòng tôi nữa.

Anh lắc đầu, nhếch một bên miệng, như muốn nói tôi là người bỏ đi rồi.

Thật là uất người, không bao giờ tôi tưởng tượng nổi Thế Phi đối xử với tôi như vậy, nếu không còn yêu nữa thì cũng đừng có hạ thấp người khác như

vậy. Tôi cố sắp xếp ý nghĩ cho mạch lạc, cố tìm những câu nói thật đau ném trả lại anh, thế mà cái đầu cứ rối tung. Thế Phi trở lại giường, ngồi ngửa người ngắm nghía tôi, đôi mắt anh không chút thiện cảm:

- Từ buổi tối cô có nhã ý mời tôi đến nhà hàng, tôi nghĩ vậy là hết rồi, chấm dứt như vậy cũng tốt, khỏi mất công tôi vương bận. Tôi buộc lòng phải giữ quan hệ vì việc làm ăn với ông Khương thôi, ngoài ra tôi không muốn dính dáng riêng tư gì hết.

Anh dụi điểm thuốc, có vẻ bức tức:

- Vậy mà... tại sao cô lại đưa tôi vào tình trạng này chứ, sáng mai nhân viên của tôi sẽ biết cô trợ lý của ông Khương ở trong phòng giám đốc, người ta sẽ nghĩ sao về tôi?

Anh quát lên:

- Cô muốn bôi nhọ danh dự tôi phải không?

Tôi quắc mắt nhìn anh:

- Anh im miệng đi, đừng tưởng dồn tôi vào tình thế này là anh có quyền sỉ nhục tôi, tôi không cho phép anh là điều đó đâu.

- Ghê vậy à?

Tôi mím môi, ngẩng cao mặt lên:

- Anh có thể lợi dụng uy quyền của mình để chà đạp người nào đó, nhưng với tôi thì không, tôi không cho phép bất cứ ai xúc phạm tôi cả, anh tưởng tôi sẽ cúi đầu chấp nhận sự miệt thị của anh à? Không bao giờ đâu.

Thế Phi ngồi thẳng người lên, nhìn tôi chăm chú, rồi cười khinh, có trời mới biết đó là cái cười khinh miệt hay là chế giễu, nhưng đó là nụ cười rất lạ, tôi rối rắm quá nên không thể phân biệt được. Bản năng của tôi bây giờ là phải trả đũa Thế Phi thật đau. Tôi đứng thẳng người, cố giữ tư thế đường hoàng;

- Nếu sáng mai nhân viên của anh biết chuyện này, thì người xấu hổ là tôi chứ không phải là anh, anh làm gì còn danh dự mà bị họ bôi nhọ, nó đã được phung phí vào các nhà hàng rồi, người ta chỉ sợ mất cái gì người ta có, nhưng những thứ tương tự như sĩ diện thì anh làm gì có mà sợ mất.

Cặp mắt Thế Phi nheo lại, rắn đanh. Nhưng anh vẫn không nói gì, tôi cảm thấy hả dạ:

- Bộ anh tưởng tôi sẽ khóc lóc năn nỉ anh cho tôi ở lại đây đêm nay hả?

Không có đâu, tôi thà đi lang thang ngoài đường còn hơn ở cùng phòng với một người như anh, một người...

Thế Phi cắt ngang, giọng châm biếm:

- Giờ này mà lang thang ngoài đường coi chừng bị bắt đấy.

Tôi tức muốn nghẹt thở, hét lên:

- Thà là như vậy, còn hơn đứng ở đây đối diện với anh, một con người nhỏ nhen và tầm thường nhất mà tôi mới thấy, một người chỉ giỏi lợi dụng ưu thế của mình để hạ thấp người khác, mà người đó lại là một phụ nữ.

- Còn gì nữa không? Sao tự nhiên cô im thế?

- Còn chứ, tôi căm ghét ai có ý nghĩ tôi tìm ra đây để xin lỗi hay quy lụy tình cảm người khác, cái gì đã làm thì tôi không hề hối hận và cũng chưa bao giờ biết xin lỗi là gì, không ai có thể bắt tôi phải hạ mình với người khác đâu.

- Nói hết chưa? - Thấy tôi ngừng lại, Thế Phi nhắc.

Tôi thở dồn dập vì mệt, nhưng vẫn ráng tuôn cho hết những ý nghĩ tức tối:

- Nếu mà biết tối nay gặp anh ở đây, thà lúc chiều tôi chọn một góc xó xỉnh trên bãi biển, hoặc ở suốt đêm trên xe, còn hơn vào căn phòng mà chủ nhân của nó chỉ là một người ti tiện, chỉ biết trả thù một cách nhỏ nhen.

- Vậy à? Còn gì nữa không? Nói tiếp đi.

Tôi như bốc lửa vì bị khiêu khích, tuôn ra một tràng:

- Thế anh tưởng tôi thích đứng đây nói chuyện với anh lắm hả, tôi thà nghe mèo kêu còn hơn nghe anh nói, đừng có mà tưởng anh là một nhân vật quan trọng đến nỗi tôi phải tìm cách vào đây để gặp anh. Trời, tôi ghét ai có ý nghĩ tôi dùng thủ đoạn để quyến rũ một người không ra gì như anh, bộ tôi tệ đến mức phải hạ mình làm chuyện đó sao, thà tôi...

Thấy tia nhìn kỳ lạ của Thế Phi, tôi im bật, hình như này giờ tôi nói nhiều quá, trong khi anh chẳng thèm nói gì cả, anh chỉ lặng lặng ngồi nghe và quan sát tôi như quan sát một con rối, tự nhiên tôi thấy mình lộ bịch kỳ lạ, chẳng thà im lặng khinh bỉ, không chừng hay hơn là đứng đó tìm đủ lý lẽ thanh minh, như thế chẳng khác nào tôi thừa nhận mình cố ý vào đây rồi.

Tôi cố tạo vẻ mặt khinh khỉnh, ngó lơ ra cửa sổ. Thế Phi nhắc:

- Không nói nữa à?

Tôi phẩy tay, không thèm nghe.

Giọng anh giễu cợt:

- Thế cô không có ý định ra khỏi đây à, tôi đoán không sai mà.

Câu nói đó làm tôi lại muốn nổi khùng, chẳng biết mình làm gì, tôi đi ào ra ngoài:

- Anh không cần đuổi.

Và như một vòng lẩn quẩn, tôi lại rơi ngay vào bẫy của chính mình, làm sao tôi có thể đi đâu giữa bóng tối mịt mù như thế này. Tôi tức Thế Phi kinh khủng, giá mà làm được cái gì đó bắt anh phải đau đớn... nhưng tôi làm được gì bây giờ.

Tôi ném mạnh bộ đồ xuống đất, tay chọt chạm phải thành ghế, tôi ngồi phịch xuống, khóc tằm tức. Tại sao tôi lại rơi vào tình cảnh này trước mặt Thế Phi chứ, tự ái điên cuồng mà đành im lặng, thế mới biết cảm giác cay đắng khi phải bắt lực trước một người mà mình xem là quan trọng trong đời. Tôi cứ ngồi yên trong bóng tối, mệt mỏi ngả đầu vào thành ghế, khép hờ mắt suy nghĩ.

Hình như có tiếng chân đi nhẹ trên nền gạch, tôi ngồi thẳng người, mở to

mắt, căng thẳng chờ đợi.

Đèn bật sáng, Thế Phi đứng trước mặt tôi, hơi cúi xuống, giọng anh nhẹ nhàng:

- Khuya rồi, vào trong ngủ đi.

Tôi im lặng, không thềm trả lời.

Anh ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu nhìn tôi, tôi quay mặt nhìn chỗ khác, anh chợt cười khi:

- Nãy giờ em suy nghĩ thêm được câu nào sỉ vả anh chưa?

Không thềm nhìn anh, tôi đứng dậy chạy ào vào phòng gài cửa lại, tôi vội vã thay đồ và nhét vội gương lược vào giỏ, bây giờ thì anh đừng hòng tôi chịu thua anh.

Tôi mở cửa đi ra ngoài, nhưng Thế Phi đã đứng chặn lại:

- Giờ này khuya rồi, định đi đâu vậy?

- Không việc gì tôi phải trả lời với anh, yêu cầu anh tránh qua.

- Đừng có tự ái trẻ con nữa, vào trong kia ngủ đi, muốn đi chơi đâu thì cũng phải chờ trời sáng đã.

- Thà tôi ở ngoài đường còn hơn ở cùng trong nhà với anh, bộ anh tưởng tôi không dám...

- Anh biết, khi nổi giận em dám làm bất cứ chuyện gì mà em muốn, nhưng bây giờ mà ra ngoài đường thì không hay ho cho em đâu, tối hơn hết em hãy ở lại nói chuyện với anh.

- Hừ, thà tôi...

- Nghe mèo kêu còn thích hơn chứ gì, anh cũng tôn trọng ý thích của em lắm, nhưng anh không thể để em lang thang ngoài đường được. Vào phòng đi, đừng bắt anh phải mạnh bạo với em.

Vừa nói Thế Phi vừa đi về phía góc phòng tắt đèn, tôi kêu lên:

- Không được tắt, tôi không cho phép anh cư xử thẳng tay với tôi như vậy.

Thế Phi không trả lời, lẳng lặng ôm ngang người tôi rồi bồng thốc trên tay, anh đặt tôi vào ghế và ngồi dưới chân tôi, tôi chưa biết phản ứng ra sao thì anh nghiêm giọng:

- Bây giờ người nói là anh chứ không phải là em nữa.

- ...

- Em đã tìm hết ngôn ngữ để chà đạp xúc phạm anh chưa?

Tôi định mở miệng, nhưng Thế Phi không để tôi nói:

- Chỉ thử nặng tay với em một tí mà em đã nổi giận mắng anh như vậy, sao em không nghĩ lại em đã cư xử thẳng tay với anh ra sao, sao em không nghĩ đến những gì anh đã chịu đựng trước thái độ phũ phàng của em. Em biết tức giận, biết đau khổ. Vậy mà em không nghĩ tới cái đau của anh khi bị em dồn vào chân tường, trái tim em để đâu rồi?

Tôi mở lớn mắt nhìn Thế Phi, anh nói gì vậy?

Anh vẫn quỳ dưới chân tôi, tôi thấy kỳ cục quá, muốn bảo anh đừng làm thế nữa, nhưng không sao mở miệng được. Anh nhìn xoáy vào mắt tôi:

- Bây giờ thì anh không giấu em, chính anh gọi điện yêu cầu ông Khương để em ra đây, và anh sắp đặt mọi thứ như em đã thấy, anh muốn cho em nếm trải cảm giác bị hất hủi cay đắng, để em hiểu nó đau ra sao và để em đừng khư khư giữ lấy tính hiếu thắng, kiêu hãnh của mình nữa, nhất là đừng đem sử dụng nó trong tình yêu.

Tôi ngoan cố chống trả:

- Nhưng tôi không hề có tình yêu với anh.

- Đừng tự dối mình, không yêu thì tại sao em tìm cách trả thù anh khi ghen giận, và nếu không là gì với nhau, việc gì em phải khóc lóc khổ sở khi anh bỏ đi, em làm Vân Hà phải lo lắng an ủi và phải viết thư nói hết với anh, em sống dối mình thì có ích gì kia chứ.

Tôi cau mày:

- Vân Hà nó đã nói gì với anh?

Thế Phi xua tay:

- Em không cần quan tâm điều đó.

- Bây giờ anh muốn gì ở tôi đây?

- Muốn em bỏ tính cao ngạo đối với anh, và nên nhìn thẳng vào sự thật, em không thể nào bỏ quên anh được, vậy thì dày vò anh làm gì, anh khổ mà em có sung sướng được đâu.

- Tôi không có ý định dày vò ai hết.

Thế Phi hỏi vặn:

- Thế tại sao lần đó em bắt anh phải vào nhà hàng, em có nghĩ làm vậy là sỉ nhục anh không? Chỉ cần em bảo không thích thôi, anh sẵn sàng không đến giải trí ở những nơi như vậy nữa, tại sao em chịu đặt em ngang hàng với mấy cô tiếp viên ấy, em không hiểu là trong lòng anh, không ai có thể so sánh được với em, em chưa bao giờ chịu khó tìm hiểu anh cả. Chỉ biết cào xé anh thôi.

Tôi ngồi gục đầu trong tay, tự nhiên ứa nước mắt, và tôi khóc lặng lẽ.

Anh như không thấy tôi khóc, vẫn nói đều đều bên tai tôi:

- Đối với anh, hình như chưa bao giờ em biết vị tha là gì, chỉ cần một lỗi nhỏ của anh thôi là em thẳng tay trừng phạt, em yêu mà chỉ biết dày xéo người mình yêu, làm vậy để làm gì hả Trân?

- Thôi anh đừng có nói nữa.

- Không, phải để anh nói hết, nếu anh không nói thì đến chừng nào em mới chịu nhìn lại mình.

Tôi khổ sở:

- Nhưng tôi không muốn nghe nữa.

Thế Phi vẫn tiếp tục:

- Có khi nào em thấy rằng, vì yêu em, anh sẵn sàng gạt bỏ tự ái theo năn nỉ, gần như quy lụy em không? Đến lúc cuối cùng anh chợt hiểu rằng đối với em, van xin chỉ là vô ích, và anh phải quát cho em những lời lẽ thật đau để em hiểu rằng trong tình yêu, đừng bao giờ hành hạ người mình yêu một cách vô tư như vậy nữa.

Anh đứng dậy, thẳng người lên:

- Anh yêu em, rất yêu, nhưng bây giờ anh không chiều theo tính bướng bỉnh của em nữa, em hãy suy nghĩ kỹ những gì anh nói, hãy sống thật với lòng mình, lúc nào anh cũng chờ đợi em.

Tôi vẫn gục mặt trong nắm tay, khóc lặng lẽ. Thế Phi lau mặt cho tôi, dịu dàng:

- Bây giờ em ngủ đi, đừng thức khuya nữa.

Anh đi ra đến cửa, chợt ngoái lại:

- Anh ở phòng bên cạnh em, đừng sợ gì nhé. Chúc em ngủ ngon.

Còn lại một mình trong phòng, tôi nằm lăn ra giường, nhưng không phải để ngủ, có lẽ tôi sẽ thức suốt đêm nay với những mối trăn trở trong lòng.

Tôi nằm úp mặt trong gối, nghĩ về tất cả những gì xảy ra trong tối nay, nhớ tỉ mỉ từng lời xúc phạm của Thế Phi, vậy mà không hiểu sao không thấy giận, chỉ thấy yêu anh hơn, và cũng không muốn đi đến tận cùng của cơn giận giữ, vì tôi còn đầu óc nào nữa đâu mà giận.

Hình như Thế Phi nói đúng, tôi luôn ồm ọ hờn giận khi được năn nỉ quy lụy, nhưng khi bị ai ném cho những lời lẽ nặng nề phũ phàng thì tôi mới bừng tỉnh nhìn lại mình, lúc đó thì sợ hãi khóc lóc. Tôi không hiểu mình là gì đây nữa.

Bây giờ tôi mới hiểu rằng, nếu Thế Phi vĩnh viễn không thêm yêu tôi nữa chắc tôi sẽ chết mất.

Tôi hết ngồi dậy, rồi lại nằm rúc vào gối, không sao ngủ được, không biết ở phòng bên kia Thế Phi có thức như tôi không?

Tôi bước xuống giường, nhón gót đi ra ngoài, mở cửa thật nhẹ, và tôi mò mẫm trong bóng tối đi qua phòng Thế Phi.

Cánh cửa chỉ khép hờ, trong phòng để đèn ngủ mờ tối, và trong bóng tối đó, tôi thấy Thế Phi ngồi ngửa trên ghế lạng lẽ hút thuốc, khuôn mặt anh chìm trong bóng tối tạo nên một vẻ bí ẩn, nghiêm nghị.

Tôi áp mặt vào cửa nhìn anh, giá mà Thế Phi quay lại, có lẽ tôi sẽ chạy ào vào lòng anh, nép mình trong vòng tay âu yếm ấy... nhưng Thế Phi vẫn chìm đắm trong những ý nghĩ nào đó, và tôi cứ đứng yên, rồi lạng lẽ quay về phòng.

Tôi nằm xuống giường, rồi thiếp đi lúc nào không biết, hình ảnh tôi mang vào giấc ngủ là dáng dấp lặng buồn của Thế Phi giữa đêm vắng.

Khi tôi mở mắt, đã thấy anh ngồi bên cạnh giường, đang cúi xuống nhìn tôi,

đôi mắt đen của anh như đấm đui chiêm ngưỡng tôi trong giấc ngủ. Tôi nằm im, chớp mắt nhìn lại anh. Trong phút đầu tiên làm hòa nay, tôi không biết phải có thái độ ra sao nữa.

Thế Phi cúi xuống trên người tôi, nhìn tôi dò hỏi, khuôn mặt anh thật gần mặt tôi, nghe rõ cả hơi thở dồn dập, anh thì thầm:

- Em hết giận anh chưa?

Tôi đặt tay lên ngực Thế Phi, không trả lời, và tôi hé môi chờ đợi.

Thời gian như ngừng lại, chỉ còn tôi với anh hòa lẫn vào nhau, và trong giây phút thiêng liêng của cái hôn ngọt ngào, tôi nghe giọng anh đấm đui:

- Anh thương em nhiều lắm em biết không?

Tôi nhắm mắt nghe nỗi xao xuyến chảy tràn vào tâm hồn, giọng tôi nhẹ như hơi thở:

- Em cũng yêu anh, yêu nhất trên đời.

Thế Phi ngẩng mặt lên, giọng trêu chọc:

- Thế em bỏ ý định đui anh ra khỏi phòng rồi sao?

Tôi úp mặt vào ngực anh, cười khúc khích:

- Chưa đâu, chưa bỏ đâu.

Tôi choàng tay quấn cổ anh chặt hơn, cười láu lỉnh:

- Thế bây giờ có chịu ra ngoài không, em đui đấy.

Thế Phi cười sung sướng, rồi lại vùi mặt trong cổ tôi:

- Em cứ đui, nhưng anh sẽ không ra khỏi đây đâu, và sẽ không bao giờ chịu ra khỏi cuộc đời em, hiểu chưa?

- Anh lì lắm.

- Thế em có chấp nhận có một người chồng lì lợm như anh không?

“Chồng” à? Từ đó sao mà lạ lùng mà thiêng liêng đến vậy. Tôi nhắm mắt, sung sướng với khái niệm tuyệt vời này. Bởi vì tôi yêu anh!

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: MS

Thời gian: 20/01/2004 4:02:40 SA